

LEVICA POVSTÁVA

Prebud' sa a zmen' svoj svet!

LISA BEVERE

Drahá priateľka,

Boh predurčil svoje dcéry k tomu, aby ich životy boli poznačené zámerom, vášňou a zdatnosťou. Mnohé z nás strávili príliš dlhý čas driemaním niekde v tieni. No teraz nás Boh volá k tomu, aby sme sa prebudili, vstali z miesta a zmenili svet. Bola si stvorená, aby si s bohatou kreativitou a strategicky premieňala svet vôkol seba.

Levica povstáva je od Boha vnuknutým slovom, ktoré je prehlásením do tvojho života, že si sa narodila práve pre tento moment. Veci, ktoré mi Boh skrze toto posolstvo hovoril, boli pre mňa zmocnením a zároveň výzvou v každej oblasti. Počula som svedectvá od nespočetného množstva sestier z celého sveta, ktoré mohli vstúpiť/prísť na miesto nového zmocnenia a služby s novým zámerom po tom, ako im Boh vložil toto zjavenie do ich srdiec.

Túto knihu Vám a Vaším vodcom odovzdávam so všetkou láskou a podporou. Zdieľajte, prosím, túto knihu a ďalšie zdroje, ktoré sú dostupné online, so všetkými, ktorých poznáte. Verím tomu, že *Levica povstáva* Vás privedie do pozície, z ktorej budete zaháňať temnotu, zachraňovať beznádejných a povstanete spolu s ľuďmi okolo Vás, aby ste zjavovali Božie kráľovstvo na tejto zemi.

Vzácná žena, toto posolstvo už navždy zmenilo spôsob, akým milujem, viem, slúžim a dávam. Modlím sa, aby si aj Ty bola premieňaná, keď budeš na stránkach tejto knihy odhaľovať Božie srdce naproti tebe. Veľmi rada by som počula, ako toto posolstvo ovplyvnilo tvoj život a životy ľudí, ktorí sú ti zverení.

S úprimným pozdravom

Lisa Bevere

LisaBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

LEVICA
POVSTÁVA

LEVICA POVSTÁVA

Prebud' sa a zmen' svoj svet

LISA BEVERE

Lioness Arising, Slovak, by Lisa Bevere
© 2021 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Lioness Arising
ISBN: 978-0307457790
Additional resources in Slovak are available for
free download and video streaming at:
MessengerX.com and on the MessengerX app

To contact the author : LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Levica povstáva, slovenský jazyk, autor Lisa Bevere
© 2021 Messenger International
MessengerInternational.org

Vydané v anglickom originály ako Lioness Arising
ISBN: 978-0307457790

Doplňujúce zdroje v slovenskom jazyku sú dostupné na voľné stiahnutie
a prehliadanie na: **MesssengerX.com** a v aplikácii **MessengerX**

Pre kontaktovanie autora: LisaBevere@ymail.com

Táto kniha je darom od Messenger International a je NEPREDAJNÁ.

© 2021 Syloam pre slovenký jazyk

Vydavateľ: SYLOAM - Kresťanská medzinárodná misia
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Preklad: *Mgr. Veronika Chrabačková*
Jazyková úprava: *Mgr. Martina Ficová*
Redaktor vydavateľstva: *Miroslav Fic*
Grafika: *www.syloam.eu*

*Venované všetkým mojim sestram levičiam,
ktoré cítia, že sa v ich vnútri začína prebúdzat'
niečo nespútané, divoké a krásne.
Si ohromná.*

*Bola si zrodená pre tento okamih.
Nemaj strach zo svojej sily, z otázok
alebo z tvojho pohľadu na veci, ktorý máš.
Prebud' sa, povstaň a nájdí odvahu spoznať všetko to,
čím si bola stvorená sa stať.*

OBSAH

1. Prebud' levicu	9
2. Nevídaná sila	27
3. Nebezpečne bdelá	47
4. Spojenie hrôzy a obdivu	69
5. Sila je pre službu	93
6. Na spoločnej misii	107
7. Víťanie a čistenie	131
8. Levica sú strategické	149
9. Levica žijú vo svetle a lovia v tme	173
10. Chodenie s levom	211
11. Od šepotu k revaniu	229

PREBUĎ LEVICU

Príroda bola stvorená tak, aby sa spriahla
s duchom a vyslobodila nás.

RALPH WALDO EMERSON

Písal sa rok 1994 a vo vtedajšom období môjho života to bola noc ako každá iná. Po zúfalom pokuse dať ešte do poriadku celý dom, som sa do postele dokotúľala neskôr, ako som mala pôvodne v pláne. Ako tehotná mama troch malých chlapcov som v tých dňoch zvykla spať veľmi tvrdo. Zatvorila som oči a okamžite som zaspala, až kým ma ráno neprebudil zvuk budíka, detí alebo lúče neskorého ranného slnka, ktoré prenikali do mojej izby. Ale keď som v túto noc zaspala, prebudila som sa na svitaní otrasená hlboko v mojom vnútri..

Počas chvíľ pred brieždením som zažila nesmierne živý a nezvyčajný sen. Vlastne, nazvať to snom vyznieva, ako keby to ku mne prišlo len ako letmý záblesk počas spánku. Ale tento obraz sa mi neprisnil. Sny mávam pomerne často, ale ani zďaleka nie takéto intenzívne. V mojej ríši snov som náhle precitla. Pred očami som mala scénu odohrávajúcu sa v inom čase a na inom mieste. Vníkala som, že už viac nekráčam po pozemských cestách. Stála som v nejakých nebeských oblastiach, na mieste jasného žiariaceho svetla.

To prenikavé svetlo bolo všade, ako keby vychádzalo zo všetkého navôkol. Nebolo tam žiadne zatemnenie či tieň, len úchvatné farby. Tieto syté odtiene živých farieb boli plné tónov tak intenzívnych, že nedokážem nájsť žiaden pozemský výraz, ktorým by som ich dokázala pomenovať. Jednotlivé sfarbenia sa, ako keby skladali z niekoľkých vrstiev a boli viacrozmerne. Z nejakého dôvodu si najživšie pamätám odtiene purpurovo-červenej (ale nie presne takej, ako ju poznáme my) a modrej farby (inej ako tej našej). Neboli tam žiadne zjavné obrisy, okraje či ohraničenia, no napriek tomu to zátišie tvorené farbami lemovalo presne to miesto, na ktoré malo upriamiť pozornosť - vyvýšenú plošinu, ktorá bola poskladaná z bezchybných, hnedasto zafarbených kameňov a na nej ležala zlatisto sfarbená levica.

Bola stelesnením dokonalosti mačkovitej šelmy - majestátna, plná sily a s úchvatnou bohatou textúrou. Vôbec sa nehýbala, ale v mojej mysli nebolo ani zrnko pochybnosti o tom, že je plná života - že je omnoho viac nažive ako akékoľvek pozemské zviera, ktoré som kedy videla v pohybe. Jej hlava bola vztýčená, ale nie napätá a predné laby mala vystreté pred sebou. Jej srst' a oči zlatisto žiarili. Pod jej dokonalým zlatohnedým kožuchom bola viditeľná každá krivka jej dokonale vyformovaných svalov. Táto strhujúca, nehybná levica bola neporovnateľne reálnejšia, intenzívnejšia a pulzujúca životom omnoho viac ako akákoľvek levica, ktorá obýva túto zem. Mala som pocit, ako keby mi bol predstavený nebeský prototyp.

Na čelnej stene toho podstavca bolo vytesané slovo a rímske číslo: Numeri XXIII.

V porovnaní s touto levicou sa môj vzhlad zdal až prehliadnuteľný, bezvýznamný, ba až zvláštne nevhodný. Cítila som sa odpútaná od môjho tela a v tom momente som nevníkala ani svoje tehotenstvo. Vedela som, že som tam preto, aby som *sa dívala* a *videla*, aby som ju dychtivo pozorovala a takýmto spôsobom sa naučila niečo, čo som si dotedy nevedomovala. Cítila som

naliehavosť uchopiť tento obraz. Aj keď som tam bola sama s levicou, neprežívala som žiadne znepokojenie či hrozbu. Jediné, čo som cítila, bol nekonečný údiv, ako keby s týmto videním môj duch rástol a vznikalo vo mne nové prepojenie. Vstrebávala som všetko, čo som len dokázala, zo všetkého, čo bolo vôkol mňa. Vtom sa moja pozornosť presmerovala inam a zahľadela som sa levici priamo do očí. Ako som to urobila, za sebou som počula hlas, ktorý prehlásil: *S narodením tohto syna sa prebudí levica.*

Ako som tam takto stála, celkom pohltená záplavou zlatistej žiary jej vznešenosti a údivu, vtom to skončilo. Zrazu som sa prebrala a zistila som, že už je ráno a ja som úplne zobudená. Všetky moje zmysly boli v stave najvyššej pohotovosti, nie zo strachu, ale zo šoku. Čoho som to bola pred chvíľou svedkom? Ako plynul čas, dospela som postupne k názoru, že naša zem je len časovo-ohraničeným tieňom a napodobeninou, alebo len čiastočným zjavením toho, čo je pôvodné, večné a dokonalé v nebi.

Povstaň ako levica

Ako som tam ležala v pološere prichádzajúceho úsvitu, čulá ako ryba, s búšiacim srdcom a trasúcim sa telom, vnímala som, že Boh mi to videnie levice ukázal preto, aby mi zjavil niečo, čo by som možno v každodennom kolotoči bežného dňa ľahko prehliadla. Takto mal moju plnú pozornosť. Vnímala som Ho každým jedným zmyslom. Moja izba sa mi zrazu zdala ošumelá a prázdna, v absolútnom kontraste so svetom plným živých farieb, ktorý som pred chvíľou opustila. Ranné zvuky prebúdajúceho sa sveta zneli veľmi tlmene v porovnaní so zvučným hlasom na tom nadpozemskom mieste. Zostala som ďalej nehybne ležať, bála som sa čo i len pohnúť, aby som neprišla ešte aj o tie posledné útržky môjho videnia. Znova som zatvorila oči. Áno, všetko bolo ešte stále tam - levica, plošina, nápis, zátišie a aj ten hlas.

Po nejakom čase mi srdce spomalilo, moje telo sa upokojilo a opäť som otvorila oči. Plná zvedavosti, čo znamenal vytesaný nápis na plošine, som sa natiahla za svojou Bibliou a vzala som si ju k sebe do postele. Premýšľala som nad tým, či to mala byť nejaká spojitosť s konkrétnou kapitolou, alebo veršom. Ak áno, čo je napísané v Numeri v 23. kapitole? Ako som listovala stránkami, všimla som si nadpis prekladateľa a zistila som, že je to pasáž o veštbe pre Bileáma. Moje srdce vo mne kleslo. Vedela som o ňom, že to bol pravdivý, ale nečestný prorok. Čítala som ďalej, ale necítila som pri tom nič výnimočné, až kým som neprišla k veršu číslo 19.

Boh nie je človek, aby klamal, nie je syn človeka, aby ľutoval. Povie azda a nespraví? Sľúbi a nesplní? Dostal som príkaz požehnávať; on žehnal, nemôžem to zmeniť. Nepravosť nevidieť v Jákobovi, nebať zlobu v Izraeli. Hospodin, jeho Boh, je s ním; jasot znie na počesť kráľa. Boh, čo ho vyviedol z Egypta, je preňho ako roh byvola. Nieto kliatby proti Jákobovi, nijakej veštby proti Izraelu. Teraz sa povie Jákobovi, Izraelovi, čo koná Boh. (Numeri 23:19-23)

Tieto slová v sebe ukrývajú tak veľa o Božej vernosti. Jeho zaslúbenia sú áno a iste a Jeho požehnania sú neodvolateľné. Vďaka Božej vernosti mal Izrael budúcnosť zaslúbenú a slobodnú od nečistých a zvrátených dôsledkov čarodejníctva a prekliatia. Toto všetko bolo veľmi uistujúce, ale nasledujúci verš bol strhujúci.

Hľa, ľud, povstane jako ľvica a vzchopí sa jako mladý lev: neľahne, dokiaľ nebude žrať koristi a nenapije sa krvi pobitých. (Numeri 23:24, ROH)

Chvejúc sa prečítala som si tieto trvrde slová vytlačené na jemnej stránke, *povstane ako levica a vzchopí sa ako mladý lev*. Tento neprikrášlený obraz ma zasiahol. Mala som to pred očami: lev a jeho levica, ako povstávajú z trávy. Ako sa zodvihli, atmosféra planiny sa zmenila z pokojnej na elektrizujúcu. Všetky živé tvory cítili, že levy zmenili postoj a pozorne ich sledovali. Tí dvaja zlatistí boli prebudení, naťahovali sa, skúmali povetrie, overovali si svoju nadradenosť, pripravení urobiť ďalší krok. Možno boli hladní. Možno boli rozrušení z prítomnosti nepriateľa, ktorý prekročil

hranice ich vyznačeného teritória a nastal čas dať mu pocítiť svoju prítomnosť.

Keď oba levy stáli, napätie bolo očividné, až kým ich pohyby zase neustali. Dokiaľ boli levy nepokojné, ani ostatné zvieratá nemali klud, až kým levy nevyšli buď bojovať, alebo loviť a potom sa znovu upokojili.

Ako vstávali z miesta, vnímala som pohyb ich sily až vo svojom duchu. Veď kto nezostane v nemom úžase a celkom uchvátený, keď vidí, ako lev alebo levica vstáva a vychádza z miesta svojho odpočinku? Je to úchvatný moment, ktorého sú ľudia v tej chvíli svedkami. Ale čo to všetko znamenalo pre mňa? Ako by som už ja mohla mať vôbec niečo spoločné s touto divokou, zlatistou silou?

Tento výjav ma nadchýnal, no zároveň ma aj odrádzal. Páčila sa mi predstava levice, ktorá odpočíva na slnku, zatiaľ čo jej mláďatá šantia vôkol nej, ale predstava lovu a zabíjania mi naháňala strach a doslova ma odpudzovala. Keď som zvykla sledovať v televízii programy, ako *National Geographic* alebo *Kráľovstvo divočiny*, zakaždým keď tie mohutné šelmy strhávali antilopy alebo zebry, som odvracala zrak.

Ako mi tieto myšlienky prebiehali hlavou, spomenula som si na slová, ktoré som vo svojom videní v noci počula: „S narodením tohto syna prebudíš levicu.“ Čo to len mohlo znamenať? Nedokázala som vidieť žiadnu spojitosť medzi tou silnou, odvážnou levicou a mnou ako veľkou, tehotnou ženou ležiacou v posteli. Povedať o mne, že som levica, bolo priam na smiech. Bola som takmer úplná vegánka, ktorá si rada pochutnávala na tofu, a nie krvilačný predátor.

(Čokoľvek, čo bolo mimo mojej kontroly, mi naháňalo príšerný strach a cítila som sa zastrašená väčšinou ľudí, ktorých som stretávala.) Obzvlášť ma desili silné, dominantné ženy.

Moje tehotenstvo bolo pre mňa v určitom zmysle slova úľavou. V jednom rozvášnenom momente, pár mesiacov predtým, ako som otehotnela so svojím synom, som totiž v modlitbe zložila pred Bohom všetky svoje protesty a povedala som Bohu: "Okej, okej! Som Tvoja. Nech sa v mojom živote deje Tvoja vôľa! Urobím všetko, čo budeš chcieť. Budem dokonca hovoriť k ženám, ak to Ty chceš." Napriek tomu, že som v tom čase nemala ani potuchy, čo by som im povedala.

A keď som následne otehotnela, myslela som si, že všetko ostalo otvorené. Domnievala som sa, že to poverenie od Boha a moje poddanie sa boli iba akousi skúškou - niečo ako Abraháмова ochota obetovať svojho syna Izáka. Možno dostanem nejaké bonusové body za to, že som vôbec bola ochotná to urobiť bez toho, aby som potom skutočne musela dodržať svoj sľub, ktorý som dala. Ale keď prišla táto vízia, mala som pocit, že tá moja pred-tehotenská dohoda bola stále v platnosti. A čo bolo to o tom synovi?

Počas celého môjho tehotenstva som predpokladala, že čakám dcéru. Každý, koho som stretla, mi hovoril, že budem mať dievčatko. Nikto ani nespomenul možnosť, že by to mohol byť chlapec. Ja som bola jediná, ktorá v srdci tajne dúfala, že to bude ďalší syn.

Neveriacky som krútila hlavou. Ak čo i len kúsok z toho bola pravda a ja som sa mala premeniť a stať sa akýmsi spôsobom levicou, tak potom by iste aj niekto ďalší v mojom okolí videl túto prichádzajúcu zmenu. Toto videnie si bude vyžadovať ešte nejaké ďalšie seriózne potvrdenie.

Hľadanie uistenia

Prešlo niekoľko týždňov a do nášho mesta prišla kázať jedna služobníčka, evanjelistka, ktorú som si nesmierne vážila. Práve toto

bola moja šanca! Pozvala ma spolu s ďalšou tehotnou priateľkou, aby sme sa k nej pripojili na obed. Moja priateľka bola mimoriadne úspešná obchodníčka, ktorá prežila radikálne obrátenie a evanjeliom zasahovala mnohé oblasti v Ázii. *A čo ak to videnie o levici patrilo práve jej...* Rozhodla som sa, že to len tak nenútene pri obede spomeniem a budem sledovať jej reakciu.

Deň, kedy sme sa stretli na obed, bol nádherným, slnečným dňom vo Winter Park, na Floride. Po tom, ako sme sa všetky tri chvíľu spoločne prechádzali ulicami a ja som konečne svoje tehotné telo usadila na stoličku v reštaurácii, som tuho premýšľala, ako by som mohla do nášho dievčensko-nákupného rozhovoru zamiešať tú moju levicu. Neskôr počas obeda zrazu nadišla moja chvíľa.

Moja priateľka nám oznámila, že čaká dievčatko, a tá evanjelistka spomenula, že by bola nadšená z predstavy, že by som aj ja možno mala mať dcéru.

„Ale čo ak to bude ďalší chlapec?“ opýtala som sa.

Bola zaskočená, že som vôbec spomenula túto možnosť. Napokon usudzovala, že keď už mám troch synov, tak by John potreboval dievča, do ktorého by mohol byť zbláznený. V tej chvíli som sa rozhodla, že je ten pravý moment povedať im o príbehu levice a o prehlásení o synovi. Nie som si istá, či to, čo som povedala, dávalo zmysel. Vlastne viem, že nedávalo. Koniec koncov ani ja sama som o tom nebola presvedčená. Vedela som, že to videnie bolo skutočné, ale vo svojich obavách som spojitostiam medzi mnou a obrazom levice neprikladala žiaden význam. Pokračovala som a ďalej im o tom hovorila viac, snažiac sa nejako v sebe spracovať moju skúsenosť, ale ako som mohla očakávať, že mi porozumejú, keď som z toho bola sama zmätená? Môj nesúvislý prejav sa odrážal na ich ustarostených tvárach. Uvedomujúc si, že som sa dostala do slepej uličky, som náhle stíchla.

V tejto chúlостivej situácii nasledovala dlhá pauza, keď sa na mňa tá služobníčka neisto zahľadela a napokon sa ma spýtala: „Kedy sa má bábätko narodiť?“

„Desiateho októbra,“ odpovedala som nesmelo, a uľavilo sa mi, že som mohla opäť povedať niečo, čo dávalo zmysel.

Oprela sa dozadu o stoličku, pokrútila hlavou a sebaisto prehlásila: „Nie, nie, *nie je možné*, aby sa z teba dovtedy stala levica.“

Chcelo sa mi zakričať: „Súhlasím!“, ale cítiac sa trochu absurdne, som len jemne prikývla. Na jednej strane som cítila úľavu, no na druhej strane som bola mierne namrzená, jednoznačne zahanbená a možno dokonca urazená.

Čo tým myslela, že by sa zo mňa dovtedy nemohla stať levica? Bola ešte len jar a október bol viac než päť mesiacov vzdialený! Napokon, ako dlho mohla takáto premena na levicu trvať? A načo som sa s nimi o mojom videní vôbec zdieľala? Mala som radšej počkať, až kým by som nezistila, či čakám chlapca.

Cítila môj zmätok a pokračovala s vysvetlením: „V tebe je ešte príliš mnoho vecí, ktoré Boh potrebuje vyriešiť... Do októbra nebudeš slobodná.“

Tak a tu to máme. Napriek tomu, že sa mi nepáčila jej priamočiarosť, súhlasila som s jej stanoviskom. Rozhovor sa pomaly vrátil do jeho predchádzajúceho normálneho priebehu, a ja som stíchla a nechala myšlienky v mojom vnútri plynúť. Ona vlastne len nahlas vyslovila to, čo očividne videla, že sa na mne odzrkadľovalo. Bola som sužovaná pochybnosťami a neistotou v mnohých oblastiach. Dokonca aj môj manžel John mi hovorieval: „Musí to byť veľmi ťažké žiť v tvojej mysli, Lisa, s toľkými starosťami a obavami, ktoré sa v nej hromadia.“ A mal pravdu. Skutočne to bolo čoraz ťažšie a ťažšie. Už ma unavovalo byť dlhodobým rekonštrukčným projektom

Už žiadne výhovorky

Dlhé roky som si vymýšľala rôzne výhovorky. Prežila som boj s rakovinou, bola som matka v domácnosti s dysfunkčnou minulosťou, ktorá sa len snažila zvládnuť život so svojimi malými deťmi. Mohol si Boh o mne vôbec myslieť, že som bola predurčená pre niečo viac ako toto? Existovalo skutočne v mojom vnútri niečo mocné a aspoň trochu divoké, čo doteraz vyčkávalo, aby mohlo byť prebudené? Možno by mi odvaha svedčila. Koniec koncov nebola som vari dosť dobrodružná, keď som bola mladá? Prešla som si obdobím, kedy sa moje predstavy o ideálnom zamestnaní pohybovali v medziach medzi nájomným vrahom a astronautom.

Áno, chcela som v sebe znovu nájsť aspoň kúsok tej sily, ktorú som stratila v snahe zapadnúť do úlohy manželky pastora a milej kresťanskej ženy. Bola som pripravená sa ponahať a povstať v sile a kráse. Už ma unavovalo, že ma považovali za slabú a ufňukanú. Unavovalo ma neustále sa vracieť k mojej bolestivej minulosti. Bola som pripravená čeliť výzve. Milovala som to, aký bol môj manžel horlivý a silný, ale už ma unavovalo neustále sa za neho skrývať. Bola som unavená z toho, ako bola moja myseľ zaťažená vecami, na ktorých až tak nezáležalo. Unavená z predstierania. Možno práve obraz levice bol presne to, čo som potrebovala! Radšej ako milá a bezpečná som bola pripravená, aby ma aj ostatní videli ako sčasti divokú a jednoznačne sústredenú.

V ten deň, keď som po spomínanom obede šoférovala cestou domov, volant som držala o čosi pevnejšie, ako to bolo nutné. Bola som ochotná vyskúšať si tento pocit levice, tam v relatívnom bezpečí mojej Hondy Civic. Stiahla som si dole okno a pokyvkávala som sa do rytmu najnovších piesní z kresťanskej modernej hudobnej scény, a namiesto klimatizácie som nechala vietor, aby mi prečesával moju „hrivu“. Teraz spätne sa mi to celé zdá trochu smiešne (aj preto, že levice nemajú hrivu). Cez moje mačacie Ray-Ban okuliare som si všimla svoje vlnité, melírom zosvetlené

vlasý v spätnom zrkadle... *Počkať, vidím v tých vlasoch odlesky zlatistej hnedej, ako majú levy? Že nebudem pripravená do októbra? Ha! Ja vám ukážem! Som levica!*

Nejakým spôsobom sa vo mne, vďaka kombinácii môjho obedňajšieho faux pas, s priamočiarym ohodnotením mojej priateľky a sledom ďalších s týmto nesúvisiacich udalostí, začal vo vnútri formovať zaujímavý proces premeny. Bolo to, ako keby mi bola do ringu hodená rukavica a ja som prijala výzvu na súboj.

S narodením môjho syna, Ardena Christophera (jeho meno znamená „ohnivý, odhodlaný, pomazaný“), sa vo mne niečo skutočne zmenilo. Napriek tomu, že ďalšie dieťa znamenalo viac materských povinností, stala sa zo mňa omnoho cieľavedomejšia dcéra. Viete, rovnako ako pre mnohé iné mamy, aj pre mňa a moje „po blízkosti Božej túžiace ja“ to bolo veľmi namáhavé obdobie. Bola som v stave, že som mala pocit, ako keby som sa topila v mojom každodennom živote. Bola som taká zamestnaná mojím nikdy nekončiacim sa a čoraz náročnejším zoznamom povinností, že som zabudla na to, kým vlastne som. Bola som plná pochybností o sebe samej. Môj život bol malý, samolúby, izolovaný, malicherný, bezpečný a neužitočný. Pamätala som si svoje meno, to, za koho som bola vydatá a kto boli moje deti, ale všetko to, čo som robila a o koho som sa starala, celkom zatienilo moje vnímanie faktu, že som Božou dcérou.

V tom momente, keď som sa nad tým pozastavila, mi Boh začal šepkať o Jeho sile a začal ma volať iným menom. Všetci okolo mňa mali pre mňa rôzne mená, ktoré sa spájali s popisom nejakej práce. Pre moje deti som bola mama, pre môjho manžela manželka, pre cirkev pastorova manželka, ale pre najvyššieho Boha som bola jednoducho *dcéra*.

Keď som sa sústredila len na to, že patrím Jemu a čo to všetko vlastne znamená, do mojich dní sa začali vlievať život a sila a moju dušu naplňal odpočinok. Moje srdce rástlo.

Po Ardenovom narodení som začala vychádzať z tieňov mojich neistôt, strachov, zo svojej komfortnej zóny a zlyhaní a začala som sa vystierať smerom k iným. Svoju prvú knihu s názvom *Mimo kontroly a užívam si to!* som napísala počas toho, ako som dojčila Ardena. Napísanie tejto knihy pre mňa otvorilo úplne nový svet. Zrazu som stála vpredu a hovorila k ženám naprieč krajinou, k ženám, ktoré túžili po autentickosti. Ako odpoveď na ich bolesť a hlad a do očí bijúcu túžbu po vzťahoch s inými ženami, som napísala ešte niekoľko ďalších kníh.

Ako uplynul nejaký čas, presťahovali sme sa z nášho domu v slnečnej, horúcej a vlhkej Floride, do nášho nového domu v slnečnom, chladnom a suchom Colorade. Presťahovanie sa do Colorada prinútilo našu rodinu tráviť viac času vo vnútri v dome a viac času spoločne za stolom. A taktiež nás to postavilo do pozície, z ktorej sme potom mohli čeliť mnohým zmenám. Niekoľkokrát počas nasledujúcej dekády (sotva to stojí za zmienku) som bola označená alebo nazvaná levicou. Zakaždým som sa pri tom len usmiala, s vedomím toho, že som už viac nebola ustráchanou, krotkou, domácou mačičkou. Myslela som si, že kapitola s levicou bola už pomaly za mnou a moja osobná premena bola takmer hotová. Ale mýlila som sa.

Nie je to o tebe, Lisa

V jeseni v roku 2007 ma leвица opäť navštívila. Bola som vtedy jednou z mnohých služobníčok, ktoré slúžili na ženskej konferencii v úchvatnej krajine Nového Zélandu. Účasť na tejto konferencii bola taká vysoká, že hostiteľský zbor bol nútený usporiadať dve konferencie za sebou, aby bol schopný pojať všetky tie ženy.

Prvá konferencia sa konala v miestnom zbore a druhá na štadióne v Aucklande. Mali sme za sebou prvú časť konferencie a čakali sme na štadióne na začiatok druhej. Jedno z kázaní práve začínalo. Služobníčky boli veľmi schopné, súcitné, verné správkyné

Božieho slova. Ale z nejakého dôvodu som sa počas obedňajšej prestávky cítila veľmi ustarostená. Nebolo to preto, že by som bola pod tlakom, aby som sa pripravila - chystala som sa len zopakovať to, čo som hovorila na prvej konferencii. No napriek tomu som vnímala silné nutkanie sa ešte pred mojím kázaním modliť. Bolo to, ako keby som proti sebe vnímala akýsi odpor. Vedela som, že to neprichádzalo od účastníčok konferencie, ktoré sa sem rozhodli prísť a neprichádzalo to ani od nijakej inej rečníčky či domáceho zboru. Boli sme všetci ako jedno srdce a prišli sme pripravení spoločne chváliť Boha, kázať a povzbudiť ženy. Ale v tomto celom bolo ešte niečo iné. Možno sa Boh snažil takto upútať moju pozornosť. Potrebovala som byť sama a túto situáciu si vyriešiť, tak som sa vybrala do svojej hotelovej izby, ktorá mala výhľad na prístav v Aucklande.

Prechádzala som sa hore-dole po izbe, vystierajúc ruky smerom k prístavu, modlila som sa za Božie smerovanie a vedenie, a spievala som si spolu s piesňou „Pokrikujte Bohu z hlasom víťazstva“, ktorá znela z môjho iPodu. Aby som si nastavila srdce do správnej polohy, začala som Bohu ďakovať za rôzne veci, ktoré robil v mojom živote. Práve nedávno som dokončila posledné úpravy na mojom rukopise knihy „Pestúnstvo“ a začala som Bohu ďakovať za to, že proces písania a úprav už bol za mnou. Písanie knihy je pre mňa niečo podobné ako predpôrodné bolesti, takže moja modlitba znela nejak takto: „Ďakujem, Bože. Je to za mnou!“ vydýchla som si. „Nechcem teraz dlho nič ďalšie písať!“

Vtom som zrazu vnímala Boha, ako hovorí k môjmu duchu. *Je mi ľúto, že sa takto cítiš, lebo potrebujem, aby si písala znova.*

Čože? Boh ma potreboval?

Potom Boh pokračoval. *Uvoľňujem nové nebeské stratégie. Dajú sa nájsť v mojom slove. V žiadnom prípade nebudeš mať všetky z týchto stratégií, ale budeš z nich mať určitú mieru. Musíš urobiť zápis*

o tom, čo ti budem hovoriť, aby keď sa moje dcéry zhromaždia, budú mať spoločne ucelený obraz. Ak k tomu nepridáš svoj kúsok skladačky, ten obraz nebude kompletný.

Zrazu predo mnou bola opäť levica.

Ako som na ňu hľadela v celej jej sile a divokej kráse, počula som hlas, ktorý hovoril: *Povedal som ti, že s narodením tvojho syna sa prebudí levica. Nepovedal som, že ty si levica.*

Okamžite som pochopila, aký bol môj pohľad obmedzený, hlúpy a ľudský. Hlas pokračoval a hovoril ďalej: *Ježiš je Lev z kmeňa Júdovho a je čas, aby sa Jeho nevesta prebudila ako levica. Študuj spôsoby a aspekty levice.*

Potom som počula prvú stratégiu:

Levice lovia spolu.

Bola som vyvedená z miery. Bolo to, čo som počula, vôbec biblické? Čo mohlo toto všetko znamenať? Ženy si pomaly začali zvykať na myšlienku, že ženskosť v sebe skrýva silu a ich schopnosť zaopatrovať má aj hodnotu. Hovoril mi teraz Boh, aby som ich nazvala levicami? Ako to zapadalo do tohto obrazu?

Uvažovala som, či je vôbec možné, že Boh túži medzi Božími ženami prebudiť niečo divoké a nespútané?

Stať Písma z Numeri 23 sa mi opäť pripomenula a v nej som jasne videla povolanie pre kresťanské ženy, aby povstali. Presne vtedy a tam som sa v srdci zaviazala, že budem študovať levice a budem pátrať po paralelách pre Božie dcéry. Posledné dva roky som strávila tým, že som si robila výskum, pozorovala som a písala som o leviciach. Sprvu som si myslela, že súvislosti medzi ženami a levicami pojmem na formálnej úrovni - bez toho, aby

som spomenula ten obraz, ktorý mi Boh dal - ale ako čas plynul, pochopila som, že to videnie neprišlo, aby ostalo len pre mňa samotnú. Boh mi neukázal levicu preto, že by som ja bola Jeho obľúbená alebo niečím špeciálna. Rovnako som nemala toto videnie preto, že som bola nadmieru duchovná. Boh mi to ukázal, pretože vedel, že jedného dňa zo mňa bude niekto, koho hlas budú počuť mnohí.

Zakaždým, keď som vyslovila výrok „prebudiš levicu“, doslova som videla, ako to zasahuje ženy.

Niekedy na to reagujú len tichými slzami, keď je niečo v ich vnútri náhle zavlažované. V iných prípadoch len zalapajú po dychu, ako keby do seba

PRÍRODA BOLA STVORENÁ NA TO,
ABY SA SPRISAHALA S DUCHOM
A VYSLOBODILA NÁS.
RALPH WALDO EMERSON

vdýchli to zjavenie a uvedomili si, že je v poriadku byť krásnou a divokou. Verím tomu, že reakcie žien boli také nesmierne pozitívne preto, že tak ako je vo vnútri každej z nás určitým spôsobom ukrytý baránok, je rovnako vo vnútri každej Božej dcéry aj levica. A nastal čas, aby sa prebudila.

Keď premýšľam nad levicou, po tvári mi prebehne úsmev. Ramená sa mi vystrú a aj môj postoj je viac vzpriamený. Viac ako akékoľvek iné stvorenie levica vo mne vzbudzuje hrdosť, že som ženou. O jej sile niet pochýb. A myslím si, že rovnako neexistuje ani žiadne iné stvorenie, ktoré by muža robilo viac hrdým na to, že je stvorený ako muž, než je lev. Lev je kráľom džungle a je zrejmé, kto je kráľovnou.

Pozerať... a učiť sa

Toto nie je prvýkrát, kedy Boh upriamuje našu pozornosť späť na jednoduchosť stvorenstva, aby nám znova navrátil správnu perspektívu. Ježiš nás nabáda, aby sme sa dívali na kvety a učili sa od nich o tom, že Boh nás zaodeje a postará sa o nás (pozri Ev. podľa Matúša 6:22, Ev. podľa Lukáša 12:27). Podobne aj

nebesia rozprávajú o Božej sláve a poukazujú na zjavenie Jeho spravodlivosti (pozri Žalm 19:1, Žalm 50:6).

Nebesia zvestujú jeho spravodlivosť
a všetky národy vidia jeho slávu.
(Žalm 97:6)

Divoká, nespútaná krása stvorenstva je len oknom, ktoré nám dovoľuje letmo zahliadnuť záblesk Boha, ktorý nás vytvoril. My potrebujeme otvoriť to okno dokorán a dovoliť Božej neskrotnej, neobmedzenej kráse, aby v našom vnútri opäť prebudila nebeský údiv. Keď otvoríme naše oči, aby sme dokázali vidieť ten zázrak stvorenia, vzbudí to v nás dychtivú túžbu po Bohu. Naš duch bude reagovať na to, čo uvidí. Stvorenstvo volá: „Je tu niečo viac! Viac ako len to, čo vidíte. Viac ako to, čo počujete. Viac ako len bezvýznamná ľudská smrteľnosť. Je tu nesmrteľný Boh, ktorý je posadený na tróne.“

Ježiš, náš Kristus, prišiel ako Baránok na zabitie ešte pred založením sveta, ale kniha Zjavenia Ho taktiež zjavuje ako Leva:

A jeden zo starších mi povedal: „Neplač! Hľa, zvíťazil lev z Júdovho kmeňa, Dávidov výhonok, aby otvoril knihu a jej sedem pečatí.“ (Zjavenie Jána 5:5)

On je pre nás oboje - náš Lev a náš Baránok. Premýšľam nad tým, či existuje kombinácia dvoch viac kontrastných obrazov? V anglickej verzii The Message je napísané, že tento lev z Júdovho kmeňa „môže pretrhnúť týchto sedem pečatí“ (v slovenskom Roháčkovom preklade je napísané „zrušil jej sedem pečatí“, pozn. prekladateľa). Ján, pisateľ knihy Zjavenia, veľmi plakal, pretože po hľadaní na nebi, na zemi, dokonca aj pod zemou, sa nenašiel nikto, kto by bol hodný rozlomiť sedem pečatí a nazrieť do knihy. Potom ho jeden zo starších povzbudil, aby hľadel, pretože prišlo zjavenie Leva v našom Baránkovi. On jediný je hoden a On začne prelamovať pečate.

Rozlomenie či pretrhnutie znamená uvoľnenie násilím. V okamihu sa mi pripomína mohutná opona oddelenia, ktorá bola v chráme, ako bola roztrhnutá vo ako sa roztrhla a praskla na polovicu. Milujem to, že náš Boh vždy trhá na kusy veci, ktoré by nám akokoľvek bránili alebo oddeľovali čo i len kúsok z nás od Neho celého. V tejto božsky tajomnej knihe Zjavenia tento akt prelomenia pečatí na knihe v nebesiach spúšťa do pohybu veci na zemi.

Dokonca aj v tejto chvíli vnímam, ako Boh túži rozlomiť pečate a zjaviť kúsok seba samého každému a v každom z nás. Ak by to tak nebolo, prečo by inak zapísal takýto dramatický príbeh o konci našej zeme, ak by v ňom nebolo zjavenie pre každého jedného z nás? Verím tomu, že sme povolaní nie do beznádeje, či aby sme plakali, ale aby sme pozdvihli naše oči, hľadeli a skutočne videli.

Naša zem odráža zjavenie a múdrosť nebies. Aké je to úžasné, že náš nebeský Otec naplánoval svoje stvorenie tak, aby nám skrze neho otvoril naše srdcia. Každá rastlina, zvier, prvok a krajina hovorí: „Povstaňte a buďte všetkým, čím ste boli stворení stať sa.“ Podľa Jóba má príroda v sebe schopnosť nás vyučovať.

Boh nám pripravil celé stvorenie ako vedeckú učebňu, používajúc vtáctvo a zver, aby nás vyučoval múdrosti. (Jób 35:11, doslovne preložené z anglického prekladu The Message)

Úžas Božej lásky a ten rozsah, kam až je On ochotný zísť, aby nám odovzdal Jeho múdrosť, je takmer nemožné uchopiť. Ale nemalo by nás to prekvapovať. Koniec koncov On je Stvoriteľ, ktorý vyhlasuje:

lebo moja je všetka lesná zver
a na vrchoch dobytká na tisíce.
Poznám všetko vtáctvo hôr,
moje je všetko, čo sa hýbe na poliach.
Ak by som bol hladný, nepovedal by som to tebe,
veď môj je svet so všetkým, čo je v ňom. (Žalm 50:10-12)

My sa odlišujeme od zemských tvorov, ale Boh ich pozná po mene. Vari si myslíme, že Boh o svoje stvorenstvo nemá záujem? On utvoril stvorenstvo pre seba samého. Príroda skrýva mnoho, čo zjavuje o svojom Stvoriteľovi, ak sa len pozorne započúvame. V knihe Prísloví sme vyzývaní: „Lenivec, zájdi k mravenisku, pozoruj cestičky mravca a zmúdrej.“ (Príslovia 6:6).

Verím, že Boh chce od nás teraz niečo podobné. Žiada nás, aby sme hľadeli na levicu a učili sa. Pozýva nás: *Dcéry, pozrite na levicu. Dívajte sa na ňu pozorne. Dovoľte jej vo vás prebudiť vašu neskrotnú prirodzenosť, vašu divokú krásu a vašu bezuzdnú silu, aby ste mohli povstať a byť tými odvážnymi ženami, ktorými som vás povolal stať sa.*

Ako dokáže levica ukázať v ženách silu a odvahu? A ako môžu ženy povstať ako levice? Každá z nás na to bude mať svoju jedinečnú odozvu, ale tieto útržky vlastností levice vám k tomu môžu dopomôcť porozumieť. V nasledujúcich kapitolách sa spoločne pozrieme na niekoľko dôvodov, prečo levica vstáva zo svojho pokojného odpočinku pod africkým slnkom:

Vstáva, aby nabrala silu.

Vstáva, aby pozdravila a očistila ostatných. Vstáva, aby lovila.

Vstáva spoločne po boku s inými levicami.

Vstáva, aby odviedla svoje mláďatá do bezpečia.

Vstáva, aby sa postavila nepriateľom, ktorí ohrozujú svorku.

Vstáva, aby kráčala po boku svojho kráľa.

Dospela som k tomu, že levicu vidím ako obraz toho, ako môže každá z dcér Najvyššieho prijať svoju silu, rozvíjať svoju odvahu a priniesť zmenu v jej svete. Ukrýva sa v tvojom vnútri levica? Je mojou modlitbou, aby skôr než prečítaš túto knihu, si našla pre seba odpoveď, a s ňou sa v tebe prebudí niečo nespútané, krásne a divoké.

NEVÍDANÁ SILA

Ak niekedy nastane chvíľa,
že sa ženy na tejto zemi zjednotia,
čisto a jednoducho pre dobro ľudstva,
bude to sila, akú svet ešte nikdy nevidel.

MATHEW ARNOLD,
britský básnik a filozof z 19.st.

Je možné, že sme sa v tomto momente práve prebudili? Mala som tú česť byť svedkom náznaku takejto zhromaždenej sily. V ďalekých krajinách na juhu, v Európe a dokonca aj v mojej domovine, v Spojených štátoch, som videla prvé ovocie toho, čo môžeme bezpochyby a oprávnene nazývať hnutím v pravom zmysle slova. Od chvíle prebudenia sa dcéry toto hnutie rýchlo rastie v dospelú ženu. Hovoria tieto slová básnika a filozofa k niečomu vo vás, hlboko vo vašom vnútri, čo ste si možno ani neuvedomovali, že sa tam skrýva? Už keď som si tento citát prečítala po prvýkrát, bola som zastavená a doslova som zatajila dych.

Môžem sa domnievať, že moja fyzická odozva bola len reakciou na tú ohromnú veľkosť našich neuskutočnených možností. Už podľa názvu tejto knihy viete, že mojou túžbou je prebudiť vo vás niečo divoké, múdre a nádherné. Vyzývam vás, aby ste sa zastavili nad myšlienkou, že by sa ženy skutočne zjednotili raz a navždy. Ak

potrebujete, prečítajte si ten citát znova, lebo nádej, ktorú v sebe prináša, si zaslúži viac ako len letný pohľad, vyžaduje si vašu plnú pozornosť.

Odvážte sa pýtať seba samej, či slová Matthewa Arnolda nie sú viac ako len teória, politická reč alebo iba sľubný dohad? Čo ak bol jeho pohľad skutočne prezieravý, liberálny či dokonca prorocký? Hľadel už vtedy vpred do budúcnosti a videl v nej dcéry našej doby, a preto nás týmto povzbudzoval spojiť sa dnes, z pohľadu svojej vzdialenej perspektívy? Vedel vtedy, že k tomuto zjednocovaniu nemalo prísť, a ani nemohlo, v čase za jeho dní, no s nádejou dúfal, že sa to stane neskôr za dní našich? Uvedomoval si vôbec, aká obrovská bude táto potreba v našom čase? Dokázal už vtedy vidieť teba a mňa?

Verím tomu, že tie najpravdivejšie odpovede na tieto otázky ležia hlboko vo vnútri každej ženy a sú najlepšie vyjadrené nie slovami, ale spôsobom, akým sa každá rozhodneme žiť svoj život. Naš potenciál byť spolu s ostatnými ženami súčasťou riešenia sa pozná v tom, ako budeme každá reagovať vo svojom priestore a čase. Naše rozhodnutia budú neskôr odhalené aj v spôsobe, akým sa rozhodneme viesť našich synov a dcéry, aby si neskôr aj oni boli schopní správne zvoliť.

RIEŠENIE DOSPELÁCKYCH PROBLÉMOV
ZAJTRAJŠKA VO VEĽKEJ MIERE ZÁVISÍ OD
TOHO, AKO VYRASTAJÚ NAŠE DETI DNES.
- MARGARET MEAD

Povznesú sa tak napokon ženy dnešných dní nad to množstvo rozporuplných a obmedzujúcich celosvetových kultúrnych a náboženských predstáv, a z toho prameniacych predsudkov, ktoré voči nim existujú? Podarí sa našim odvážnym sestrám v zámorí napredovať aj napriek nedostatku podpory z mnohých strán? Odvrátíme sa my všetci, žijúci v západnom svete, konečne od povrchných rozptýlení a upriamime našu pozornosť na hodnotné a ušľachtilé ciele?

Podarí sa nám potlačiť tie rozporuplné hlasy a tvrdenia, ktoré hovoria, že náš prínos nie je potrebný, nie je Bohom daný? Dokážeme porozumieť závažnosti a naliehavosti dnešnej doby, a odložiť nabok naše doktrinálne nezhody a rozdielne názory, aby sme sa mohli spoločne pridať k vojsku? Dokážeme preklenúť medzigeneračné rozdiely, ak všetci spojíme svoje srdcia a svoje ruky? Dôjdeme tak nakoniec k jednote viery? Bude sa potom táto naša spoločná viera prejavovať len ako nejaký súbor presvedčení?

Bude naša jednota iba nanútená, alebo bude naopak plná života? Mohla by táto spoločná viera byť rozniecovaná skutkami a postaviť nás do úlohy správcov toho, čo bude pre nás v okamihu očividné, neodolateľné, nespútané a podstatné?

Bude naše zjednotenie úprimným vyobrazením všetkého, v čo si trúfame dúfať a živým prehlásením všetkého, čomu skutočne veríme? Bola by takáto viera schopná ďalej narastať nesebeckým vystieraním sa k iným a dávaním, namiesto toho, aby sme boli len uzatvorení do seba a brali? Modlím sa, aby to tak bolo, pretože len vtedy uvidíme, ako sa náš svet rozširuje a ako budú životy iných zasahované našim vystieraním sa.

Áno, uvedomujem si, že všetko, o čo žiadam a dúfam, znie momentálne ako námaha, ale bez tejto námahy sa nikam ďalej nedostaneme. Nestačí sa pozerieť výhradne na to, kde sa momentálne nachádzame. Ak sa máme rozptýliť von, musíme sa dívať dozadu, vôkol seba a dopredu pred seba.

Keď sa pozrieme dozadu, späť do 18. storočia, vidíme čas, kedy mali ženy len nepatrný alebo žiadny hlas. Pohľadom vôkol seba si uvedomujeme dôležitosť nášho hlasu. A keď sa pozrieme dopredu, vieme, že potrebujeme naše slová a životy stavať takým spôsobom, aby sme na nich mohli múdro budovať v budúcnosti. Je čas, aby sme rozšírili spôsob, akým sa pozeráme a ako reagujeme v mnohých oblastiach života. K dynamike pri pohybe vystierania sa

dochádza spôsobom, že rozťahovaním, napínaním alebo záťažou pôsobíme na skupinu svalov. Schopnosť vystierať sa nám môže priniesť zvýšenú flexibilitu a pomôže nám predchádzať zraneniam.

Je mojou nádejou, že do vašich životov vnesiem aspoň trochu schopnosti vystierať sa, tým, že vám predstavím túto levicu. Chcem, aby vám ona rozšírila pohľad, akým sa dívate na seba, svoju ženskosť, svoju krásu, svoju silu, svoj zámer, svoje manželstvo, svoj svet a svojho Boha. Dovoľte levici, aby vás vyzvala prehodnotiť vaše pôsobenie na iných a rozvíjala vaše vzťahy s mužmi, s priateľmi a s rodinou. Pretože dokonca aj levica vie, že predtým než sa vrhne vpred, potrebuje sa vystrieť.

Pred sebou častokrát vidíme napätie, ktoré panuje medzi našim osobným životom a potrebami sveta okolo nás. Aby sme preklenuli túto priepasť, budeme potrebovať víziu a pohľad, ktorý obsiahne oboje.

Vyrovnaná so silou, odpočítaná v moci

Skôr ako pôjdeme ďalej, rada by som ešte predtým prebrala jednu otázku, ktorá sa mi vynorila v mysli po mojom videní. Zamýšľala som sa nad tým, *prečo táto pokojná a vyrovnaná levica bola práve nad veršom, ktorý vyobrazoval Boží ľud v spojitosti s takýmto ničujúcim násilím?* Ako čas plynul, neprestajne som premýšľala nad tým videním a uvažovala som nad všetkými myšlienkami, ktoré vo mne toto zjavenie prebudilo (a naďalej prebúdza). Tu je niekoľko vecí, ktoré som si zozbierala.

Boh mi neukázal levicu preto, aby som na ňu reagovala zmeravene alebo so strachom. Jej obraz odhalil moje vlastné vnútro a ukázal rozpor v tom, aký obmedzený a ustráchaný bol môj pohľad. Levica bola nástrojom, ktorý otvoril moje oči širším obzorom a rozšíril môj dosah a moje pôsobenie.

Keď som cestovala po svete, videla som mnohé úchvatné sochy. Dánsko, Rím, Londýn a Paríž majú pamiatky, ktoré vzdávajú hold úžasným skutkom sily a oslavujú mnohé víťazstvá minulosti a momenty historického vyslobodenia. Fotila som si tieto umelecké diela a vždy ma udivovalo, ako ich elegancia a nadčasová krása dokáže aj v súčasnosti prehovárať k ľuďom.

Ale levica v mojom videní nebola len socha - bola zjavením. Zjavenia v sebe prinášajú prvky odkrytia a prekvapenia. Levica ma jednoznačne prekvapila, a zároveň ma odkryla a konfrontovala s mojim vlastným výzorom, ako som tam pred ňou stála tehotná a trasúca sa v pyžame. Napriek tomu, že sa vôbec nepohla, bola oveľa viac nažive ako ja. Vo svetle jej krásy a sily som si uvedomila, čo všetko som stratila. Kvôli strachu som sa nechala pripraviť o silu, život a krásu. Stratila som porozumenie seba samej a kvôli tomu zostalo v mojom živote nenaplnených tak mnoho vecí, ktoré pre mňa Boh chcel.

Boh mi pripomenul aj to, ako izraelský ľud videl seba ako kobyľky a obyvateľov Kanaána ako obrov, ale z knihy Numeri 23. kapitoly vieme, že obyvatelia Kanaána ich videli ako leva a levicu, ktorí povstávajú.

Tento kontrast medzi tým, čo vidíme my a skutočnou realitou vstupuje do hry v momente, kedy začneme porovnávať našu sestru levicu so sebou. Budeme môcť niekedy byť ako ona? Budeme niekedy ženami, ktoré sú vyrovnané so svojou silou a spočívajú vo svojej moci? Budeme vedieť svoju krásu nosiť s ľahkosťou?

Takýto obraz levice, ktorá je stelesnením moci, no zároveň vie spočívať v pokoji, je práve obrazom, ktorý by sme pre seba mali prijať.

No keď nastal čas, levica sa pohla. Je čas, aby si spoznala, kto si. Je čas, aby si sa pohla, nechala sa vyprovokovať, nechala sa nabádať a aby si sa prebudila.

Zistila som, že práve tá dynamika, ktorá tkvie v tom byť vyrovnaná so silou a odpočívať v moci, je veľmi veľavravným a krásnym obrazom Božej ženy. Pôvabné ženy, dávam vám dovolenie byť vyrovnané so svojou silou a spočinúť vo svojej moci.

Zvyčajne toto spojenie *vyrovnanosti so silou a odpočinutia s mocou* prichádza s uplynutím určitého času. Obe splynú dohromady, keď si začneš uvedomovať, že je tu moc, ktorá prebýva vo vnútri v tebe. Presne ako spravodlivosť je stav, v ktorom nachádzame odpočinutie, existuje aj oblasť, kde sa sila stáva zároveň pokojným prístavom. Odpočinok nachádzame vtedy, keď sa prestávame snažiť zo všetkých síl.

Takto hovorí Pán, Hospodin, Svätý Izraela: „V obrátení a upokojení bude vaša záchrana, v stíšení a dôvere bude vaša sila, ale vy nechcete. (Izaiáš 30:15)

Tu to máme! Neviem si predstaviť, ako lepšie by sa to dalo povedať. Stíšate sa, dôverujte Mu (v anglickom originály doslovne: utíšate sa v úplnej závislosti na Mne) a vaša sila príde. Keď sa prestaneme namáhať s našimi vlastnými schopnosťami, vtedy sa ukazuje naša skutočná sila. Boh ti neodopiera silu, On ti ju nadeľuje.

V protiklade s našou priateľkou levicou som videla mnoho žien, ktorých desila ich vlastná sila. Uťahujú sa v strachu pred myšlienkami, otázkami alebo túžbami, ktoré v nich samé od seba povstávajú. Sila nie je na to, aby sme sa jej báli, ale aby sme ju uchopili. Na druhej strane nemýľte sa, nepovažujte automaticky miernosť za slabosť. Je to len zmiernená sila alebo myseľ pod kontrolou.

Mojžiš bol nazvaný miernym aj pokorným zároveň, ale bez ohľadu na to bol zároveň mocným vodcom a silou, s ktorou bolo potrebné počítať. Musím si tu klásť otázku, či to bolo preto, že stretol toho Jediného, ktorý si stojí za každým jedným svojim slovom.

Samotné uvedomovanie si dobra a zla len zaplavuje a premáha našu ľudskú obnaženosť, a žiada o odpoveď z neba.

Rovnako ako Mojžiš, aj my potrebujeme zjavenie Božej dobroty, aby upokojila naše chvejúce sa srdcia.

Takže, pôvabná žena, budeš mať odvahu veriť tomu, že by si mohla byť súčasťou tohto zjavenia dobra, a pripojiť sa k ostatným a spoločne hľadať stratégie, aby bola Božia dobrota zjavovaná cez nás?

Statočná a schopná

Zámerné som neobmedzila „dobre“ len na to „byť milý“, alebo dokonca „neškodný“. Napokon je to sila. Rovnako som počula, ako je *cnosť* označovaná ako sila.

Kto nájde ženu statočnú? Je omnoho cennejšia než perly. Srdce jej muža jej dôveruje, nebude mu chýbať zisk. (Príslovia 31:10-11)

Slobodné ženy, skôr ako si povieť, že tento verš vás vynecháva, pamätajte, že vaším Ženíchom je Ježiš. Nie je to otázka toho, koho každého sa to týka - je to pre nás všetky.

Naopak otázka, ktorá tu vyvstáva, znie, môže nám byť takáto zodpovednosť vôbec zverená? Dokážeme obohatiť životy ľudí, ktorí sú okolo nás? Staneme sa v tom momente odrazu schopnými a zároveň aj cnostnými? Alebo budeme nájdené rozdelené na dva tábory: na tie, ktoré sú statočné a iné, ktoré sú schopné? Prejav len jednej z týchto črtí bez tej druhej nestačí. Potrebujeme ctihodné zhromaždenie statočných žien, ktoré sú veľmi schopné. A v čom potrebujeme byť uschopnené? Jednoducho povedané v čomkoľvek a vo všetkom zároveň. Potrebujeme byť dcérami zdatnými vo všetkom, čo bude potrebné.

Počas poslednej dekády som stretla množstvo úžasných žien, ktoré povzbudzovali ostatné, aby v sebe spoznali, čoho sú schopné. Kvôli zvýšenému povedomiu o potrebách, ktoré sú vo svete, ženy cieľavedome smerujú svoje vzdelávanie a rozvíjajú špecifické oblasti svojich talentov, aby boli schopné priniesť tomu zodpovedajúce riešenie.

NESTAČI NAČRŤNÚŤ GIGANTICKÉ
PROGRAMY NA PAPIERI. JA MUSÍM
ZAPÍSAŤ SVOJE NÁPADY NA ZEM.

- EMILE PEREIRE

Tieto ženy sú dostatočne chytré na to, aby mohli predkladať kľúčové otázky zo svojej uvedomelej pozície a svojho pohľadu na veci. Naučili sa, ako prinášať svoje potrebné kvality, aby mohli vyrásť v tie, ktorými skutočne sú. Tieto ženy sú talentované a obdarované, nebojácne no dôstojné, v blízkom spojení s inými, no zároveň sebestačné, blízke a zároveň vystierajúce sa ďaleko, súcitné a zároveň neúprosné, čisté, ale nie naivné, silné a citlivé, jednoduché a zároveň veľmi strategické.

Ak naše plány a programy nebudú pretlmočené ďalej a nebudú mať vplyv na zem a jej obyvateľov, potom sú len prázdnu teóriou. Programy potrebujú ožiť. Fungujú len vtedy, ak im dokážeme prepožičať náš hlas, ruky a nohy.

Naša zem už zažila dopad mnohých síl. Po stáročia bola otľkaná silami prírody, akými sú hurikány, tsunami a monzúny. Zemská kôra bola roztrhnutá zemetraseniami a jej základy otrásené. Ozbrojené sily sa na nej zhromažďovali s úmyslami a zámermi, ktoré boli šľachetné, ale aj nesmierne podlé. Spojenci ozbrojených síl sa stretávali na bojových poliach a bezprostredne za sebou zanechali skazu.

Ale čo ak by jestvovala sila, ktorá by sa nepýšila svojou schopnosťou zastrášať, vyhrážať sa či zničiť? Členovia týchto jednotiek by mali strategické a jedinečné úlohy - niektorí viditeľní, iní menej, ale všetci vzácni. Čo ak by takáto sila bola náhle celkom nezištná vo svojich motívoch a jednoduchá vo svojich cieľoch?

Ako by to asi znelo a vyzeralo?

Alexander Veľký povedal:

„Nebojím sa armády levov, ktorých by viedla ovca. Ale mám strach z armády oviec, ktoré by viedol lev.“

Aký úžasný obraz o nás samých. My sme armáda oviec, ktoréj velí Lev. A keďže nasledujeme Leva, nemali by sme bojovať ako krotké ovečky. Sme krotké v spôsobe, akým nasledujeme, ale neúprosne v spôsobe, akým bojujeme. V tomto význame sa jemnosť a nespútanosť spolu stretávajú a je to pohodlné. Ak by sme študovali prírodné dejiny a históriu ľudstva, spozorovali by sme určitý vzorec, ktorý opisuje vzostup k moci, rozvrat sily, stratu moci a následne vnútorný úpadok.

Ale čo ak existuje aj iný model? Čo ak existuje ešte aj iná nesformovaná a nevýslovná sila?

Túto knihu píšem s písmom zväčšeným niekoľkonásobne viac, s akým bude potom vytlačená, pretože je pre mňa čoraz ťažšie vidieť malé písmená a vidieť zblízka. No napriek tomu moja schopnosť vidieť to, čo je veľké a v diaľke, sa zlepšila neporovnateľne.

A takto v diaľke pred sebou vidím dva protichodné obrazy: veľké trápenie a veľkolepé víťazstvo. Na pobrežiach blízkyh i vzdialených vidím hlboký, temný útlak, ale takisto vidím slávne povstanie. Vidím ohromné zlo a svetovú nespravodlivosť, ktoré budú odhalené a porazené na mnohých frontoch stretnutím sa zoči-voči s Božím svetlom, pred ktorým niet úniku a konfrontovaním s Jeho nenapadnuteľnou spravodlivosťou. Vidím pred sebou Jeho dcéry, ako sa vystierajú dopredu pripravené vyraziť do útoku. Toto všetko vidím v našej budúcnosti. Nečudo, že nič z toho, čo som povedala, vás vlastne neprekvapilo. Rovnako ako vy ja tieto veci nevnímam len preto, že by som si ich prečítala niekde v novinách. Vidím ich, pretože mám oči, ktoré vidia v duchu.

No nielen vidím... ja aj počujem. Počula som náreky v dialkach a počula som ich aj zblízka. Načúvala som súženiu ľudí bez nádeje väznených v celách tmy. Každý deň je pre nich zápasom proti premáhajúcemu útlaku, ktorý hrozí, že raz navždy umlčí ich hlasy, aby sa potom mohol vystierať ďalej a snažil sa utíšiť aj nárek ich detí. Jediná nádej týchto zúfalých matiek je dosiahnuť pre svoje deti niečo viac. Jedna mladá žena nás prosila, aby sme so sebou vzali jej osemročnú dcéru, ktorá sa musela častokrát skrývať pod posteľou, kým jej matka obsluhovala klientov. Našťastie, Life Outreach, služba Jamesa a Betty Robisonovcov, bola schopná zachrániť túto dcéru, ale jej mama, ktorá mala strach odísť, ostala v nevestinci - premožená zúfalstvom.

Slová Vánku

Sú okamihy, kedy sa aj ja cítim premožená tým, čo počujem. Prečo?

Je jednoduchšie nevidieť alebo nepočuť. Pretože toto je pravda, väčšina ľudí sa odvráti preč od týchto znepokojujúcich zvukov a obrázkov, a rýchlo sa snaží zaplniť svoje uši a oči niečim na rozptýlenie. Presne toto je dôvodom, prečo turizmus tak prekvitá popri obchode s bielym mäsom. Prizerala som sa, ako sa zahraniční návštevníci Thajska tvárili, že to, čo videli, bola možno len jedna nepretržitá párty. Jeden americký podnikateľ, s ktorým som hovorila, sa správal tak, ako keby jeho nemravnosť v podstate podporovala thajskú ekonomiku.

Kto má uši, aby počul, nech počuje! (Ev. podľa Matúša 11:15, ROH)

Toto poverenie neskončilo, keď Ježiš, Syn človeka, vystúpil hore do neba a zaujal svoje právoplatné miesto ako Syn Boží. V knihe Zjavenia Ježiš znova vysvetľuje naliehavosť a zúfalú potrebu najst' ľud, ktorý je dostatočne smelý počuť.

Sú vaše uši otvorené? Počujte. Počujte slová Vánku, Ducha, ktorý vanie k cirkvám. (Zjavenie Jánaj 2:7, doslovne preložené z anglického originálu The Message)

Toto je otázka, na ktorú si potrebujeme odpovedať. Sú naše uši otvorené?

Alebo lepšie povedané, chceme, aby sa nám otvorili? Pôvabné ženy, všetky sme v procese, keď sa učíme nielen počuť, ale načúvať. V tomto celom, ako sa aj ja prebúdzam, mám silné nutkanie položiť vám otázku: „Počujete ten zvuk?“

S lútosťou musím povedať, že sa obávam, že sme ako ospalá nevesta, ktorá sa iba nepokojne prehadzuje na svojej luxusnej posteli, ponorená do vankúšov, snažiac sa utlmiť každúčký zvuk, ktorý by ju mohol prebudiť. Ako nahlas nám musí zaznieť alarm našej doby, aby nás konečne vyburcoval a my sme sa úplne prebudili?

A navyše k tomu neprehliadnuteľnému jačaniu nášho zraneného sveta sa pridáva ešte ďalší zvuk, ktorý na nás volá. Ale tento nekričí. Uprostred všetkého toho hluku vôkol je toto zvuk, ktorý dokážete začuť iba s námahou. Je to ten jemný, tichý hlas Ducha. Tento zvuk naberá na sile až potom, keď sa na Neho každá z nás rozhodneme reagovať.

Milujem to slovné spojenie “slová Vánku”. Boh ukryl svoje Slovo do vetra. Duch Svätý je pripodobnený vetru alebo prameňu, alebo dychu, ktorý v sebe nesie slová šepkajúce život a moc. Vietor nemôžeme vidieť, ale môžeme pociťovať jeho účinok. Vietor má moc priviať veci smerom do tvojho sveta a rovnako moc odviať ich preč. Jeho sila poháňa lode vpred alebo ich len v tichosti nechá vyplaviť na pobrežie. Sila vetra dokáže šľahať morskými vlnami alebo narúšať vrchy. Existuje protivietor, ktorý sa stavia na odpor voči plavbe vpred a zároveň vietor vanúci od chrbta, ktorý náš dokáže hnať dopredu. Vietor neustále obklopuje našu zem, niekedy prúdiac rýchlo, inokedy zas pomaly.

Vietor v sebe nesie Boží šepot a prináša ho z jedného miesta na druhé. Tak mnohokrát sme vyrušovaní všetkými tými zbytočnými zvukmi, ktoré nás obklopujú, že to otupuje našu schopnosť pozorne načúvať *slovám vánku Ducha*.

Je ešte jedna prekážka, ktorá nám bráni počuť. Je to familiárnosť toho, keď už sme niečo predtým počuli. Ak niečo počujeme opakovaním zas a znova, je možné, že to jednoducho stlmíme a časom prestaneme počúvať úplne.

Ak si myslíme, že my vopred vieme, čo sa niekto iný chystá povedať, počujeme ho zrazu inak. Pred pár rokmi som sa pristihla v presne takejto situácii pri čítaní Písma. Tak dobre som poznala niektoré preklady Biblie, že ako som ju čítala, vedela som presne, čo nasleduje ďalej. Možno sa to už stalo aj vám. Tento postoj spôsobil, že som stratila niečo zo svojho detského údivu nad Božím Slovom. Aby som bojovala voči tejto mojej otupenosti, pohrúžila som sa do nového anglického prekladu s názvom *The Message*.

Prečo? Túžila som byť prekvapená. Presne kvôli tomu som citovala mnohé state Písma práve z tohoto prekladu, aby ste ich aj vy mohli zakúsiť s údivom. V žiadnom prípade nenahrádzam Bibliu parafrázami. Len prinášam doplnkový zdroj na porovnanie v relevantnom jazyku. Ale pokojne si to preštudujte aj vo vašich obľúbených prekladoch Biblie.

Urobila som to takto, pretože rovnako ako vy, aj ja túžim skutočne počuť. Ak sú raz naše uši otvorené, nemôžeme inak, ako k nim pridať aj zvuk nášho hlasu.

Otvor svoje ústa namiesto nemého a za práva všetkých slabých. Otvor svoje ústa, spravodlivo súď a zastávaj sa práva chudobných a núdzných! (Príslovia 31:8-9)

V tejto pasáži Šalamúnova matka, Batšeba, vyzýva svojho syna, kráľa, aby dal svoj hlas tým, ktorí sú utláčaní ťarchou nespravodlivosťou. Je to taktiež situácia alebo kontext, do ktorého prichádzajú verše o statočnej žene (pozri Príslovia 31:10-31). Tak ako Šalamúnova matka budeme aj my tie, ktoré budú povzbudzovať svojich mužov v našom svete, aby sa postavili a hovorili za tých, ktorých hlasy sú umlčané? Sme učinení kráľmi a kňazmi pred našim Bohom. Takže aj keď iní zostanú ticho, my máme hovoriť.

Ako stará mama (v anglickom jazyku „grandmother“, pričom „grand“ doslovne znamená skvelá a „mother“ znamená matka) si chcem byť istá, že to, čo po mne moji synovia a dcéry zedia, bude skutočne skvelé. Čím ďalej, tým viac sa svetové štúdiá zhodujú v tom, že poukazujú na rovnosť príležitostí pohlaví ako na ten chýbajúci článok, ktorý pomôže zastaviť vlnu celosvetovej chudoby a dokonca aj terorizmu. V roku 2001 vydala Svetová banka jednu štúdiu, ktorá mala veľmi významný vplyv, s názvom *Podnecovanie rozvoja: prostredníctvom rovnosti pohlaví v právach, zdrojoch a rozhodovaní* (pôvodný názov v anglickom jazyku je: *Engendering Development: Through Gender Equality in Rights, Resources, and Voice*), ktorá argumentovala, že presadzovanie rovnosti pohlaví je kľúčové v snahe bojovať proti globálnej chudobe. „Investície do vzdelávania dievčat by mohli byť považované za investície s najvyššou mierou návratnosti, ktorá je nám v súčasnom rozvinutom svete k dispozícii,“ napísal Lawrence Summers v čase, keď bol najvyšším ekonómom Svetovej banky. „Otázkou v tomto prípade nie je, či si jednotlivé krajiny môžu tieto investície dovoliť, ale naopak, či si krajiny môžu dovoliť práve nevzdelávať ešte viac dievčat.“¹ Rozvojový program Spojených národov tiež vypracoval štúdiu, v ktorej dospeli k záveru, že „Zmocňovanie a uschopňovanie žien napomáha v raste ekonomickej produktivity.“²

Terorizmus našej doby dokonca inšpiroval rôznych bezpečnostných expertov, aby v tomto smere viedli svoju vlastnú štúdiu pohlaví a toto je to, čo zistili:

Dôvod, prečo je vo svete tak veľa moslimských teroristov, má podľa ich vysvetlenia len málo čo do činenia s Koránom, ale veľkým faktorom je práve nedostatok masívnej participácie žien v ekonomike a v spoločnosti v mnohých islamských krajinách... Zmocňovanie žien by podľa vyjadrení niektorých armádnych predstaviteľov dokázalo oslabiť teroristov.³

Týmto kľúčovým, dôkladným a rozsiahlym štúdiám už boli venované nemalé finančné prostriedky a veľké úsilie. Zakaždým ma ohromí, keď nás naša ľudská múdrosť privádza späť k tomu, čo Boh hovoril už dávno. Dávno predtým, ako sa vyskytol na svete problém, bolo naň pripravené riešenie: žena.

Potom Hospodin, Boh, povedal: „Nie je dobré človekovi byť samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude rovnocenná.“ (Genezis 2:18)

Človekovi nebolo dobré samému. A teraz, rovnako ako vtedy, pripočítanie ženy do rovnice života znásobuje a prináša dobrotu mužom, ženám, deťom a svetu, ktorý spoločne zdieľame. Život v osamelosti je otvorenou bránou pre veci, ktoré sú tie „nie dobré“. Ľudia boli stvorení, aby mali navzájom medzi sebou vzťahy. Napriek tomu prehnaná spriaznenosť čisto mužských kolektívov sa zdá byť presne návodom na katastrofu. Na základe pohľadu v knihe Genesis a súčasných štúdií sa môžeme domnievať, že dominantné kultúry, ktoré sú riadené len mužmi, sú nezdravé na niekoľkých úrovniach.

Vy ste neboli stvorené na to, aby ste boli len ponížene slúžiace, ste spoludedičmi. Ženy sú Božou odpoveďou. Pridanie hlasov žien zvyšuje šance na vzdelanie pre všetky deti, stimuluje ekonomiku a podľa všetkého dokonca znižuje riziko terorizmu.

Ale ako vlastne takáto odpoveď ukrytá v žene vyzerá?

Keď som objavila a začala konečne oslavovať to, že som bola stvorená ako žena, uvedomila som si, že nie som nejakým druhoradým nápadom. Ako dcéra, manželka a matka som bola odpoveďou. A ak som ja bola odpoveďou, potom bolo celkom logické, že všetky sestry, ktorými som bola obklopená, boli takisto odpoveďou. V Božích očiach nie sme len druhotriedni občania. Ty, plná pôvabu, máš v sebe potenciál byť žijúcim, chodiacim riešením na ľudské problémy.

Keď takto cestujem a prehlasujem túto jednoduchú pravdu nad životmi žien - mladých aj starých, len ťažko dokážem opísať ich reakcie. Nielenže to, čo hovorím, ženy počúvajú s rozochvenými srdcami, ale nahlas to vyslovujú svojimi ústami a veria tomu.

„Ja som odpoveďou.“

V tom momente tam nastáva napätie, prichádza zjavenie. Ich oči sú preorientované a otvorené, aby dokázali vidieť svoju ženskú podstatu spôsobom, akým ich Boh videl vždy... Ten, ktorý dáva plnosť.

A predsa je toto uvedomenie si skutočnosti pre nás len začiatkom.

Ženy sú viac ako len kolektívny ekonomický stimul. A s našou schopnosťou prinášať riešenia budú prichádzať aj ďalšie nové otázky. Píšeme spolu novú listinu práv, v ktorej sú ženy priateľmi ľudstva. Spájame sa, aby sme spolu plánovali svet, v ktorom sú ženy a deti vítané, nie zneužívané.

Tu je niekoľko vecí, ktoré viem o žene, ktorá je dcérou neba:
 Je pôvabná, inteligentná a schopná.
 Svoj život žije v spojení s inými, nie v izolácii.
 Je milovaná Bohom a nenávidená satanom.

Všade vo svete je utláčaná - niektorými skrytými, no rovnako aj zjavnými prostriedkami.

Ale otázkou ostáva: čím všetkým by sa mohla stať spoločne s inými, ak by bola podporovaná a strategická?

Prebud' čosi neskrotné

Mala som tú česť cestovať po Juhovýchodnej Ázii a Indii ako partnerka organizácie Life Outreach s cieľom zachytiť čo najviac príbehov, ktoré by boli dostatočne presvedčivé, aby aj v iných ľuďoch vyvolali nejakú odozvu a reakciu. Bola som pritom svedkom obrovského spustošenia, ktoré spôsobila chudoba a obchod s bielym mäsom v Kambodži, Thajsku či Bombaji. Ale tiež som mohla vidieť nádej a príslub obnovenia, keď ľudia reagovali so štedrosťou, a keď rôzne organizácie začali pracovať spoločne.

Tú zúfalú potrebu spolupráce a akejkoľvek odozvy a reakcie môžeme vidieť všade vôkol seba. Raz, keď som bola na Ukrajine a práve som raňajkovala so svojou priateľkou, vstúpila dovnútra reštaurácie nádherná mladá žena. Toto by nebolo nič nezvyčajné v krajine, ktorá je známa svojimi krásnymi ženami, ale táto žena bola v spoločnosti muža, ktorý vyzeral, že mal okolo šesťdesiatky. Bola oblečená v krátkych nohaviciach a na opätkoch a nevyzerala staršie ako na osemnásť rokov. Posadili sa za stôl hneď vedľa nás. Divala som sa, ako ten starší pán hltal svoje jedlo, kým ona popíjala čiernu kávu a hľadela von oknom do prázdna. Mladí muži za bufetovým stolom v reštaurácii si medzi sebou niečo šepkali, smiali sa a ukazovali jej smerom. Netrvalo dlho, kým sa k tomuto páru pri stole nepridal ešte ďalší muž, dvakrát taký starý ako ona. Chcelo sa mi plakať. To dievča vyzeralo také osamelé, také stratené. Bolo zjavné, že bola dobre platenou prostitútkou, ale to, čo sme videli my, bola dcéra hladná po láske, ktorá sa hrá na modelku sediacu medzi dvomi chlípnyimi mužmi, ktorí jej zožierajú život.

Rozprávala som sa priamo s niekoľkými našimi sestrami, ktoré boli kedysi rovnako takto predávané ako sexuálne otrokyne. Áno, to je presne to, kým ony sú - našimi sestrami. Nie sú prostitútkami zo svojej vlastnej vôle, sú obeťami a odvážnymi preživšími hrdinkami.

V jeden dlhý horúci deň v Indii som sedela a počúvala jeden príbeh zlomenosti za druhým, sediac v skupine mladých dievčat aj starších žien, ktoré organizácia Life Outreach zhromaždila v jednom malom byte. Každá z nich rozprávala svoj príbeh trochu ináč - nektoré so slzami v očiach, iné bez akejkoľvek známky emócie.

Som si istá, že sa čudovali, prečo som chcela počúvať ich príbehy. Súcitila som s nimi? Odsudzovala som ich? Mohla som im vôbec niekedy porozumieť? Mala som pre nich aspoň nejaké odpovede?

Jedna z týchto odvážnych žien, ktorú nazvem Sama, si spomínala na to, ako bola mladým dievčaťom pochádzajúcim z odľahlej dediny v Nepále, plná snov a nahnevaná na svoju matku. Jedného dňa ich jej strýko počul, ako sa s mamou hádajú a vzal si Samu nabok. Ponúkol jej, že ju vezme so sebou do Bombaja. A ona tam bude môcť nájsť príležitosti, vzdelanie a možnosť uskutočniť si svoje sny.

Ten sľub bol neodolateľný.

Ešte pred svitaním sa Sama a jej strýko vytratili z ich malej dediny. Podstúpila dlhú a nebezpečnú cestu, aby unikla z Nepálu do Indie. Keď pricestovali do Bombaja, jej strýko ju nechal odpočinúť si v jednej ošumelej motelovej izbe. Kým spala, jej strýko ju predal.

Sama sa zrazu prebudila zmätená a obklopená cudzincami. Nastal čas odpracovať si tie peniaze, ktoré za ňu jej strýko dostal. Sama bola odvedená do miestneho nevestinca a zamknutá v

tmavej izbe. Nemala ani poňatia, čo sa malo diať. Dokonca ani neovládala ich reč. Dvere sa zrazu otvorili a do vnútra vstúpil klient, očakávajúc, že bude obslúžený. Keď sa začala brániť, prišli ďalšie štyri ženy, ktoré ju držali, kým bola znásilnená.

Sama mala trinásť rokov.

Čas plynul. Sama sa naučila ich reč a postupne si odpracovala svoj dlh, a počas toho procesu sa z nej stala aj zbehlá podnikateľka. So žiadnymi inými vyhliadkami na život, ani žiadnym iným miestom, do ktorého by mohla odísť, postupovala stále vyššie v hierarchii nevestinca, až kým sa z nej nestala madam. Teraz bola ona tou, ktorá kupovala a predávala mladé dievčatá. Na jej slovo boli predávané dievčatá držané a znásilňované. Sama dozerala na priebeh znásilnení a nariadovala tresty, aby boli dievčatá bité, v prípade, že nechceli poslúchať.

Keď som Samu stretla, bolo pre mňa ťažké uveriť, že niečo z toho by mohla byť pravda. Už to viac nebola madam, bola to vyrovnaná žena v stredných rokoch. Nieкто jej hovoril o Božej láske a z nej sa stala kresťanka. Dostala tiež šancu odísť preč. A tak Sama našla odvahu a opustila nevestinec. A teraz neúnavne pracuje, aby zachránila tie dievčatá, ktoré predtým trápila.

Keď sme sa spolu zhovárali, snažila som sa porozumieť tomu, ako sa z nej vlastne stala madam. Vari už zabudla, aké to bolo byť tou trinásťročnou vystrašenou dievčinou? Spýtala som sa jej na to.

„Sama, ako si sa mohla prizerať na to, ako boli mladé dievčatá unášané, znásilňované a bité?“

Povzdychla si krútiac hlavou zo strany na stranu.

„Robili sme, čo sme museli... aby sme prežili.“

Snaha prežiť je pre mnohých tým jediným, čo majú.

V živote som prešla horou odmietnutia. Kráčala som špinavými ulicami, ktoré boli lemované domami tak schátralými a krehkými, že niet divu, že sa ľudia, ktorí v nich majú strechu nad hlavou, cítia beznádejne. Podarilo sa mi niekoľkokrát nepozorovane preniknúť do nevestincov. Videla som tú depresívnu otupenosť západných žien bez akejkoľvek hodnoty. Bola som svedkom toho, ako boli premrhané zdroje len preto, že sme zabudli, kto vlastne sme. Videla som tieto problémy na vlastné oči a je mojou zúfalou túžbou, že takisto uvidím aj ich riešenie.

Tu je pre vás jedna burcujúca výzva, ktorá sa nachádza v závere jednej inšpiratívnej a vyzývajúcej knihy *Polovica oblohy*:

Príliv histórie mení ženy zo zásobovačov a sexuálnych hračiek na plnohodnotné ľudské bytosti. Ekonomické výhody zmocnenia žien sú také rozsiahle, aby mohli presvedčiť národy, nech vykročia týmto smerom. Onedlho budeme považovať záležitosti ako sexuálne otroctvo, zabitie v mene cti a útoky kyselinou za rovnako nepochopiteľné ako zväzovanie nôh. Otázkou je, ako dlho bude táto premena trvať a koľko dievčat bude ešte unesených do nevestincov predtým, než sa to stane - a či každý z nás bude časťou tohoto historického hnutia, alebo len prizeraajúcim sa divákom.⁴

Táto otázka stojí pred každým jedným z nás.

Píšem to teraz, aby ste sa aj vy stali spoluúčastníkom tohto zjavenia. Je mojou úprimnou modlitbou, aby vo vás moje slová prebudili niečo neskrotné, čo sa ukrýva hlboko vo vašom vnútri. Verím, že povstanete so silou levice a budete prinášať Božie divy kamkoľvek pôjdete. Len tak potom spoločne budeme môcť byť silou, ktorú tento svet ešte doteraz nevidel. Čítajte ďalej, moje sestry levice, a prebudte sa.

NEBEZPEČNE BDELÁ

Poslušné ženy len zriedka zmenia
históriu.

LAUREL THATCHER ULRICH

V mojom pátraní pri študovaní levice som čítala rôzne knihy a články, pozerala som DVD, dokumentárne filmy a dokonca aj videoklipy na Youtube, s cieľom pozorovať levice v rôznom prostredí, rôznych obdobiach a situáciách. Aj keď som už predtým sama bola na africkom safari, povedala by som, že môj americký pohľad na levicu bol prinajmenšom obmedzený. Dokonca ani teraz sa nepovažujem za experta, čo sa levíc týka, ale som ich fascinovaná pozorovateľka.

Jeden z tých dokumentárnych filmov sledoval celý proces presídlenia dvoch levíc a jedného leva do novej rezervácie v Južnej Afrike. Tento lev bol alfa samcom svorky a za pomoci svojich dvoch levíc sa mu podarilo úspešne si vybudovať pozíciu vládca. Táto trojica spoločne panovala veľkej časti tejto juhoafrickej rezervácie.

Na to, aby bolo možné sledovať pohyb a postup svorky, pripli samcovi na krk sledovací obojok. Po dvoch rokoch strávených v rezervácii nastal čas ten obojok odstrániť. Leva už viac nebolo

potrebné sledovať. Navyše mu tento obojok bránil ukázať plnosť jeho hrivy a potrebovali mu ho dať dole, aby mohla jeho hriva vyzeráť čo najmohutnejšie, ako to len bolo možné. (Levy používajú veľkosť hrivy na to, aby mohli vizuálne odhadnúť protivníka a rozhodnúť sa, či vyzvať na súboj dominantného samca v danej oblasti. Ak sa hriva súpera zdala vyzývateľovi príliš veľká, znamenalo by to, že by nebol schopný zahryznúť sa mu pri zápase svojimi zubami do krku, nepúšťal by sa radšej do takejto konfrontácie.)

Tento lev, ktorého správcovia rezervácie pred dvomi rokmi označovali, už ale nebol mladý, poddajný, ani ho už nebolo možné len tak ľahko zastrašiť. Bol mocný. S pomocou levíc sa tu odvtedy úspešne usídlil a po celý čas obraňoval svorku pred rôznymi narušiteľmi, a tak sa opakovane dokazoval ako skúsený ochranca. Teraz, keď sa naučil voľne a nespútane sa túlať, keď sa stal nebojácny a slobodným, opäť ho odchytiť už nebolo vôbec jednoduché. Na to, aby mu správcovia mohli dať obojok dole, ho potrebovali najprv uspať. Keď leva vystopovali, z bezpečnej vzdialenosti na neho vystrelili uspávaciu šípku. Tá prvá ho vôbec nevyviedla z miery, ani s ním nemyklo, keď obracal svoj majestátny zlatistý pohľad smerom k strelcovi. Potom vystrelili znova. Lev zrazu stratil rovnováhu a klesol na zem. Správcovia sa urýchlene pustili do práce, ich vozidlo sa rozbehlo k padnutému levovi predierajúc sa cez kríky a kymácajúc sa po drsnom teréne na miesto, kam dopadlo jeho ohromné zlatohnedé telo.

A práve vo chvíli, keď sa správcovia chystali zoskočiť z džípu, aby mu mohli dať obojok dole, hádajte, kto sa tam objavil? Levova alfa samica - a ona sa to nechystala nechať len tak. Vďaka jej schopnosti splynúť so svojim okolím a celkom sa v ňom stratiť, si správcovia jej prítomnosť vôbec ne všimli až do momentu, kým sa ona sama nerozhodla, že sa pred nimi ukáže. Nedostatok ich pozornosti voči nej sa vôbec neodzrkadlil na jej sústredení sa na nich. Akonáhle si uvedomila, že jej samec leží na zemi, povstala a vyšla zo svojho úkrytu pred zrak všetkých. S odvahou dala najavo

svoju prítomnosť pred touto skupinkou správcov. Po tom, čo sa postavila priamo medzi zasiahnutého leva a nedočkavých ľudí, začala na nich hrozivo vrčať, zatiaľ čo sa neustále prechádzala tam a späť popred svojho partnera. Svojimi stiahnutými ušami a naježenou srstou dávala týmto mužom jasne najavo, že sa jej to ani trochu nepáči.

Správcovia mali len krátku chvíľu na to, aby sa k levovi dostali a odstránili mu obojok predtým, než mali sedatíva prestať účinkovať, ale levica im v tom bránila. Správcovia mali so sebou ešte jednu dávku sedatív. Aby sa mohli dostať k samcovi, potrebovali uspať aj ju. Strelec ešte raz zodvihol zbraň a opatrne zamieril. Keď šípka zasiahla cieľ, rozzúrená levica sa obrátila na správcov, no potom spadla na zem a zvalila sa rovno na uspávaciu šípku pod sebou. Ako sa tým správcov približoval k znehybnenému levovi, napätie vo vzduchu bolo hmatateľné. Rovnako ako jeho levica, ani on nebol schopný čo len najmenšieho pohybu, no nebol v bezvedomí a jeho oči pozorne sledovali každý ich pohyb.

Muži si medzi sebou polohlasne šepkali, zatiaľ čo jeden z nich siahol levovi do jeho mohutnej hrivy a pomocou ostrého loveckého noža mu prerezal obojok, a nakoniec mu vybral z tela dve uspávacie šípky. Potom od neho správcovia odstúpili a obrátili svoju pozornosť k levici. Museli jednať rýchlo, skôr ako by sa jedna alebo obe tieto obrovské šelmy celkom prebrali. Levica ležala na boku a bolo vidieť, že koža okolo jej bradaviek je opuchnutá, čo znamenalo, že čakala mláďatá. Veľmi jemne a čo možno najopatrnejšie správcovia nadvihli jej zadnú časť tela a vybrali šípku aj jej.

V pozadí bolo počuť, ako samec vrčí a snaží sa postaviť na nohy, ale nebol schopný sa na nich udržať. Skupinka správcov čo najrýchlejšie ustupovala preč od levov smerom k autu, dávajúc si pozor, aby zo šeliem nespustili oči. Motor auta sa naštartoval a zároveň bolo počuť aj hlasný výdych úľavy, keď sa skupinka

mužov pohla preč. Komentátor vo videu v tej chvíli prestal hovoriť tlmeným hlasom a vysvetlil, že: „Neexistuje nič nebezpečnejšie, ako sa ocitnúť v prítomnosti levov, keď sú úplne prebudené.“

Uspaní kresťania

Keď som začula to spojenie konceptov „nebezpeční“ a „úplne prebudení“, zaujalo to moju pozornosť. Čo by sa dialo, ak by sme aj my boli takí ako tieto levy, nebezpeční a plne bdeli? Vtedy a len vtedy by sme aj my predstavovali hrozbu pre temnotu, ktorá drží v zajatí tak mnoho ľudí okolo nás.

Drahé, pôvabné ženy, v tejto chvíli sa modlím, aby sme si každá uvedomili, že sme pre nepriateľa skutočne desivé a on urobí všetko, čo je v jeho moci, aby nás skrotil. On veľmi dobre vie, že pokiaľ sme bdelé a neustále v pohybe, nemôže sa k nám dostať dostatočne blízko. Preto, aby na nás mohol zaútočiť, sa pokúša nás uspať, aby sme nerobili veci, do ktorých nás Boh povolal. Ale rovnako ako levica v mojom videní aj my sa potrebujeme prebudiť, povstať, pamätať na to, kto sme, a Svetlom v nás sa postaviť proti zlu v tomto svete.

Omámené každodennosťou

Uistite sa, či sa vo svojom živote nenechávate pohltiť a vyčerpávať plnením si svojich každodenných povinností až natoľko, že nakoniec strácate pojem o čase a nechávate sa uspať vôbec si nevšímajúc Boha. Noc sa už pomaly končí, svitanie už takmer prichádza. *Buďte hore a bdejte, aby ste videli, čo Boh koná!*

Boh už poslednými ťahmi dotvára dielo spasenia, ktoré v nás začal, keď sme sa obrátili. Nemôžeme si dovoliť stratiť už ani minútu, nesmieme premárniť tieto vzácne hodiny svetla svojou ľahkovážnosťou a benevolenciou, vospávaním a mrhaním času, roztržkami a privlastňovaním si všetkého, čo je na dosah len pre seba. Vstaňte z postele a oblečte sa! Neponievierajte sa len tak a

neotáľajte až do poslednej minúty. Oblečte si Pána Ježiša Krista, a budte bdeli a neustávajúte! (List Rimanom 13:11-14).

Všimnite si, aké slová tu boli zvolené: nenechajte sa pohltiť a vyčerpávať *svojimi* každodennými povinnosťami. Okradnú vás o váš čas alebo spôsobia, že sa necháte celkom uspať. Tieto životne dôležité verše sú pre nás nástojčivým poverením k tomu, aby sme povstali, boli ostražitými a boli bdelymi uprostred toho, čo Boh koná. Keď bdieš a vnímaš, čo robí Boh, potom aj sama budeš jasne vedieť, čo máš robiť ty! Čas otáľania sa skončil. Nastal čas prebudiť sa a neustávať. Budík nám zvonil už pred mnohými hodinami!

Táto potreba byť správne vyburcovaná mi zasvietila v mysli počas jedného telefonátu s mojou priateľkou. Rozprávala mi o tom, ako sa raz stretli pri večeri s istým prominentným rabínskym učiteľom. Vylieval im svoje srdce o tom, ako ho ťaží situácia židovských Američanov. Tento rabín cestuje a vyučuje v synagógach a na mnohých konferenciách naprieč celým našim kontinentom a úpenlivo žiada židovských Američanov, aby sa modlili a prosili Boha za amerických kresťanov, aby mohli spoločne s nimi povstať a uvedomiť si tú nesmiernu silu vplyvu, ktorý by tak mohli mať. Má veľké obavy, pretože židovská populácia v našom národe je príliš malá na to, aby mohla obstáť samostatne, ak sa k nej bok po boku nepridajú aj kresťania ako ich zástancovia, ktorí im pomôžu zastaviť antisemitskú a antikresťanskú vlnu, ktorá sa postupne dvíha proti nám všetkým.

Až príliš mnoho z nás je znechutených, učičíkaných alebo žije v sladkej nevedomosti o tom, čo sa v skutočnosti vo svete deje. Môže to byť spôsobené tým, že až príliš dlho sme počúvali uspávajúce a zriedené evanjelium, ktoré len veľmi málo ľudí motivuje k záchrane stratených? Zanechal nás nedostatok pohybu a duchovného cvičenia ospalými a letargickými? Podarilo sa útlaku zákonníctva alebo naopak, nášmu ľahostajnému postoju voči hriechu utlmiť naše konanie natolko, že naše reakcie sú teraz značne oneskorené

či otupené? Je možné, že Boh je uprostred procesu, ktorý má nami zatriasť, aby sme z neho povstali a stali sa skutočne nebezpečne prebudenými? Ak je to tak, nestalo by sa to po prvýkrát.

Izraelský národ putoval po púšti o mnoho rokov dlhšie, ako to bolo naozaj nevyhnutné. Blúdili bezcieľne ako neuveriteľne veľké stádo oviec. Niekedy zablúdili a potom reptali, inokedy poslušne nasledovali oblak počas dňa a v noci táborili pod ohnivým stĺpom. Niekedy poslúchali svojho pastiera, Mojžiša, inokedy zase nie. Ale keď sa zhromaždili, aby sa utáborili na moábskej pláni, ktorá hraničila zo zaslúbenou zemou, prítomnosť ich zhromaždenia bola neprehliadnuteľná. Okolité národy si boli vedomé ich príchodu. Príchod týchto neschopných púštnych pútnikov sa obyvateľom zeme zdal ako zhromaždenie mocných bojovníkov.

Už viac neboli len skupinou zneužívaných otrokov, Izraeliti znovauchopili svoju identitu ako Božie kniežatstvo (*Izrael* znamená „Božie knieža“). Po toľkých rokoch putovania púšťou boli pripravení opäť sa usadiť. A Božím deťom dokonca aj vtedy stále unikalo to, čo bolo tak do očí bijúce a zjavné tunajším kráľom, prorokovi Balaámovi a nepriateľským národom, ktoré obklopovali Izrael. Už viac neboli tulákmi, ale boli samotným Bohom vyvolenými uctievačmi a bojovníkmi, ktorí si toho ale, žiaľ, neboli vôbec vedomí.

Je nesmierne smutné, že bez uvedomovania si toho, kým v skutočnosti boli a bez správneho pohľadu na tých, ktorí ich obklopovali (nepriateľské národy), Božie deti stratili svoju víziu a cieľ. Zahodili všetky svoje doterajšie sväté zábrany a svojim rozhodnutím sa dopustili obrovskej chyby. Predtým než vstúpili do zaslúbenej zeme, nechali sa vtiahnuť do nesvätých spojenectiev. Ich chyba nech je varovaním pre nás: veľké nebezpečenstvo sa skrýva v tom, keď sa síce prebudíte, ale vo vašom srdci ste celkom zabudli na to, kto vlastne ste.

Aby som to skrátila, ľud si urobil v púšti orgie. Izraelití muži mali bezuzdný sex s moábskymi ženami, ktoré boli do ich tábora poslané na radu proroka Balaáma (pozri Numeri 25:1-2; 31:16; Zjavenie Jána 2:14). Tieto ženy prizvali izraelitískych mužov, aby sa zúčastnili na ich moábskom náboženskom (sexuálnom) uctievaní. Následky tohoto rozhodnutia sa ukázali ako katastrofálne, Boží ľud bol zvedený a Boh stanovil trest za ich neposlušnosť. Nasledovala rana, pri ktorej bolo podľa Božieho nariadenia zabitých tisíce mužov. Nakoniec bola táto rana zastavená a Boží hnev odvrátený, až keď uprostred ľudu povstal jeden horlivý kňaz a nepriateľ - Midiánci, bol porazený. Potom Boh nariadil Mojžišovi znova spočítať ľud podľa ich pokolení a prerozdělili im zem.

Napriek tomuto zlyhaniu sa však nepriateľom Izraela nepodarilo nad nimi zvíťaziť. Keď Izraeliti poslúchali Boha, ich víťazstvo bolo zaručené, ale akonáhle sa odvrátili od Božích nariadení, prišiel na nich súd. Národ musel činiť pokánie a Boh od nich hroznú ranu napokon vzal, no nie však skôr, ako bolo zabitých dvadsaťštyritisíc ľudí.

Aké z toho plynie ponaučenie pre nás? Ak nás nepriateľ nedokáže držať omámených, poddajných a nečinných, potom sa nás bude všemožne snažiť zlákať, aby sme poškvrnili miesto svojho odpočinku a aby sme mali účasť na jeho bezbožných a prevrátených podobách uctievania. Ako vyzerajú uspaní kresťania? Hovorí a veria veciam, ktoré bývajú podobné ako tieto nasledujúce:

- „So svetom to ide dole vodou. . . dúfam, že vytrženie príde skoro, aby sme mohli všetci uniknúť.“
- „Prečo by sme si so svojim manželom nemohli spolu pozrieť nejaké inštruktážne videá iných zosobášených párov, ktoré spolu majú sex?“

- „Všetko je také desivé. Radšej si zakryjem oči (zívanie), a keď už mám zatvorené oči, tak si rovno trochu aj zdriemnem.“
- „Boh vie, že som len človek a že mám sexuálne potreby, ktoré mi moja polovička nedokáže naplniť. Viem, že by som to nemal/a robiť, ale koniec koncov, veď je mi už odpustené...“
- „Toto nie je prezident, za ktorého som hlasoval/a, nebudem sa za neho modliť.“
- „Obchod s bielym mäsom je tragédiou, ale je to najmä zaoceánsky problém, však?“
- „Aké smutné, že pri zemetraseniach na Haiti a v Chile zomrelo toľko ľudí. Nie je skvelé, že celebrity robia množstvo finančných zbierok, aby pomohli?“

Niekedy sa mi chce plakať, pretože sa obávam, že sme zabudli na to, kto sme. Na to, že už viac nepatríme sami sebe, ale že patríme Bohu. Sme svätý národ, oddelený pre Neho a pre Jeho zámery. Nie sme žiadna úbohá skupina roztrúsených, trápiacich sa utečencov bez otcov, ktorí sú premáhaní hriechom a čudujú sa, či vôbec nejaký Boh niekde je. My spoločne sme telom Kristovým a ako takí sme predurčení pre triumf, víťazstvo, znamenia a divy. Žiaľ, mnohé naše sestry to ešte vôbec ani len netušia.

Odpoveď, nie problém

Už sme sa stručne dotkli toho, o čom som v roku 2005 písala v mojej knihe *Bojuj ako dievča* - že ty „dcéra si odpoveďou, nie problémom“. Počas toho, ako pomaly dokončujem túto knihu *Povstáva levica*, som sa stretla ešte s ďalšou dôležitou a strhujúcou knihou s názvom *Polovica neba*, ktorá mi dáva utvrdenie toho, čomu verím: „Ženy nie sú problémom, ale riešením.“⁴¹ Túto knihu napísal manželský pár Nicholas D. Kristof a Sheryl WuDunn, žurnalisti, ktorí získali ocenenie Pulitzerovej ceny. Svoju knihu písali

so zámerom prebudiť svet a zdôrazniť túto urgentnú potrebu, aby sa ženám dostalo rovnakej hodnoty, vzdelania a ekonomických príležitostí ako mužom. Ich dielo v tom čase spôsobilo značný rozruch a prinieslo zmenu vo svetovej komunite hercov, aktivistov a médií.

Ja sa teraz opäť vraciam k tejto otázke, pretože som zarmútená, že práve cirkvi nebola tou prvou, ktorá sa odhodlala čeliť otázke rodovej nerovnosti. Mohlo by sa zdať, že sme ako Jonáš, ospalý starozákonný prorok, ktorý driemal v tmavom podpalubí, zatiaľ čo sa posádka lode zúfalo pokúšala previesť plavidlo tou osudnou búrkou. Práve my by sme mali byť prvými, ktorí vyjdú hore na palubu a budú hľadať Božie riešenie tejto do očí bijúcej nespravodlivosti, ktorá sa všemožne snaží vyviesť z rovnováhy náš svet. Ale na rozdiel od Jonáša, my nečelíme jednej samostatnej búrke narážajúcej do opustenej lode uprostred oceánu. Celý náš súčasný svet zažíva zmätok spôsobený prírodnými katastrofami, ktoré bombardujú planétu, súčasne s finančnými otrasmami, ktoré rozvracajú celosvetovú ekonomiku. Celým našim svetom otriasa nespravodlivosť a spôsobuje v ňom obrovské výkyvy. Ľudia, vydesení obavami, sa zrazu obracajú na kresťanov a pýtajú sa: „Ako sa to mohlo stať?“ Tí, ktorí sú v zajatí, v bolestiach a ľudia prežívajúci zmätok, sa obracajú k nám s výčitkou, ako môžeme takto pokojne spať, keď práve my by sme mali byť tí, ktorí volajú k Bohu, aby si nás mohol použiť ako súčasť Jeho plánu záchrany, skôr než bude neskoro. Až príliš mnoho ľudí v cirkvi dovolilo, aby ich tento súčasný stav buď ukolísal do nepokojného spánku, alebo naopak, rozrušil ich takým spôsobom, že zrazu medzi nimi začali vznikať hádky o veciach, na ktorých v skutočnosti ani nezáleží.

Za Jonášových dní Boh poslal búрку, aby proroka prebrala z jeho neposlušnosti a pripomenula mu, že obyvatelia Ninive kráčali po veľmi zlej ceste. Boh za žiadnych okolností nechce nechať ľudí kráčať po ceste k záhube. No bol to Jonáš, ktorý sa zdráhal zabrániť hroznému zničeniu, ktoré viselo nad týmto starobyľým mestom.

Tak sa napokon rozhodol ujsť a skryť sa na lodi. Počas toho, ako sa Jonáš plavil opačným smerom, čo najďalej od miesta, kam mu Boh kázal ísť, zaspal. Vtedy Boh spôsobil búrku tak silnú, že loď, v ktorej Jonáš bol, bola takmer roztrieskaná na kusy. Prečo Jonáš utekal? Odmietol ísť a zachrániť tých, ktorých on považoval za nehodných. Pozrite sa na jeho rozhovor s Bohom potom, ako bol on aj celé mesto nakoniec zachránené.

Jonášovi sa to veľmi nepáčilo a nahneval sa. I modlil sa k Hospodinovi:
 Ó, Hospodine, či som nehovoril o tom, keď som bol ešte vo svojej krajine?
 Preto som chcel skôr ujsť do Taršiša, lebo som vedel, že Ty si Boh milostivý
 a ľútostivý, zhovievavý a bohatý v dobrote; Ty oľutúvaš nešťastie. (Jonáš 4:1-2)

Jonáš chcel, aby Hospodin mesto súdil a potrestal, ale Boh sa, práve naopak, k nemu túžil vystrieť so svojou milosťou a zľutovaním. Jonáš bol v poriadku s tým, aby Boh zrovnal so zemou mesto plné ľudí, ale rozhneval sa až na smrť, keď Boh dal, aby vyschol strom, ktorý mu poskytoval tieň uprostred páľavy.

Boh riekol Jonášovi: Či si sa právom rozhneval pre ricínovník? A on odvetil:
 Právom som sa rozhneval, až na smrť. Tu povedal Hospodin: Tebe je ľúto
 ricínovníka, pri ktorom si sa nenamáhal a ktorý si nepestoval, ktorý za noc
 vyrástol a za noc zahynul; a mne nemá byť ľúto Ninive, veľkého mesta, v
 ktorom je viac ako stodvadsaťtisíc ľudí, ktorí nevedia rozlišovať medzi tým, čo je
 napravo a čo naľavo, a k tomu mnoho dobytky? (Jonáš 4:9-11)

Haló! Stratili sme aj my presne takisto našu perspektívu toho, čo je pre Boha skutočne dôležité? Staráme sa viac o svoje vlastné pohodlie a o svoj prístrešok, ako o to, čo má hodnotu v Božích očiach? Najvyšší Boh sa v nebi neraduje pri predstave záhuby a zničenia. Naopak, túži zachrániť všetkých tých, ktorí sa majú zle! Nezadržiavame nádej od ľudí, ktorých chce Boh zachrániť. Modlím sa, aby ste dovolili Bohu prebudiť vo vašom vnútri levicu, aby vás takto mohol postaviť do pozície záchrankyne a nie odsúdenia - aby ste iným prinášali záchranu od zla, ktoré sa ich pokúša premôcť a zničiť.

Je čas poslúchnuť Božie povolanie. Zveril nám dobrú zvesť pre tento svet. Prikázal nám milovať jedny druhých. Poveril nás starať sa o vdovy, siroty, cudzincov a núdzných. Aj v tejto chvíli vyzýva všetky dcéry, mladé aj staré, aby sme prinášali riešenia do problémov tohoto sveta. Pozýva nás, aby sme odložili nabok všetky svoje rozdiely a pracovali spoločne na Božom diele.

Niektorí z nás ešte stále pracujeme na tom, ako byť dobrotiví k iným. Iní sú zas príliš zaneprázdnení oplakávaním svojich strát. A až príliš mnoho ľudí sa neustále škriepi na otázkach doktríny a hádajú sa s ostatnými časťami Kristovho tela.

Milované ženy, nechcem, aby si naše precitnutie vyžadovalo vyhodenie z lode, ako to bolo u Jonáša alebo prebývanie na púšti, ako to bolo v prípade Izraelčanov! Tak sa poďme postaviť čelom zlu a problémom vo svete a dovoľme, aby nami zatriasli a prebudili nás. V mojom duchu vidím ľudí, ktorí sú vyburcovaní, odhodlaní a pripravení zmeniť svet.

Tvoja jedinečnosť

Pri písaní tejto knihy ma moji vydavatelia povzbudzovali, aby som sa zdieľala s príkladmi viacerých žien, ktoré zažili prebudenie, aby ste mohli vidieť, čo všetko dokážu takéto ženy dosiahnuť. Nechcem to obmedziť len na to, čo sme videli doteraz. Pretože tento príbeh prebudených a nebezpečných žien sa neustále píše. Verím tomu, že svet ešte len uvidí, ako to skutočne vyzerá, keď sa kresťanské ženy, každá individuálne a zároveň spoločne, naplno prebudia a stanú sa hrozbou pre nepriateľa.

Dvakrát v mojom živote sa stalo, že ma Boh vyzval, aby som medzi kresťanskými ženami začala proces prebudenia. Nemám ani potuchy, aké to bude, keď sa raz skutočne úplne prebudíme, ale som si celkom istá, že budeme vyzeráť veľmi nebezpečne v tme a prekrásne vo svetle. Ako som nad tým čoraz viac premýšľala,

dospela som k presvedčeniu, že predstava kresťanskej ženy ako tej divokej, nespútanej levice ešte len potrebuje byť zafinovaná.

A uvedomila som si aj fakt, že ľudia sú radi, keď sa im hovorí, čo presne majú robiť. Ale kresťanstvo, ktoré je sformulované ako presný manuál alebo ako súhrn konkrétnych krokov, ako žiť, také kresťanstvo nás napokon len necháva prázdnych, bez štipky priestoru na odhaľovanie tajomstiev v poznávaní Boha. Preto ani táto kniha nie je žiadnym návodom typu „ako na to“. Túžim vás vidieť prebudené - povstávajúce ako levice a prejavujúce sa spôsobom, ktorý je vám vlastným. Len vy a Boh môžete spoločne definovať, ako presne bude vyzeráť levica, ktorá sa prebudí vo vás.

Prednedávnom som požiadala svoj tím, aby mi spísali slová alebo posielali obrázky, ktoré sa im s levicou spájajú. Vôbec ma neprekvapilo, že ich odpovede sa nesmierne odlišovali a zahŕňali rôzne slová, počnúc *milosť* a *nežnosť*, až po také ako *divoká* a *nebojácna*. Toto nám ukazuje, aký rôznorodý a nekonečný potenciál v sebe ukrýva to, keď sa ženy rozhodnú zareagovať na výzvu prebudiť sa.

Keď som študovala Písmo, všimla som si, že Boh častokrát hovoril svojmu ľudu alebo svojim prorokom: „Chod' tam, urob to, povedz toto,“ a to bez akéhokoľvek náznaku toho, čo sa malo udiť ďalej. Príkladom toho je Elizeus, ktorý povedal vdove: „Chod', vypýtaj si zvonku od susedov nádoby, a to nemálo prázdnych nádob. Potom vojdí, zamkni dvere za sebou i za svojimi synmi, nalievaj do všetkých nádob a plné odstav (2. kniha kráľov 4:3-4). Toto sa nám môže zdať ako výstrel naslepo. Ako to mohlo vyriešiť jej problém s veriteľmi, ktorým dlhovala peniaze a ktorí sa je vyhrážali zajatím jej synov do otroctva? Nakoniec, keď urobila presne to, čo jej bolo povedané, vrátila sa k Božiemu mužovi a on jej povedal: „Chod' predať olej, vypláť dlh a zo zvyšku sa budeš živiť aj so svojimi synmi“ (2. kniha kráľov 4:7).

Niekedy uvažujem nad tým, o koľko Božieho zaopatrenia pripravujeme samých seba tým, že sa snažíme zistiť, aký je krok číslo dva, tri a štyri, ešte skôr ako sme vôbec dokončili ten prvý. Takže, pokúste sa vnímať aj posolstvo tejto knihy postupne ako „čítanie slov, čas modlitby a napokon, dovoľte Bohu, aby On mohol skutočne naplniť všetky nádoby, ktoré pred Neho postavíte podobne ako vdova“. Proste Boha, aby naplnil vašu myseľ predstavou levice v akejkoľvek podobe, forme alebo v obraze, ktorý si On sám chce použiť na to, aby vás mohol inšpirovať.

Nebojte sa tej predstavy - nás žien ako levíc či Ježiša ako leva. Vôbec to neodporuje zobrazeniu Ježiša ako nášho Pastiera a nás ako Jeho ovečiek. Znamená to, že sme doslova ovečkami, alebo to predstavuje spôsob nasledovania a dôvery, aký od nás Boh žiada? Podobne je Ježiš opisovaný ako náš Ženích a my sme spoločne Jeho nevestou. Aj to je alegorický obraz. Ježiš pre nás predstavuje zároveň Pastiera, Kráľa, Boha, Človeka, Ženícha, Brata, Leva, Baránka, rovnako ako Počiatok a Koniec. Prekvapuje vás, že Pán chce takto rozšíriť náš pohľad? Mojim zámerom je, aby ste všetky boli pripravené zareagovať na Jeho volanie - každá úplne jedinečným spôsobom - podľa toho, ako Ho vy vnímate z miesta, na ktorom sa práve nachádzate a z pozície vášho vplyvu, ktorý je unikátny.

Služba budenia

Keď som bola na vysokej škole, dom, v ktorom môj sesterský spolok býval, mal tzv. terasovú spálňu. Nie som si vôbec istá, prečo sa to takto volalo, pretože to nebolo von mimo budovy a nebol tam zvonku ani žiaden prístup. Bola to dlhá, tmavá izba na druhom poschodí domu, plná poschodových postelí. Niektoré boli umiestnené pozdĺž stien, kým iné stáli v radoch kolmo k oknám, ktoré boli všetky zatemnené.

Pretože nás v tejto veľkej spoločnej izbe bolo veľa, nemali sme dovolené mať budík. Namiesto toho sme sa všetky striedali v úlohe, ktorá bola mojou najmenej obľúbenou povinnosťou zo všetkých - v službe budenia. Každý večer pred spaním sestry pripínali cedulky so svojimi menami k jednotlivým časovým oknám na rozpise podľa toho, kedy chceli byť ráno zobudené. To znamenalo, že osoba, ktorá mala službu budenia, musela vedieť, kde presne každá zo sestier spí. A v tú noc vždy spala v inej miestnosti ako ostatné sestry, aby si mohla bez problémov nastaviť budík.

Keď som bola v službe na rade ja, vždy som si zvykla nastaviť budík o pol hodinu skôr, ako bol čas prvého budenia, aby som si mohla dať sprchu. Môcť sa osprchovať bez toho, aby som musela čakať v rade, bola jediná výhoda toho, že som bola hore prvá.

A keď potom prišiel čas budenia, obchádzala som a budila postupne všetky sestry v pätnásť- až tridsať-minútových intervaloch počas nasledujúcich dvoch až troch hodín. Zakrádala som sa dookola dnu a von z tej tmavej miestnosti, zatiaľ čo som sa pokúšala raňajkovať a sama sa pripraviť do nového dňa. Znova a znova som sa potichu vkrádala do miestnosti a snažila sa pohybovať potichu, pozorne som rátala poschodové posteľe v snahe nezobudiť spiace sestry, kým som sa pomedzi ne pohybovala. Keď sa mi napokon podarilo nájsť spiacu sestru alebo sestry, ktoré som hľadala, tak som ich jemne, ale neúprosne zobudila.

Táto úloha so sebou prinášala ohromný pocit zodpovednosti, pretože som si uvedomovala, že každá jedna sestra sa na mňa spolieha, aby som ju ráno zobudila. Čakali ich prednášky, ktorých sa museli zúčastniť, testy, ktoré bolo potrebné napísať, cvičenia, ktoré nesmeli premeškať a, samozrejme, nápadníci, s ktorými sa potrebovali stretnúť.

Raz, keď som mala službu, podarilo sa mi pokaziť jedno budenie. Bola som príliš tichá, príliš jemná, zdráhala som sa zatriasť jednou

staršou sestrou v spolku. Ona mi len niečo zamrmlala a ja som predpokladala, že už je hore, no nebola. Bolo to len rozprávanie zo sna. V ten deň ma počas obeda dosť ostro pokarhala a dala mi jasne najavo, čo všetko jej moje neúčinné budenie spôsobilo. Existujú chyby, ktoré si za žiadnych okolností nechcete zopakovať dvakrát. Takže po tomto som sa rýchlo naučila, že sú niektoré sestry, ktoré potrebujú poriadne trasenie, iné, ktorým stačí jemný dotyk a ďalšie, ktoré vyskočia na nohy už len pri tichom zašepkaní ich mena. Boli sestry, ktoré mi za budenie poďakovali a boli aj také, ktoré mi vynadali a poslali ma preč.

Najťažšie to bolo s dievčatami, ktoré sa zdali, že vstávajú a dokonca mi odpovedali: "Okej, okej, už som hore," ale potom si znova ľahli späť do postele a zaspali. Naučila som sa, že pri týchto ospalých sestrách musím ostať stáť dovtedy, až kým nie sú von z postele s oboma nohami na zemi.

Ďalšou dilemou bolo nezobudiť nesprávnu sestru. Napriek tomu, že som sa snažila byť potichu a opatrná, niekedy sa mi podarilo prebudiť sestru na vedľajšej alebo na hornej posteli. Tá sa vtedy prebrala a vystrašila ma tým, že ma zrazu chytila za ruku a pošepkala mi: „Hej, už som hore. Vyškrtni moje meno zo zoznamu!“

Nerada to priznávam, ale v tom období som bola aj ja práve jednou z tých, ktoré na budíček nadávali a len ťažko sa budili. Takmer vždy som potrebovala, aby ma budili na dvakrát. Tým, že som tiež robila tú službu budenia, poznala som pravidlá. Ak niektorú sestru budili dvakrát, ale ona stále zostávala v posteli, neboli sme povinné budiť ju opäť po tretíkrát. Toto pravidlo zakaždým pridávalo druhému budeniu na naliehavosti, pretože ste vedeli, že je pre tú sestru posledné. Keď boli dievčatá von z postele, nebolo už viac mojou povinnosťou ich sledovať. Boli v pohybe. Mojou povinnosťou bolo už len pripraviť a obliecť seba.

Náš veľkorysý Boh sa ale neriadi pravidlami nášho sesterského spolku. Ale je ochotný sa pokúšať a prebúdzat' nás až do úplne posledného momentu, no napriek tomu je v tom zakaždým cítiť naliehavosť. Vnímam, že aj v tomto momente sú sestry, ktoré reagujú na budiček, ktorý je vysielaný všetkým tým ospalým ženám, ktoré sú vôkol nich.

Prebud' v sebe divokosť

Je pre mňa veľmi úsmevné, že v tomto neskoršom období môjho života mi je tak opäť zverená služba budenia, no teraz je toho v hre omnoho viac. Niekedy mám pocit, akoby som stále blúdila medzi poschodovými posteľami v tmavých miestnostiach, kde buď niektorými sestrami stačí len jemne zatriať, pri iných musím neodbytné stáť a z času na čas sa dokonca podarí - a to sú slávne chvíle - že meno niektorých sestier stačí len potichu zašepkať, a ony sa prebudia a vstanú.

Viem, že v tejto službe prebúdzania nestojím sama a tiež to, že každá z Božích dcér bude reagovať na rôzne spôsoby a metódy burcovania, aby sa prebudila zo svojho spánku. V mojom prípade som bola osobne poverená tým, aby som vám pred váš zrak predostrela zopár divokých obrazov a ukázala vám nádherné princípy a metafory, ktoré sú v nich ukryté. Je mojou modlitbou, aby aj tento obraz neodolateľnej majestátnosti a sily mal moc prebudiť vo vašom vnútri niečo divoké, aby ste potom, keď budete stáť v úplnej bdelosti, vedeli presne, čo máte urobiť.

Tento svet potrebuje práve teba, moja pôvabná sestra levica, nie aby si bola len z časti prebudená, ale aby si mu prinášala a zjavovala celú svoju Bohom danú divokú stránku. Čo to znamená pre kresťanskú ženu byť divoká? Je to kričanie, jačanie, škriabanie a kopanie? Možnože je niekedy čas aj na to. Viem, že ak by niekto zaútočil na moje deti alebo na moje vnúčatá, že moja reakcia by bola presne to, a ešte ďaleko viac. Boh dokonca opisuje takúto

reakciu, vlastnú mame medvedici, resp. levici, v knihe Hozeáš a aj sa s ňou sám stotožňuje.

Napadnem ich ako medvedica zbavená mláďat
a roztrhám im hrud'.
Požeriem ich tam ako levica,
rozdriape ich poľná zver. (Ozeáš 13:8)

Och! Tento verš jednoznačne zachytáva práve zúrivú, násilnú stránku *divokosti*, ale v tomto silnom slove sa skrýva ešte oveľa viac ako len zdrvivú násilie. Medzi ďalšie slová, ktoré dopĺňajú význam slova *divoký*, patria výrazy ako *intenzívny*, *silný*, *mocný*, *turbulentný*, *rázny*, *vášnivý* a *agresívny*. Neviem si predstaviť iný súbor slov, ktoré by výstižnejšie dokázali zachytiť presne to, čo cítim, že sa hýbe v mojom vnútri.

Niet pochyb o tom, že sa začalo prebúdzat' niečo ohromne turbulentné, čo so sebou prináša oveľa väčšie svetlo a moc, je to ako búrka, ktorá postupne naberá na sile.

No táto sila so sebou neprináša zmätok, naopak, prináša zmysel. Sama na sebe som si uvedomila, že s jasnejším zmyslom a zámerom vo mne čoraz viac narastá aj vášeň pre veci, ktoré som si predtým vôbec neuvedomovala.

Mnohé z týchto momentov prebudenia ma v živote častokrát zastihli nepripravenú. Jeden taký moment prišiel na prelome októbra a novembra v roku 2007. Bola som vtedy konečne chvíľu sama - kde inde ako v kúpeľni a listovala som si v jednom časopise. Ako som si prezerala jednotlivé strany, po prvýkrát v živote som narazila na článok, ktorý opisoval všetky tie hrôzy, ktoré so sebou prináša obchodovanie so sexuálnymi otrokyňami v Thajsku. Dočítala som článok do konca, a ešte raz som sa vrátila k niektorým pasážam s tým, že som jednoducho nedokázala veriť tomu, že by to všetko mohla byť naozaj pravda. Skutočne dokážu byť ľudia

takí krutí? Je možné, že sa to naozaj deje a ja o tom nemám ani tušenie? Začala som plakať (ešte stále tam v kúpeľni) a potom som sa začala modliť: *Bože, ak je môj vplyv a môj hlas niečo, čo si môžeš použiť pri riešení tohoto problému, som presne Tvoje dievča.* Táto modlitba a moje precitnutie spôsobilo, že sa v tej chvíli v mojom vnútri niečo pohlo.

Od tejto príhody uplynulo niekoľko týždňov a jedného dňa som dostala telefonát z organizácie Life Outreach. „Lisa, dávame dohromady tím, ktorý pôjde do Thajska, aby nám pomohol získať finančné prostriedky a pomohol zvýšiť tiež informovanosť o probléme obchodovania s ľuďmi, a tak sa pripojil k nám v boji proti sexuálnemu otroctvu. A ty si osoba, na ktorú sme hneď mysleli, že by sme ju radi poslali.“ O tri mesiace neskôr som už bola na ceste do Thajska ako súčasť organizácie Life Outreach a jej prvej iniciatívy na zastavenie obchodovania s ľuďmi.

Čo by sa stalo, ak by som sa vtedy v kúpeľni nemodlila? Čo ak by som nad tým len plakala, nechápavo krútila hlavou a otočila by som stránku ďalej? Zakrátko by som mala pred očami najnovší objav v starostlivosti o pleť, najhorúcejší módný trend alebo tajomstvo zázračnej diéty. Ak by som si len ďalej čítala, namiesto toho, aby som sa modlila, je dosť možné, že by som v ten večer išla do postele bez toho, aby som vôbec pozdvihla svoj hlas k nebu. A keby som sa s touto problematikou stretla zase, možno by som len povedala niečo ako: „Áno, už som o tom počula... čítala som to v časopise... To je také veľmi smutné.“

Ale keď sa prebudíš, nemôžeš inak, len na to zareagovať. Prosím, nemýľte si pojmy byť prebudená a byť rozrušená. Ak ťa niečo rozruší, možno sa ťa to dotkne v tej konkrétnej chvíli, ale to, že sa kvôli niečomu trápiš, nemá v skutočnosti moc, aby ti to zabránilo otočiť stranu a ísť ďalej. Je možné byť rozrušená, no neprebudená. Ale nie je možné byť úplne prebudená a hľadiet na problémy, ktoré vo svete sú a nijako na to nezareagovať. To je dôvod, ktorý

keď som si čítala o dievčatách, ktoré sú unášané a zatvárané do nevestincov, ma prinútil modliť sa a povedať Bohu, že urobím čokoľvek, čo odo mňa bude chcieť, aby som sa postavila proti týmto hrôzám. Táto moja modlitba mi potom ukázala ďalší krok, keď sa naskytla príležitosť. Prišli by potom vari aj iné príležitosti? Možno, ale táto jedna by zostala navždy premrhaná.

Boh ťa nezachránil preto, aby ťa skrotil

Boh sa nám zjavuje ako neobmedzený Boh, ale to nie je preto, že by chcel obmedzovať nás. Práve naopak. On chce do nás vložiť Svoje srdce. Moja priateľka Christine to skvelo vystihuje: „Boh ťa nezachránil preto, aby ťa skrotil!“

Boh nehľadá ľudí, ktorí sa správajú ako kresťania. On chce, aby sme kresťanmi boli! Slovo kresťan znamená „pomazaný alebo ten, ktorý je podobný Kristovi.“ O Ježišovi nie je v Biblii napísané, že chodil po zemi a „bol dobrý“, On chodil a „činil dobro“ a dával slobodu tým, ktorí boli utlačení. K čomu ťa Ježiš pomazal, aby si robil?

Duch Pánov je nado mnou;
lebo pomazal ma zvestovať chudobným evanjelium,
uzdravovať skrúšených srdcom
poslal ma hlásať zajatým prepustenie
a slepým navrátenie zraku, utláčaným oslobodenie,
a zvestovať vzácny rok Pánov. (Ev. podľa Lukáša 4:18-19)

Ak bol Duch svätý zoslaný na Ježiša preto, aby mohol konať všetky tieto veci a ak sme aj my narodení z toho istého Ducha, potom sme povolaní robiť presne to, čo robil On - zvestovať evanjelium chudobným, priniesť oslobodenie obťažným a utláčaným a vyhlásiť milostivý rok Pánov! Verím tomu, že každý jeden rok je rokom, kedy Boh chce milostivo jednať a že Boh za nami ešte stále čaká, aby sme vykročili na Jeho povel.

POSLUŠNÉ ŽENY LEN ZRIEDKA ZMENIA
HISTÓRIU.

-LAUREL THATCHER ULRICH

A vo svetle tejto nastávajúcej zmeny z nás Boh nepotrebuje mať skupinu domestikovaných dcér, ktoré len celý deň pečú koláče a správajú sa vzorne, ako sa patrí. Na pečení koláčov nie je, samozrejme, nič zlé, ale ak je to všetko, čo robíme, Boh si nás nebude môcť použiť na to, aby cez nás zmenil svet.

Viem, že tento citát môže v niektorých z vás vyvolať námietky. Aj pre mňa bol výzvou, keď som ho čítala po prvýkrát. Toto nie je zámienka k neposlušnosti, ale výzva, aby sme si uvedomili, že zmena častokrát prichádza len vtedy, keď zanecháme status quo.

Z pohľadu vtedajšej južanskej kultúry a z pohľadu autobusovej spoločnosti sa Rosa Parksová nesprávala, ako sa na tú dobu patrilo, keď sa odmietla vzdať svojho miesta na sedadle autobusu a rázne odmietla ísť si sadnúť do zadnej časti, ktorá bola určená pre „farebných“. Rozhodnutie jedinej ženy, ktorá sa nebála stáť si za svojim a nevzdala sa svojho miesta v autobuse, prinieslo zmenu v spôsobe, akým sa celý náš národ pozeral na rasovú segregáciu. Vážne pochybujem o tom, že si v tom momente uvedomovala, že práve svojím konaním píše históriu. Len čas má moc ukázať motívy a dôsledky rozhodnutí, ktoré robíme. Možno bola vtedy Rosa len jednoducho unavená z toho, ako bola neustále odsúvaná na okraj spoločnosti a ako jej bolo neustále upierané jej Bohom-dané právo na ľudskú dôstojnosť.

A čo Debora, Jáél, Támar, Ester, Batšeba, Abigail, Rachab alebo dokonca Mária? (Toto je len zopár príkladov z Biblie, pretože ich je tam omnoho viac.)

Správala sa Debora poslušne, keď podnecovala svoj ľud, aby sa vzbúril proti svojim utláčateľom a vyšiel proti nim do boja? Vodcovia v jej dobe si to nemysleli. Dokonca povstala armáda, ktorá sa snažila jej vzburu potlačiť, ale nemohli obstáť. Vtedy, keď Bohom-vyvolený muž a vodca, Barak, otáľal, bola to práve Debora, ktorá vykonala Božie nariadenia, ako len najlepšie vedela.

A čo Jáél? Musela použiť stanový kolík na to, aby zabila svojho nepriateľa? Nemohla ho len jednoducho odovzdať do rúk autoritám, kým spal? Možno áno, no neurobila to. Boh bol s jej rozhodnutím okej, a dokonca bola napísaná pieseň, ktorá ospevovala jej udatnosť.

Potom tu máme Támar. Táto dvakrát ovdovená žena predstierala, že je prostitútka a zviedla svojho svokra, ktorý bol rovnako vdovec, a bol patriarcha kmeňa Júdovho. Jej správanie bolo v mnohých ohľadoch šokujúce. Neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by jej to bol povedal Boh, aby to urobila takýmto spôsobom. Ona sama si zvolila túto cestu. A aj navzdory tomu nachádzame meno syna tejto neústupčivej ženy zapísané v Kristovom rodokmeni a ju nazvanú spravodlivou.

Ester zase porušila zákaz predstúpiť pred kráľa bez zavolania. Presne rovnaká neposlušnosť spôsobila to, že Vašti, Xerxesovu prvú manželku, prepustili za porušenie tohoto zákazu z paláca. Ester sa z toho mala poučiť! No napokon, práve jej rozhodnutie neposlúchnuť kráľovský príkaz zachránilo celý jej národ.

Batšeba bola smilnica a zároveň matka múdreho Šalamúna. Rachab bola prostitútka, ktorá oklamala svojho kráľa a ukryla u seba nepriateľských špehov. Jej skutok viery nielenže zachránil celú jej rodinu pred smrťou pri zničení Jericha, ale jej syn dostal miesto v rodokmeni kráľa Dávida a samotného Ježiša. Abigail okabátila svojho muža. Jej rozhodnutie tiež prinieslo záchranu pre jej dom a získala si ním dokonca aj srdce kráľa Dávida.

O Márii boli ľudia presvedčení, že nosí nemanželské dieťa, a narodil sa jej Boží Syn. Čo ak by vtedy povedala: „Byť nevydatá a tehotná to by vyzeralo zle. Nemôže to počkať, kým sa vydám, aby si o mne ľudia mysleli, že som počestná žena?“

Len história nám na príkladoch týchto žien dokazuje, že účel svätih prostriedky. Ich srdcia boli prebudené a pohnuté.

A aká bude tvoja reakcia, keď budeš aj ty úplne, nebezpečne prebudená? Akú zmenu prinesieš svetu? Zobudíš sa, presne ako tá divoká levica, zo svojej ospalosti a povstaneš, aby si mohla brániť svoju rodinu, svoju komunitu, svoj svet? Si prebudená? Čo hýbe tvojím srdcom a tvojím vnútrom práve v tejto chvíli?

4.

SPOJENIE HRÔZY A OBDIVU

Oslavovať ťa budem preto, že som hrozne a predivne utvorený.

Predivné sú tvoje skutky, a moja duša to zná veľmi dobre.

ŽALM 139:14, ROH

Levice sú silné a ladné. Pohybujú sa cieľavedome, pretože si uvedomujú, že ich existencia a prežitie ich mláďat je závislé na dedičstve schopností a sily, ktoré svojim potomkom odovzdajú ďalej. Ich sršť sa im pri chôdzi vlní. Na rozdiel od nás sa netrápia nad tým, či je ich koža príliš ovisnutá, alebo či nie sú ich chvosty pridlhé a dokonca ani nad tým, že všetky vyzerajú úplne rovnako. Cítia sa vo svojej koži dobre. Levica sú ohromujúce.

Po tom, ako som mala príležitosť pozorovať ich v divočine, som presvedčená o tom, že to o sebe *vedia*. Kontrast medzi tým, ako sa na seba dívame my ženy a tým, ako sa vnímajú levica, by sme možno zachytili, ak by sa ženy a levica dokázali spolu zhovárať. Poďme si takýto rozhovor na chvíľu predstaviť.

„Levica, ty si úchvatná.“

Levica nám odpovedá: „Viem. Chceš vidieť, čo všetko dokážem?“

„Áno!“ zvoláme s nadšením.

„Vidíš moju labu?“ ukazuje nám ju, aby sme sa pozreli. „Pozri sa.“

S úžasom sledujeme, ako vystrkuje ostré pazúry z laby obrátenej smerom nahor.

„S touto labou dokážem strhnúť gazelu, ktorá nakrími moje mláďatá a moju svorku. A teraz si všimni toto.“ Zatiahne pazúry späť a jej laba je opäť zamatovo mäkká. „S touto labou sa hrávam so svojimi mláďatami a cvičím ich, aby boli mocné.“

Nemo prikyvujeme a zadívame sa na svoje nechty, pričom nám neujde, že lak na nich je už odštiepený.

A levica opäť hovorí. „Všimni si moje zuby!“

Trochu sa odtiahneme a s údivom hľadíme na jej tesáky, tak rozmanité a ostré.

„S týmito zubami sa dokážem brániť, zabiť a nakrímiť sa, no sú to tie isté zuby, ktorými prenášam svoje mláďatá z jedného miesta na druhé bez toho, aby som im pri tom ublížila.“

Prikyvujeme, uvedomujúc si ten protiklad.

Nakoniec si naša levica spokojne povzdychne a zakončí to celé slovami: „Som hrozivo a predivne stvorená.“

A my s tým môžeme len súhlasiť, je skutočne žijúcim spojením hrôzy a obdivu. Ale počkať... veď to si aj ty.

Som hrozne a predivne utvorená.

Predivné sú tvoje skutky, a moja duša to zná veľmi dobre. (Žalm 139:14, ROH)

Teraz, keď už rozumiete kontextu levice, pozývam vás, aby ste to vyslovili nahlas. Pretože ty, pôvabná žena, si úchvatným Božím dielom a rovnako sú ním aj muži a iné ženy vôkol teba. Problémom je len to, že príliš mnohí z nás často zabúdame na to, že ten zázrak hodný obdivu sa ani zďaleka nekončí, keď opustíme lono svojej matky pri narodení.

Kedy naposledy ste mali s nejakou ženou rozhovor, ktorý by znel aspoň trochu podobne ako rozhovor s našou levicou? Teraz vám ukážem príklad toho, s čím by ste sa pravdepodobne naozaj stretli, keď sa jedna žena zhovára s inou.

„Ty si nádherná.“

„Ďakujem. Ale vieš čo, ešte sa mi nepodarilo zbaviť tej mojej popôrodnej váhy, ktorá mi ostala po poslednom dieťati.“

Každá žena, ktorá porodila dieťa (alebo videla inú ženu pri pôrode) by si mala vážne uvedomiť, že sme naozaj hrozivo a predivne utvorené. Nejako sa nám to stratilo z obzoru, ale levici nie. Ona vie, že jej krása je zjavená v jej sile. Je ukrytá v tom, čo všetko jej telo dokáže urobiť, vôbec nie v tom, ako vyzerá. *Jej príťažlivosť je nepopierateľná, pretože jej sila je nespochybniteľná.* Vie, čoho všetkého je jej telo schopné a dokáže si ten zázrak vychutnávať. A pôžitok levice prináša slávu jej Stvoriteľovi. Je mocná a schopná, a vychováva mláďatá svojej svorky, aby boli presne také isté.

Je dôležité, aby sme pamätali na krásu, ktorá je ukrytá v sile a v cieľavedomom konaní. Nehovorím tu vôbec o fyzickom vzhľade. Mám na mysli byť fyzicky a duchovne bdelá a sústredená na cieľ, no pritom byť pripravená na akúkoľvek úlohu, ktorú Boh pre nás má. Ak sa máme stať skutočnými levicami, musíme mať aj silu. Len nedávno som sama na sebe zistila, ako ľahko sa nám môže stať, že budeme mať mylnú predstavu o tom, aké silné v skutočnosti sme.

Mylná predstava o sile

Teraz vám poviem, ako som raz jeden celý týždeň prežila v úplnom sebaklame. Bola som vtedy v Austrálii a bola som veľmi unavená, pretože som akurát mala za sebou sériu stretnutí, kde som kázala. Po absolvovaní spomínaných piatich stretnutí ma konečne čakal už len nedeľný večer a môj čas na odpočinok. Neskôr ma pozvali, aby som sa ešte stretla s vodcovským tímom, ktorý veľmi tvrdo pracoval na tom, aby zabezpečili všetko potrebné na konferenciu. Nedostatok spánku, prebytok jedla a Božia dobrota, ktorú sme prežívali, spolu spôsobili to, že sme boli všetci vo veselej nálade a žartovali sme spolu.

V tejto uvoľnenej chvíli sa so mnou začala zhovárať jedna žena z tímu a zdieľať s tým, čo prežila a čo si z konferencie odnáša. A povedala mi: „Vieš, všetci v mojom okolí ma volajú ‘klinciarka’. A dnes počas ranného zhromaždenia sa mi konečne podarilo trafiť klinec po hlavičke a zistiť, koho mi tak veľmi pripomínaš.”

“Koho?” spýtala som sa jej.

Bez zaváhania mi odpovedala: “Vyzeráš celkom ako *pôvodná* Sarah Connor.” (hlavná hrdinka z filmu Terminátor z roku 1984, pozn. prekladateľa)

Trvalo mi chvíľku, kým som to spracovala. “Počkať... nebola ona blondínka?” pochybovačne som zaprotestovala.

“Áno, áno, ale to nie je kvôli vlasom.” Potriasla hlavou a pritom odmietavo mávla rukou. “Sú to jej črty tváre, jej postoj a jej... ako to povedať... jej... namakanosť,” pokúšala sa mi to vysvetliť a pritom sa snažila naznačiť črty jej tváre a zastrašujúci postoj.

Naozaj práve povedala slovo “namakanosť”?

Dobre, ani to nie je skutočne spisovné slovo, ale týmto si získala moju plnú pozornosť. A aj keď bola táto podobnosť do veľkej miery prehnaná, teraz som zrazu chcela naozaj vyzeráť ako tá Sarah Connor! Len som prikývla a všemožne som sa snažila udržať si v mysli predstavu, ktorá ma zobrazovala ako namakanú. Krátko nato som mala odchádzať domov a povedala som si, že keď sa vrátim do Štátov, vyhladáam si túto namakanú ženu z filmu *Terminátor*.

Keď som dorazila domov, vybrala som sa za svojim synom, Alecom, webovým machrom, aby mi s tým pomohol.

“Mohol by si mi nájsť fotku pôvodnej herečky, ktorá hrala Sarah Connor? Musím ju vidieť. Ľudia vravia, že vyzerám ako ona,” vysvetlila som mu.

Trochu pochybovačne mi vyhládal jeden plagát, na ktorom bola Sarah Connor vyzerajúca skvelo v bielom tielku a s okrúhlymi slnečnými okuliarmi, ako v rukách drží brokovnicu. Vyzerala naozaj nebezpečne, dokonalo a viac než vytrénovaná. Nedá sa povedať, že by sa mi v nej hneď na prvý pohľad podarilo vidieť aj jej nežnú materinskú stránku. (Toto je pre mňa veľmi dôležité, pretože pri kázaní sa do veľkej miery venujem najmä témam, ako starostlivosť a materstvo.) Ale vlastne, nie je materinskosť v podstate relatívna - v závislosti od situácie, v ktorej sa práve nachádzame? Veď čo by mohlo byť viac materinské, ako to byť namakaná a vedieť zaobchádzať so zbraňou, keď je vaším životným zámerom ochrániť vášho syna pred robotickými vrahmi?

Alec okrem toho našiel aj niekoľko videoklipov. Obávam sa, že táto prehnaná montáž z obdobia rokov po 1980-tom ma úplne dostala. Zostrih ukazoval Sarah Connor, ako jazdí na motorke, jednou rukou ľahko nabíja brokovnicu a ako cvičí zdvihy na prevrátenej posteli vo svojej psychiatrickej nemocničnej izbe. A presne v tom momente som sa ňou stala!

Ešte v tej chvíli som mala čas a šancu zastaviť prúd mojich mylných predstáv o sebe samej, ktorý sa rozbehol, keby som si vtedy len bola položila jednu jednoduchú otázku: *Lisa, urobila si ty vôbec niekedy vo svojom živote aspoň jeden jediný zdvih?*

Ale nespravila som to. Namiesto toho som nechala svoju predstavivosť voľne sa unášať. Keď som sa dívala na Sarah Connor, ako robí zdvihy, predstavovala som si, že aj moje ramená sú presne také silné ako jej a že so správnou motiváciou by som sa aj ja dokázala dvíhať rovnako. Istotne som bola namakaná *takmer rovnako* ako ona. A pritom ani *skutočnosť*, že dokonca ani na strednej škole, keď som bola na vrchole svojej fyzickej kondície, že ani vtedy som sa nedokázala poriadne udržať zavesená na hrazde bez toho, aby som si predstavovala, že podo mnou sú krokodíly, ani táto skutočnosť ma nedokázala odradiť.

Dokonca som pri tom všetkom zabudla aj na to, že som mala krátko predtým zranené obe ramená - jedno pri lyžovaní a jedno pri úraze, ktorý je príliš trápny, aby som ho opisovala.

Keď sa tak zamyslím, zdvihy som vlastne nerobila *nikdy* predtým. Ale v tej chvíli na ničom z toho nezáležalo. V tom momente som bola presvedčená o tom, že keď to dokázala Sarah, dokážem to aj ja.

Nielenže som chcela vyzerat' ako ona, zrazu som sa tak chcela už aj správať. Prečo vlastne táto ženská hrdinka cvičila a trénovala? Preto, aby keď príde chvíľa, keď ju prepustia, bude dostatočne silná a pripravená ochrániť svojho syna. Wow! Milujem ženy, ktoré vedia, ako využiť obdobie ťažkosti na to, aby nabrali silu. Sarah a ja? Ved' my dve sme zrazu boli skoro ako sestry.

Uprostred tejto mojej klamnej predstavy som urobila ešte niečo, čo sa doteraz nikdy nestalo. Vzala som telefón a zavolala som do posilňovne Gold's Gym.

Spomenula som si, že som počula o jednom výbornom trénerovi, ktorý tam pracoval, tak som si ho vypýtala k telefónu. Recepčná ma s ním spojila. Len s ťažkosťami som skrývala nadšenie v hlase, keď som sa Roberta pýtala, či má v ten deň nejaké voľné termíny. Predstavovala som si, že mi postačí zopár súkromných tréningov - tri, maximálne štyri - a Sarah a ja budeme vyzerat' ako dvojčky. Áno, dvojčky, len s inou farbou vlasov, pretože ísť na blond bolo naozaj už za hranicou toho, čo som bola ochotná urobiť. Ale bola som odhodlaná poctivo trénovať tak, aby si naše vyrysované ruky boli navzájom zrkadlovým obrazom.

S Robertom sme sa dohodli, že sa stretneme o niekoľko hodín, aby ma videl a mohol *posúdiť* moju kondíciu. Už len to samotné slovo posúdiť malo byť pre mňa varovaním, no nebolo. Zložila som telefón, plná energie a požiadala som Aleca, aby mi dal dohromady mix poriadnych energických „čistých“ piesní s dobrým rytmom. Keď to mal hotové, všetkým som oznámila: „Idem do posilňovne. Kto chce ísť so mnou?“

Vtom pri mne stáli dvaja moji ešte stále šokovaní synovia a spolu sme vyrazili. S iPodom plným skvelej hudby som sa rytmicky natriasala celou cestou do posilňovne. Premýšľala som o tom, že nabudúce by som si mala obliecť radšej nejaké tielko, aby bolo pre trénera jednoduchšie vidieť moju spojitosť so Sarah Connor hneď na prvý pohľad.

Kvôli mojej nedočkavosti sme do posilňovne dorazili trochu skôr, a tak som mohla chvíľu z diaľky pozorovať môjho budúceho trénera. Určite sa poteší, keď ma stretne ako svoju novú zverenkyňu. A nepochybne bude veľmi nadšený a aj sa mu uľaví, že bude trénovať niekoho ako som ja, kto už je tak blízko svojho cieľa.

Teda takto som si to predstavovala.

Robert ešte pracoval so svojou ďalšou klientkou, tak na mňa len mávol, aby som zatiaľ išla na bežiaci pás zahriať sa. Ten ma už čakal pripravený vo zvýšenej polohe, a vtom som si všimla, že Robertova klientka bola žena, ktorá vyzerala, že je tiež v mojom veku. A už na prvý pohľad vyzerala presne tak, ako som si o sebe v mojich predstavách namýšľala, že vyzerám aj ja!

Nielenže bola vytrénovaná, bola aj opálená. V tielku a maskáčových legínách vyzerala veľmi „Sarah-ovsky“. A v tom momente som zažila prvý zo série pocitov sklúčenosti. V žiare svetiel v posilňovni som si začala reálne prezerat' svoje ruky a všimla som si, že vyzerajú ochabnuto, bledo a dokonca trochu zelenkavo.

Počkať chvíľu! Nenechám sa predsa zastrašiť! Ved' ak by sa mi aspoň trochu podarilo uvoľniť si chvíľu času v rozvrhu, tiež by som mohla byť rovnako opálená. Vzдорovito som zvýšila rýchlosť na bežiacom páse o pár stupňov. Ved' tá namakanosť bola predsa vo mne, iba čakala, kým sa konečne bude môcť prejaviť. Len niekoľko tréningov a trochu času stráveného na slnku a aj ja budem vyzerat' rovnako ako táto žena. Koniec koncov, opaľovala sa Sarah vo svojej väzenskej cele?

Prestala som sa na ňu pozerat', zapla som si iPod a začala som so všetkou vážnosťou kráčať po páse.

Zakrátko sa pri mne zastavil môj tréner a povzbudivo sa na mňa usmial? „Do toho, daj si zatiaľ 15 minút, potom sa stretneme a pohovárime sa o tvojich cieľoch. Ešte musím dokončiť pár vecí so svojou klientkou.“

Pätnásť minút? To myslel vážne? Ved' si spomínam, ako som raz niekde čítala, že každému človeku úplne stačí osem minút. Ale v žiadnom prípade som nechcela svojho trénera na našom prvom stretnutí sklamať, či dokonca opravovať, tak som sa na neho len usmiala a poslúchla som.

Keď sa mojich pätnásť minút skončilo, vybrala som sa do ženskej šatne, aby som tam našla váhu. Doma som sa zabudla odvážiť a predpokladala som, že to tréner bude chcieť vedieť. A to znamenalo prechádzať aj okolo tej naozaj namakanej ženy. Ako som ju míňala, zakričala na mňa:

„Hej, aj ty trénuješ s Robertom?“ spýtala sa udychčane. Prikývla som a nonšalantne som si odpila zo svojej fľaše s vodou.

„On ma úplne ničí!“ lapala po dychu a ďalej kráčala po stroji, ktorý imitoval stúpanie po schodoch. „Som zvyknutá na cvičenie, ale s Robertom to je úplne iná liga.“

To ma zastavilo. „Ale veď ty si vypracovaná...“

Nesúhlasne potriasla hlavou, ako keby mi už nevládala ani odpovedať na otázku.

Robert na mňa zakričal z druhého konca posilňovne a zavolať ma, aby som prišla k jeho stolu. Pristúpila som k nemu už o čosi menej sebedovomo, ako keď som do telocvične vchádzala.

„Chcela som sa ešte ísť odvážiť,“ zamrmlala som.

Ale moja váha ho vôbec nezaujímala. Robert chcel vedieť, aká som silná.

„Priniesla si si uterák?“ opýtal sa ma.

„Nie,“ odpovedala som mu a vysvetlila som, že pri cvičení sa len málokedy zvyknem spotiť. Teraz, keď nad tým spätne premýšľam, výstižnejšie by bolo povedať, že popravde málokedy zvyknem cvičiť.

Chudá tučnota

Už si celkom nespomínam, ako presne pokračoval ten proces môjho poníženia, ale takto nejako si to vybavujem. Robert ma odviedol priamo do stredu posilňovne namiesto do súkromnej miestnosti, kde som si myslela, že tréneri robia vstupný odhad nováčikov. Keď sme prišli na miesto, kde bol dostatok priestoru na podlahe, prikázal mi, aby som si dala desať.

Vedela som, že tým myslí kľuky. Len som si nebola istá, aké presne chce. „Myslíš také dievčenské na kolenách, však?“

„Nie, myslím normálne,“ odpovedal, pripravil si dosku s papierom a výhražne zdvihol pero.

Išla som na zem a urobila som desať neporiadnych, roztrasených, zle vyzerajúcich kľukov.

Bez toho, aby mi nechal aspoň sekundovú pauzu na vydýchanie, bez chvíľky na výmenu niekoľkých priateľských slov či aspoň povzbudivého: „Bolo to dobré, Lisa!“ hneď pokračoval: „A teraz dvadsaťpäť výskokov - jumping jackov.“

Začala som panikáriť. Vedela som, že tie výskoky sú jednoduché, ale vôbec som si nedokázala spomenúť, ako sa robia.

„Dotýkajú sa mi ruky nad hlavou?“ spýtala som sa. Robert mi neodpovedal.

Urobila som to, o čom som si myslela, že sú výskoky – jumping jacky s rukami nad hlavou. Ako som tam nemotorne poskakovala, všimla som si, že som upútala pozornosť aj zopár ďalších klientov v telocvični. Ešte aj moji dvaja synovia stáli obďaleč, krútili hlavami a smiali sa pri pohľade na mňa.

„A teraz na zem a daj mi ďalších desať,“ pokračoval Robert.

Lapajúc po dychu a snažiac sa získať čas, som sa ho skúsila spýtať: „Myslíš znova kľuky alebo tentokrát výpady či niečo iné?“

„Kľuky,“ bola jeho odpoveď.

Tak som opäť išla na zem, ale tentokrát to išlo ešte ťažšie. Ruky sa mi triasli. Kľuky boli žalostné a viac-menej som zo zeme dvíhala hore-dole len moje brucho.

Robert dal ďalší strohý povel. „Ďalších dvadsaťpäť výskokov jumping jackov.“

Tentokrát som ich chcela urobiť správne, tak som sa ho opäť opýtala: „Dotýkajú sa mi ruky hore?“ Môj hlas znel prekvapujúco nepokojne.

„To je jedno. Poďme,“ prikázal.

Ale mne to jedno nebolo! A ani mojim synom, ktorí by sa v tej chvíli najradšej boli prepadli od hanby pri pohľade na svoju mamu, ako nepodarene skáče pred očami všetkých v telocvični.

Ale toto všetko bol len začiatok môjho trápenia. Vybrali sme sa ďalej, opäť na miesto, kde ma každý mohol vidieť, aby som tam na stoličke skúsila zdvihy s nohami. O tomto som si myslela, že viem, ako sa to robí.

Posadila som sa na kraj stoličky a počkala som na Roberta a jeho pokyny. „Daj mi pätnásť zdvihov oboma nohami.“

Tak som začala dvíhať kolená hore do úrovne pásu a pritom si myslela, že som celkom vo forme.

„Nie, nie tak,“ zastavil ma Robert. „Chcem, aby si mala nohy úplne vyrovnané... a zdvíhaj ich až potiaľ.“ Nechal svoju ruku visieť o dosť vyššie, ako bol môj pás. Vykopla som nohy tak vysoko, ako som len vedela, ale nedokázala som dotiahnuť na jeho ruku. „Vyššie,“ nabádal ma.

To je snád' žart? Pätnásť? Ved' som nedokázala urobiť ani jeden. Nakoniec sa mi podarilo dotknúť sa jeho ruky zopárkrát - dobre, možno ani raz - ale podľa mňa tú ruku stále dvíhal!

Zdá sa mi, že potom sme pokračovali so závažiami, ale moje spomienky sú akési hmlisté. Zatiaľ čo Robert vyberal závažia, sadla som si na moment na lavičku. Vrátil sa ku mne s dvomi 1,5 kilogramovými závažiami. Usmiala som sa. Teraz som sa ho chystala prekvapiť svojou silou.

„Robert, ja zvyčajne cvičím so šesť kilovými závažiami,“ pokúšala som sa mu vysvetliť. „Skúsme najprv tieto,“ oponoval mi Robert.

Tak som si vzala závažia do mojich spotených, roztrasených rúk.

„Presne takto ich budeš dvíhať.“

Chápavo som prikývla.

Poľahky som ich začala dvíhať.

„Nie, nie takto. Ale takto,“ povedal a mierne mi poopravil ruku. „Až celkom hore a potom celkom dole.“

Niečo nebolo v poriadku. Nedokázala som zrazu závažia zodvihnúť vyššie ako len o pár centimetrov! Asi za to mohli tie kľuky predtým, pretože moje ruky vôbec nefungovali. Spustila som ruky dole a skúsila ich zodvihnúť ešte raz. Stále som nedokázala dvihnúť závažia o viac ako päť či desať centimetrov nahor. Šokovane som

sa pozrela na Roberta, ale on už mieril smerom k závažiam, aby mi priniesol o niečo ľahšie. Vlastne, najľahšie aké tam vôbec mali. Ako to bolo možné?

„Naozaj bežne dokážem dvíhať šesťkilové... niekedy dokonca sedem kilové váhy,“ jachtala som.

„Dvíhala si ich zle,“ uzavrel to.

Keď sa to celé trápenie konečne skončilo, Robert ma odviedol späť k svojmu stolu. Ťažko sa mi dýchalo, nohy sa mi triasli a moja predstava o mne ako o Sarah Connor sa celkom zrútila!

Neuspela som ani v jednej jedinej úlohe, na základe ktorej sa robilo fyzické posudzovanie nováčikov.

S vážnou tvárou sa so mnou Robert začal rozprávať. Spýtal sa ma na moju hmotnosť a zapísal si to. Ďalej sa pýtal na akékoľvek zranenia a zaškrtol si nejaké políčko v tabuľke. Vysvetlila som mu, že ma už dlhšie trápí moje ľavé koleno a aj ľavé rameno. Všetko si zapísal. Potom mi dal do ruky jedno zlomyselné zariadenie - vyzeralo to celkom nevinne ako ovládač na Nintendo.

„Podrž to pred sebou oboma rukami,“ prikázal mi Robert. „Vyšle to do tvojho tela elektrický signál a poskytne nám to presný výpočet percenta tuku v tvojom tele.“

Stlačil tlačidlo Štart a po krátkej chvíli sa na obrazovke objavilo číslo.

Mňa to popravde až tak neprekvapilo, ale Robert bol šokovaný z toho, aké vysoké bolo percento tuku v mojom tele.

„Možno som to nesprávne držala“ pokúšala som sa o vysvetlenie.

Tak sme test zopakovali ešte raz a nejakým spôsobom to číslo stúplo ešte o jedno percento vyššie.

„Možno je to pokazené, alebo čo ak som len dehydrovaná.“

Presne v tej chvíli k nám pristúpil Alec. „Môžem si to skúsiť?“ spýtal sa.

Bum! Jeho číslo bolo vzorných 5,2 percent. „Koľko si mala ty, mami?“

Bez slova som ho odohnala preč od stola.

Krútiac hlavou Robert vytiahol papier s dvoma obrázkami. Vyzeralo to ako prerezaný steak. Jeden obrázok bol chudý, bez tuku, ten druhý nie. Ja som bola ten druhý obrázok.

„Ty si presne prípad, ktorý medzi nami láskyplne nazývame ‚chudá tučnota,‘“ povedal.

Bola som zhrozená a okamžite som začala protestovať, že som veľmi aktívnym človekom, možno trochu príliš zaneprázdneným. Odmietala som sedieť na tejto plastovej stoličke v telocvični a nechať sa nazývať lenivcom.

Robert chápavo prikyvoval. „Práve preto, že si veľmi aktívna a ideš naplno celý deň, pravdepodobne preto neješ dostatok proteínu, ktorý by ti v tele pomohol udržať energiu, ktorú potrebuješ, čiže tvoje telo potom začína spaľovať svaly namiesto toho, aby spaľovalo tuk.“

Všimol si môj šokovaný výraz a pokračoval: „Je to ako keď ješ steak. Čo urobíš? Ako prvé odrežeš tuk a potom zješ mäso. A tvoje telo robí presne to isté. Je najprv mäso, čo sú tvoje svaly a potom, keď stratíš svalstvo, strácaš silu. Jediný spôsob, ako sa to dá získať

spät, je silový tréning pomocou záťaže, ktorý ti pomôže znova si vybudovať svalovú hmotu.“

Aby ešte trochu pridal k mojej hanbe, začal mi ukazovať na niekoľko žien, ktoré boli vzrastom oveľa väčšie ako ja, ale povedal mi, že napriek tomu, že by si ľudia mohli myslieť, že ich percento tuku v tele je vysoké, moje je s veľkou pravdepodobnosťou v skutočnosti oveľa vyššie ako to ich! A tiež ešte usúdil, že väčšina môjho tuku (a toto sa ma skutočne dotklo!) nie je uložená v oblasti môjho brucha alebo stehien. Väčšinu tuku mám v rukách!

Nanešťastie práve oblasť, o ktorej som si myslela, že ju mám najviac namakanú, tak práve tá bola na tom najhoršie!

Zrazu sa všetky moje predstavy o tom, ako spolu so Sarah Connor robíme zdvihy, rozplynuli. A ja som stála pred rozhodnutím. Chcela som ďalej fungovať tak, že moje telo bude spotrebovávať svalstvo a oslabovať moju silu a môj potenciál? Bola som spokojná s nálepkami „Chudá tučnota“ alebo „Falošne namakaná“, alebo som bola pripravená stať sa naozaj silnou? Uprostred môjho zahanbenia som sa rozhodla, že budem silná! Pre mňa to nikdy nebolo o tom, že som chcela dobre vyzeráť v oblečení. Na to mi úplne stačila moja „chudá tučnota“. Naopak, bolo to najmä o odhalení slabosti a premene zraniteľných miest v mojom tele na zdroje energie a sily.

Nepotrebovala som schudnúť, potrebovala som získať silu.

Uvedomila som si, že váha samotná mi nedávala pravdivý obraz o mojom stave. Z čoho sa skladalo moje telo? Keď nastal čas zabráť, dokázala by som v sebe nazbierať dostatok sily a obstáť? Vždy som vedela dobre šprintovať na krátke vzdialenosti, pokiaľ tam nebolo žiadne stúpanie. Ale ak ste pridali väčšiu vzdialenosť alebo odpor, strácala som na sile. Prečo? Pretože som bola príliš slabá na to, aby som dokázala zniesť nálož ďalšej váhy.

Rukami som dokázala dvíhať len to najľahšie závažie, a aj to len v niektorých polohách. Preto keď mi dal Róbert ruky do inej polohy, nedokázala som nimi ani pohnúť. Moja sila celkom zlyhávala, keď sa Robert zameral práve na tú skupinu svalov, ktorá bola slabá a zraniteľná, pretože nebola dost' zaťažovaná.

V mojom vnútornom postoji sa odvtedy udiala taká významná zmena, že dokonca aj v tejto chvíli, keď píšem tieto riadky, musím sa ovládať, aby som sa nepostavila a nešla si trochu zacvičiť. Do posilňovne som sa vtedy po prvýkrát vybrala, aby mi tam potvrdili, že som namakaná, nie na to, aby mi oznámili, že som v skutočnosti slabá. A už vôbec sa mi nepáčilo, čo som tam počula. Ale aké je úžasné, keď spoznáme pravdu a dovoľíme jej pôsobiť v našom živote, aby sme svoje slabé miesta mohli premeniť na silné! Teraz už rozpoznávam časť zo mňa vo svojom vnútri, ktorá chce nachádzať práve moje slabé miesta, aby som mohla prísť na to, ako sa stať silnou.

Ale tieto svoje slabé miesta nedokážem odhaliť sama. Budem na to potrebovať pomoc „trénera“, čo znamená, že ma to bude niečo stáť a prinesie to so sebou aj bolesť.

Nepremožitelní ľudia

Po tejto skúsenosti som začala viac premýšľať nad tým, koľkí z nás trpia touto „chudou tučnosťou“- nie fyzicky, ale duchovne. Vyzeráme vypracovaní, ale vo chvíli, keď nám zrazu život nadelí príliš ťažkú váhu, nedokážeme ju uniesť. Chôdza po rovinke v pokojnom a príjemnom tempe nám ide veľmi dobre. Ale život nie je bežiaci pás, ktorý dokážeme ovládať. Sme na ceste spolu s Bohom a cítim, že stúpanie a rýchlosť sa postupne bude iba zvyšovať.

Prečo som vám túto príhodu rozprávala? Pretože verím tomu, že Kristovo telo sa práve teraz nachádza na prahu totálnej premeny

a prichádzajúceho nezastaviteľného povstania. A táto myšlienka neprichádza len odo mňa. Boh hovorí:

Vstaň a mláť, dcéra Siona,
lebo ti spravím železné rohy a bronzové kopytá,
takže mnohé národy rozdrvíš, pre Hospodina
ich korisť podrobíš kľiatbe a ich bohatstvo Pánovi celej zeme (Micheáš 4:13)
(v anglickom preklade Message hovorí posledný verš doslovne: učiním ťa
nepremožiteľným národom).

Všimnite si, že Boh nepovedal neviditeľným. Povedal nepremožiteľným (v anglickom jazyku sú tieto dva výrazy takmer totožné a podobne znejúce, pozn. prekladateľa)! Jeho dcéry majú v sebe ukrytú silu, ktorú majú na tejto zemi prinášať. Kedy naposledy si sa cítila nepremožiteľná? Možno to už bolo veľmi-veľmi dávno, keď si behávala a hrala sa ako malé dievčatko. Nie si predurčená skrývať sa a len čakať na nejakú príležitosť na únik z toho celého. Si predurčená byť nositeľkou nádeje a svetla. Si predurčená, aby si bola neprekonateľná, nepremožiteľná a neotrasiteľná dcéra Siona. Dokonca aj teraz počujem tieto slová: „Povstaň, dcéra, spevni svoje nohy! Boh ťa chce - nepremožiteľnú.“

Častokrát v našom živote pochádza naša duchovná sila práve z momentov mlátenia a prečisťovania (v zmysle obilia - tieto doslovné výrazy používa preklad The Message v predchádzajúcom verši, pozn. prekladateľa). Štvrtá kapitola knihy Micheáš nám pomáha porozumieť tomu, čo nám môže naše duchovné cvičenie so závažiami prinášať:

BOH ti dá nový život.

Vyslobodí ťa od tvojich nepriateľov.

Zvíjaj sa a stenaj ako rodička, dcéra Siona, lebo teraz musíš vyjsť z mesta, budeš bývať na poli a prídeš až do Babylonu. Tam budeš vyslobodená. Tam ťa vykúpi Hospodin z rúk tvojich nepriateľov. teraz sa zhromaždili proti tebe mnohé

národy, ktoré hovoria: Nech je znesvätená a nech sa naše oko napasie pohľadom na Sion.

Oni však nepoznajú myšlienky Hospodinove a nechápu Jeho zámer, že ich zhromaždil ako snopy na holohumnici. (verše 10-12)

Milujem zaslúbenie, ktoré sa v tejto pasáži ukrýva. Keď si na zemi v prachu, vo chvíli, kedy sa zdá, že ťa nepriateľ obklúčil zo všetkých strán, práve vtedy Boh koná svoje dielo, prečisťuje ťa ako zlato. Boh si používa ťažkosti na to, aby nás urobil rýdzich, vzácných a schopných odolať.

Niekedy, keď sa média alebo jednotlivci snažia kritizovať kresťanov, je v tom, čo hovoria aj kus pravdy. Takúto kritiku by sme sa mali naučiť prijímať s pokorou a skúmať ju, aby sme dokázali jasne posúdiť, či sa zakladá na pravde, alebo nie. Ak nám niekto povie, že sme tvrdí, kritickí či neláskaví, namiesto toho, že tieto názory hneď odmietneme, mali by sme sa na seba pozrieť vo svetle Božieho Slova. Mali by sme sa skontrolovať a ak je to potrebné, tak aj ospravedlniť.

Okrem toho sa stáva, že občas čelíme aj nezmyselným obvineniam zo strany nášho nepriateľa, diabla. Niekedy sú jeho útoky absolútne klamstvá, ako napríklad keď pokúšal nášho Pána. Inokedy sú jeho útoky proti nám len číro zlomyseľné, napríklad ako v prípadoch, keď boli Božie deti nútené pod hrozbou smrti zaprieť Pána (len si predstavte to hrozné vypočúvanie!). Pri takýchto útokoch nie je priestor na vyjednávanie, potrebujeme ich premáhať smelým prehlasovaním pravdy a Božej vernosti. Vidíme to znázornené aj v knihe Zjavenia:

Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou
a slovom svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti.
(Zjavenie Jána 12:11)

Ako som si čítala knihu Micheáš, pasáž 4:13, bolo to, ako by som počula Boha zakričať: „Dost! Mysleli ste si, že ste zničili môj ľud, ale

nepodarilo sa vám to. Namiesto toho ste ich pripravili!“ Izrael je pre nás príkladom. Keď sa Izraelskému národu podarilo zablúdiť, ich nepriateľ zatiaľ naberal na sile, aby proti nim mohol povstať, ale práve tieto ťažkosti spôsobili, že ich životy boli prečisťované. A práve v momente, keď si nepriatelia mysleli, že už vyhrali, vtedy Boh zjavil svoj národ - premenených a víťaziacich.

Zradná zaneprázdnenosť

Ako teda tento náš silový tréning vôbec začať? Ponajprv potrebujeme úprimne zhodnotiť našu celocirkevnú a aj individuálnu duchovnú kondíciu. Výraz *chudá tučnota* znie podľa mňa ešte celkom milosrdne v porovnaní s pojmom „tréner Ježiš“. Čítali ste Jeho zhodnotenie cirkvi, ktoré je zapísané v knihe Zjavenia? Len dva spomedzi siedmich zborov dokázali úspešne prejsť Jeho nekompromisným testovaním ich sily. Tu sú dva posudky tých zborov, ktoré to nedokázali:

Poznám tvoje skutky, máš meno, že žiješ, a si mŕtvy.
*Prebud'sa a posilňuj ostatky, ktoré začali odumierať,
 lebo tvoje skutky som nenašiel dostatočnými pred mojím Bohom!*
 Pripomeň si, čo si prijal a počul, a zachovávaj (to) i kajaj sa!
 Ak nebudeš bdieť, prídem ako zlodej, a ani sa nedozvieš,
 v ktorú hodinu prídem na teba! (Zjavenie Jána 3:1-3)

Presne tak ako moja všetka fyzická aktivita a zhon spôsobovali, že som namiesto získavania sily všetko svoje svalstvo strácala, rovnako ani duchovná zaneprázdnenosť nebuduje našu duchovnú silu. Naopak, rozptyľuje nás a odvádza od Božieho diela. Ďalej tu znova máme Ježišovo hodnotenie iného zboru:

Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci.
 Kiež by si bol studený alebo horúci!
 Takto, že si vlažný, ani horúci ani studený, vyplujem ťa z úst.
 Keď hovoríš: som bohatý, zbohatol som, nič nepotrebujem,
 a nevieš, že si biedny, aj úbohý, aj chudobný, aj slepý, aj nahý.
 (Zjavenie Jána 3:15-17)

Čo to znamená? Prečo Boh nazýva ľudí, ktorí bývajú v domoch, biednych a tých, ktorí sú bohatí, nazýva úbohými a chudobnými? Obe skupiny ľudí mali o sebe vytvorenú určitú predstavu, ktorá sa im zrútila v momente, keď ich Ježiš šokoval tým, že im zjavil ich skutočný stav. Ako by náš Dobrý Pastier mohol byť taký... povedzme tvrdý? Sám Ježiš nám dáva odpoveď na túto otázku:

Ja všetkých, ktorýchkoľvek milujem, vychovávam a trestám.
Rozhorli sa teda a kajaj sa! (Zjavenie Jána 3:19)

Boh s nami ohľadom nášho duchovného stavu jedná na rovinu, pretože nás miluje. Vychováva nás, aby sme mohli náš život prežiť čo najlepším spôsobom. Aby to dosiahol, je Ježiš ochotný poriadne nami zatriasť preto, aby nás popudil ku skutkom. Vôbec nemusíme Jeho napomínanie prijímať s hanbou, výčitkami alebo s odsúdením. Namiesto toho sa postavme pevne na nohy, obráťme sa a bežme naplno za svojím Bohom.

Vyvažovanie záťaže

Ako som spomínala, moje ľavé rameno a koleno mi spôsobovali pri cvičení problémy. Počas toho, ako ma tréner skúšal, som sa od neho dozvedela, prečo je to tak. Bolo to spôsobené tým, že zakaždým, keď som cestovala, som zvykla všetku svoju batožinu nosiť tak, že som používala výlučne ľavú stranu môjho tela. Keď som ju potom chvíľu nezaťažovala, mala čas sa po námahe zregenerovať, a keď som moju ľavú polovicu tela začala používať opäť, mohla potom pomaly a postupne naberať na sile. Až keď som začala pri nosení vecí znova zaťažovať obidve strany rovnako, až vtedy sa mi podarilo konečne dostať moje telo zase do rovnováhy. Koľkí z nás sme takto duchovne nevyvážení tým, že všetok svoj náklad si nosíme stále len na jednej strane a používame stále len tú istú polovicu tela? Toto nie je iba obrazom toho, že v cirkvi potrebujeme rovnako mužov aj ženy, respektíve potrebujeme používať obe strany Kristovho tela, aby sme vládali naše bremená uniesť, ale rovnako nám to ukazuje, že ako jednotlivci potrebujeme

pracovať na tom, aby sme posilňovali celého človeka - nášho ducha, dušu a telo. Nastal čas, aby sme si už prestali chrániť svoje staré zranenia a aby sme sa pohli a spoločne s Bohom vykročili vpred.

V Žalme 144 nám Boh vykresľuje nádherný obraz toho, ako to vyzerá, keď jeho synovia a dcéry, každý nesúc časť váhy, dokážu potom spoločne uniesť aj celý náklad, duchovne hovoriac.

Nech sú synovia naši vo svojej mladosti ako pestované štepy
a naše dcéry ako stĺpy tesané v slohu chrámomom. (Žalm 144:12)

Anglický preklad The New Living Translation používa výraz „nech naši synovia *prekvitajú vo svojej mladosti*“. Len si to predstavte: generácia synov, ktorí prekvitajú, to znamená, že sa rozrastajú, prosperujú, rozmáhajú sa a dokonca sa chvália Božou dobrotou vo svojej mladosti. Aký je to rozdiel oproti tomu, čo sme boli naučení očakávať: muži vo svojich tínedžerských rokoch a dvadsiatnici, ktorí doslova zahadzujú a mrhajú silou a vitalitou svojej mladosti.

Dcéry sú tu opísané ako stĺpy. Pohládala som si definíciu slova *stĺp* a zistila som, že má dva základné významy: prvý význam hovorí o stĺpe ako o systéme *podpory*, akým je napríklad pilier, stožiar, podpera alebo kôl. Druhou základnou definíciou slova *stĺp* je „vodca“. A pod týmto podstatným menom som našla uvedené všetky tie výrazy, ktoré som vymenovala vyššie.

Verím tomu, že Boh v tejto časti Písma načrtáva architektonický nákres Svojho domu. Sme my ako ženy pripravené na to, že našou úlohou bude viac, ako len byť okrasou? Sme pripravené podopierať strechu Božieho domu?

A to nás privádza späť k otázke sily a tréningu, ktorý je potrebný na jej nadobudnutie.

Bežte za víhrou. Všetci dobrí športovci trénujú tvrdo. Vynaložia všetko, aby získali zlatú medailu, ktorá po čase aj tak stratí svoj lesk a vybledne. No my zápasíme o tú, ktorá zostáva zlatou navždy.

Neviem ako vy, ale ja sa snažím bežať až do cieľa najlepšie, ako len viem. Dávam zo seba všetko, čo mám. Flákanie pre mňa neprichádza do úvahy! Snažím sa neustále byť ostrážitá a vo vrcholovej forme. Nenechám sa pristihnúť, ako si niekde podriemkavam, všetkým dookola o tom iba rozprávam a sama sa nakoniec miniem cieľa (1. list Korintňanom 9:14-27).

Nechaj za sebou limity

Nikdy som nebola dobrou športovkyňou. Na strednej škole som bola súčasťou plaveckého tímu, pretože som milovala vodu, cestoviny a pyžamové večierky, no nikdy som neplávala s cieľom vyhrať. Plávala som tak, aby som doplávala do cieľa. Bola som úplne spokojná s tretím či štvrtým miestom. Jediné, čo som nechcela, bolo doplávať ako posledná. Dokonca som nenávidela plavecké preteky tak veľmi, že pred každou súťažou mi bolo vždy zle. Aby som sa dala dohromady, sama sebe som sa pokúšala nahovárať, že: *Musíš vydržať plávať naplno len minútu. Potom bude po všetkom a ty sa budeš môcť vrátiť späť k svojim priateľom.*

Nanešťastie som si nikdy neuvedomila, že môj tím ma skutočne potreboval. Celý čas som myslela len na seba - na moje obavy, na môj nedostatok motivácie. A pretože som nebrala ohľad na ostatných v mojom tíme, nikdy som sa neprinútila prekonať sa. Nikdy som nečakala, že by som mohla zvíťaziť, a tak sa to ani nikdy nestalo. Pre môj tím som tak nebola prínosom, ale práve naopak, príťažou. Keď sa na to pozerám spätne, mám pocit, že som sa viac bála výhry, ako toho, že by som prehrala. Pretože keby som raz v niečom excelovala, muselo by sa mi to potom už dariť stále, a ja som nebola ochotná platiť cenu, aby to tak mohlo byť aj naďalej. A takisto som mala strach z toho, že keď do pretekov vložím všetko,

čo je vo mne a napriek tomu by som bola skončila posledná, bolo by to pre mňa až príliš bolestivé, tak som do pretekov bola ochotná dať len 70 alebo 80 percent, ale nie viac. Pravdupovediac, neviem vysvetliť, prečo som v tom čase robila takéto rozhodnutia, ale teraz už viem, že takéto apatia je pre mňa neprijateľná - predovšetkým duchovná. Keď som zažila prebudenie a uvedomila som si, že môj život je o niečom viac ako len o mne a o tom, čo chcem ja, začala som bojovať, a pokúšala som sa prekonávať všetky moje predošlé limity a obmedzenia.

Aby ste mohli povstať ako levica, potrebujete aj vy urobiť presne to isté. Možnože tvoje prvé pokusy pri získavaní sily zlyhajú, ale aj to je súčasťou procesu učenia sa. Nepoznám nikoho, komu by sa podaril jeho veľký výkon hneď na prvý pokus.

Druhý list apoštola Petra 3:1, 7 hovorí:

Milovaní, toto je už druhý list, ktorý vám píšem, a v oboch napomínam, prebúdzam vašu čistú myseľ...

Boh je už nachystaný, pripravený opäť hovoriť svoje Slovo, pripravený vydať signál.

Všimnite si, že vy ste zodpovedné za prebudenie vašej mysle. Každý jeden deň máte možnosť sa rozhodnúť, či budete pozorné a sústredené, alebo ostanete otupené a ľahostajné. Je čas byť v stave v najvyššej pohotovosti, pretože náš Boh je pripravený. On má moc zmeniť to, čo je v tomto svete zlé na dobré. Je odhodlaný a pripravený a presvedčený o svojom víťazstve. Keď náš najvyšší Boh vydá signál, budeš aj ty rovnako ako levica silná, pružná a pripravená vrhnúť sa vpred?

Dovoľ Svätému Duchu, aby preskúmal tvoju silu vo svetle Božieho Slova a dovoľ ťažkostiam, aby sa stali tvojim tréningom s vedomím toho, že po ňom odídeš nepremožiteľná. Nechaj, aby

Ťa vážnosť Božieho Slova a práca a tréovanie od Ducha Svätého rozhýbalo, a pomohlo ti rozvíjať a pracovať na slabých a zranených oblastiach v tvojom živote. Presmeruj svoju pozornosť z toho, ako vyzeráš vo svojom oblečení na to, kto skutočne si vo svojom duchu. A nad to všetko nemaj strach zo sily, ktorá je v tebe ukrytá. Presne ako levica prinášaj ňou Bohu chválu. Nezabúdaj na to, že keď je celá zem naplnená strachom a čuduje sa, čo sa to deje, Boh nebies a zeme, Stvoriteľ všetkého ťa povoláva, aby si tomuto svetu zjavovala Jeho nebojácne divy - tým, ako ho vykresľuješ svojim životom.

Veríš tomu? Čo ťa inšpiruje a vyvoláva v tebe údiv? Dokážeš „načúvať“ srdcom? Vieš, ako strategicky myslieť? Si viac praktická alebo kreatívna? Si matka alebo učiteľka? Si schopná zorganizovať seminár alebo rodinné stretnutie? Dokážeš premeniť miestnosť, ktorá je chaotická a preplnená na krásnu? Alebo si len jednoducho prázdnu stránkou, ktorá čaká, aby bola popísaná?

Nikto z nás nebude môcť nájsť skutočné naplnenie, pokiaľ si neuvedomíme, že naše miesto je byť práve tam, kde sme schopné prepožičiavať našu silu ďalej - mnohým vôkol nás. Úchvatná sestra levica, potrebujeme tvoju nebojácnosť a silu. Je skutočne obdivuhodná a krásna.

5.

SILA JE PRE SLUŽBU

Každý z nás nech myslí na svojho
blížneho, aby mu to bolo na dobro,
na budovanie.

RIMANOM 15:2

Vo svete levce panuje akýsi vlastný divoký poriadok, ktorý ale môžeme pozorovať len v divočine. Uvedomila som si to, keď som sa dívala na ten spomínaný dokumentárny film o presídlení týchto predátorských šeliem do rezervácií v Južnej Afrike. Na začiatku filmu rozprávač stručne prerozprával príbeh dvoch skupín levov, ktoré boli v rovnakom čase prevezené do novej rezervácie. V prvej skupine šeliem boli dve mladé levce a jeden mladý lev. Tieto tri levy spolu žili v malej uzavretej ohrade, ktorá bola v jednej časti prepojená s veľkým výbehom a celým zvyškom rezervácie, ktorú po obvode ohraničoval elektrický plot. Správcovia prišli, odtiahli časť brány a vtom otvorili pred levmi nekonečné, neznáme a nové neprebádané územia. Vystrašená týmto nepoznaným nekonečným priestorom, trojica levov si nebola istá, ako má na to reagovať.

Správcovia takúto reakciu predpokladali, a preto si pripravili stratégiu, ako tieto mladé levy motivovať, aby vykročili von do nového teritória. Niekoľko dní predtým sa rozhodli, že levy

prestanú kŕmiť, aby ich potom hlad vyhnal z ich ohrady a prinútil ich vyjsť do nového domova za vidinou čerstvého úlovku.

So záujmom som sledovala, ako správcovia rezervácie zložili z korby svojho auta mŕtvolu veľkého capa a položili ho pred bránu ohrady, v ktorej boli levy, ale nechali ju v dostatočnej vzdialenosti, aby za ňou levy museli vyjsť von do svojho nového domova. Šelmy ich pozorne sledovali a zdvihli hlavy, akonáhle zacítili vôňu koristi.

Napriek tomu, že boli hladné, boli veľmi opatrné. Mladý samec sa ani len nepohol z miesta svojho bezpečia. Len sa z diaľky díval, ako sa obe levice priblížili k bráne a začali sa pred ňou nedôverčivo prechádzať tam a späť, z jednej strany na druhú. Bolo to, ako keby ešte stále videli prekážku na mieste, kde bol predtým elektrický plot. Obe levice vetrili vo vzduchu, oňuchávali zem a potom sa opäť vrátili späť do ohrady, len aby po chvíli znova prišli späť k bráne a zastavili rovno pred ňou. Vyzeralo to, že sa snažia zistiť, čo sa to deje. Prečo bola ohrada zrazu otvorená? Bol to nejaký trik?

Nakoniec sa jedna z levíc odhodlala skúsiť to. Jej hlad zvíťazil nad jej pochybnosťami. Odvážne vykročila von a prišla až ku koristi. V polovici cesty sa obzrela späť na svoju sestru, akoby ju tým pohľadom chcela pozvať, aby sa k nej pridala. Druhá levica ešte chvíľu váhavo stála na prahu ohrady, no v sekunde ju dobehla a pridala sa k nej. Spoločne potom obidve obchádzali a ovoniavali úlovok, aby sa uistili, že je všetko v poriadku. No samec stále zostával na svojom mieste. Pozorne sledoval, ako sa jedna z levíc pokúsila ochutnať pripravenú korisť. Úlovok bol dobrý, mäso bolo čerstvé, ale namiesto toho, aby sa do neho levice pustili, urobili veľmi zvláštnu vec. Obe levice chytili korisť za krk a za kopyto a začali ju spoločnými silami ťahať späť do ohrady, aby aj ich samec mohol dostať svoj podiel spolu s nimi. Ich správanie ma zarazilo. Bola som ohromená, že levice boli ochotné k sebe prizvať aj samca, ktorý po celý čas váhal a zaostával. Veľmi sa mi páčilo, že levice neboli ochotné sa kŕmiť bez svojho leva.

Je nádherné, keď sa takto vedia ženy zachovať.

Pomoc pre slabých

Dovoľíme tomuto príkladu našej sestry levice, aby k nám prehovoril a bol pre nás inšpiráciou v našom správaní, komunikácii a v našich reakciách? Budeme aj my ženami, ktoré sú ochotné vynaložiť svoj čas a svoje úsilie na to, aby sme podobne ako levice prinášali ľuďom okolo nás všetko Božie dobré, čo nájdeme, keď vykročíme na širé pláne, ktoré Boh pred svojimi dcérami rozprestiera?

Áno, rozumiem tomu, že nás vracanie sa späť či čakanie na iných spomaľuje, no len na začiatku. Úmyselné vystieranie sa k iným v dobrotivosti, štedrosti a múdrosti nakoniec vždy prinesie víťazstvo. Zakaždým, keď Boh začína svojmu ľudu vdychovať nový život a slobodu, niektorí z nás to uchopia s radosťou a očakávaním. Zatiaľ čo iní budú možno otáľať a čakať, čo sa bude diať. A nájdu sa aj takí, ktorí to odmietnu.

Pevne verím a modlím sa, aby Božie dcéry povstali a spoločne vykročili v ústrety slobode a zámeru, ktorý pred ne Boh položil. A aby tie, ktoré sú silnejšie, slobodnejšie a viac upevnené vo viere, boli ochotné vracať sa späť a posmeľovať vpred tie, ktoré by ešte stále váhali na prahu ohrady.

Veľmi sa mi páči, ako je to napísané v liste Rimanom, v kapitole 15.

My, silní, povinní sme teda znášať slabosti nevládných,
a nie v sebe mať záľubu.

Každý z nás nech myslí na svojho blížneho,
aby mu to bolo na dobro, na budovanie. (verše 1-2)

Tí, ktorí sú silní a schopní, sú povinní prísť a pomáhať tým, ktorí sú nevládni, vystrieť ruku k tým, ktorí zastali, k nerozhodným a k

tým, ktorí sú slabí na svojej ceste. Milujem sledovať, ako sa to celé vyvíja. Existuje množstvo žien, mladých aj starších, ktoré cítia, že je v nich niečo ďaleko viac. Je v nich túžba vykročiť vpred a vtrhnúť na nové územia, ktoré sa pred nimi rozprestierajú. Stoja na prahu a nevedia sa dočkať, kedy budú môcť vyjsť a zakúsiť divočinu, do ktorej ich Boh volá, no ešte stále váhajú.

Prednedávnom ma po jednom z mojich stretnutí zastavilo krásne, mladé dievča s veľkou naliehavosťou v hlase. Boží sen, ktorý driemal v jej vnútri, bol taký ohromujúci, že počas nášho krátkeho náhodného stretnutia nemala ani zďaleka dostatok času ani priestoru, aby sa mi pokúsila všetko vypovedať. Tak sme sa rozlúčili, ona išla domov a tam mi s veľkou dôslednosťou napísala dlhý a obsírný email o tom, čo prežíva, a poslala mi ho. Potom sa cítila zahanbená, no na to vôbec nemala dôvod. Keď som si jej slová čítala, veľmi dobre som rozumela jej úzkosti. Bola som ohromená, ako veľmi vo mne jej slová rezonovali a odrážali moje vlastné rovnaké pocity, ktoré som prežívala aj ja v čase, keď som prechádzala podobným obdobím zmeny, ako teraz ona.

Častokrát nám úplne stačí už len vedomie, že existujú aj ďalší ľudia, ktorí prežívali tie isté veci pred nami a nakoniec z nich vyšli bezpečne a víťazne. Niekedy tým, ktorí sú slabí stačí jeden jediný pohľad od sestry, ktorá je už bezpečne na druhej strane. Jeden pohľad, ktorý im povie: „Hej, sestra! Pozri, ja som už tu. A nielenže ti tu nič nehrozí... všetko je v najlepšom poriadku!“

Zlož bremeno náboženstva

Iné ženy sú úplne ochromené úžasom. Napriek tomu, že je čoraz viac a viac žien, ktoré v sebe postupne objavujú slobodu, ktorú má Boh pre ne pripravenú, niektoré stále padajú pod váhou náboženstva. Ešte len v poslednom desaťročí došlo k tomu, že mohli byť ženy pozývané, aby kázali na zmiešaných žensko-mužských zhromaždeniach. Je mnoho žien a cirkví, ktoré ešte

stále bojujú s akceptovaním tejto slobody. Toto sa týkalo aj mňa samotnej.

Vždy, keď som mala kázať pred zástupom Božích dcér, som bola pomerne smelá, ale akonáhle ste do toho zamiešali pár mužov, začala som sa potiť - doslova. Bola som z toho vždy veľmi nervózna a mala som strach, že urobím nejakú chybu, stále som sa sama zamotávala, až do jedného rána, kedy mi pastor hostujúceho zboru spolu s mojou odvážnou priateľkou povedali nech s tým konečne prestanem. „Prečo sa pred mužmi nesprávaš rovnako ako pred ženami?“ konfrontovali ma spoločne.

Popravde som im odpovedala: „To naozaj netuším...“

„A mohla by si sa, prosím, poponáhľať a prísť na to? Potrebujeme, aby si sa prestala zdráhať!“

Ich slová ma vtedy zasiahli. Verím tomu, že na to, aby jednotlivé spoločenské boli zdravé, potrebujú počuť hlasy oboch pohlaví. Ale moje rozpaky a pocity v skutočnosti úplne podkopávali toto moje presvedčenie! Nekázala som so silou a odvahou v hlase. Dokonca som pred mužmi stála takmer ospravedlňujúco - nedbajúc na Písmo, no hľadiac na moje pohlavie. Až keď mi bolo na moju váhavosť poukázané, začala som proti tomu bojovať.

Stále oveľa radšej kážem ženským zhromaždeniam, ale už viac nemám potrebu ospravedlňovať samu seba, keď ma požiadajú, aby som slúžila mužom. Podľa mojich skúseností, keď ťa muž požiada, aby si hovorila, tak chce, aby si do toho dala všetko. Vtedy vieš, že si medzi skutočnými priateľmi, keď ťa dokážu podporiť, povzbudiť, napraviť a popohnať dopredu. No, žiaľ, až príliš často je opak pravdou.

Zväzujú ťažké bremená a nakladajú ľuďom na plecيا,
ale sami nechcú ich pohnúť ani prstom. (Ev. podľa Matúša 23:4)

Za Ježišových dní sa náboženský vodcovia s obľubou prizerali, ako sa ľudia namáhajú a trápia pod bremenom zákona a prikázaní. Prečo si myslíte, že sa tak cítili? Môj tip je, že sa cítili povýšení a nadradení, keď videli iných, ako ťažko zápasia s pravidlami, ktoré oni sami vytvorili. Pridávalo im to na pocite samolúbosti a boli presvedčení, že sú tým bližšie k Bohu.

Tá pasáž predtým nám poukazuje na jednu veľmi dôležitú skutočnosť. Zámerom Božieho zákona a nariadení bolo, že mal byť pre ľud miestom zaopatrenia, nie príťažou. Jedlo nám dáva silu, práca nás o ňu oberá. Sme povolani, aby sme reprezentovali Boha - to, čo chce konať a všetko to, čo ponúka - aby sme k Nemu pozývali ľudí na hostinu, na ktorú môže prísť každý. Našou úlohou je slúžiť ostatným a prinášať im z prebytku Božej dobroty. To od nás bude vyžadovať vzdať sa tej náboženskej príťaže a bremien, ktoré boli na Božie dcéry a synov uvalené.

Možno si kladieš otázku: *Chceš mi tým povedať, že smiem slúžiť aj napriek tomu, že som slobodná žena alebo muž?* Áno! Podme odhodiť to závažie, ktoré hovorí, že na to, aby si mohla slúžiť v Kristovom tele, potrebuješ byť vydatá či ženatý. Pavol nebol ženatý. Podme spolu vysypať ten kufor, ktorý hovorí, že ženám môže byť pokojne zverená služba deťom, ale nie služba dospelým. (Nemalo by nám trochu viac záležať aj na tom, kto vlastne pracuje s našimi deťmi?). Môžeme, prosím, vyhádzať aj truhlicu, ktorá hovorí, že skôr ako sa môžeme postaviť pred ľudí a prehlasovať Božie zaslúbenia, najskôr potrebujeme byť samé dokonalé? Nikto nie je dokonalý, a z nášho neústupčivého trvania na týchto výhovorkách sa svetu okolo nás už obracia žalúdok. Už žiadne masky. Podme si priznať svoje chyby, poučiť sa z nich a pohnúť sa vpred chváliac Ježiša.

Sme ochotné využiť svoju slobodu na to, aby sme pomohli aj ďalším zbaviť sa bremien, ktoré na nich náboženstvo nakládlo? Zakaždým, keď nás Boh zavolá urobiť niečo nové - zabráť nové územie či predierať sa neznámym terénom - máme sklony

potkýnať sa a padať. Cirkvi sa počas posledných desiatich rokov podarilo spraviť veľký posun vpred, a to je naozaj skvelé, ale ešte stále sú ľudia, ktorí zaostávajú. Boh ešte stále neprestal konať - otvára dvere, ktoré boli zatvorené a vzbudzuje v srdciach ľudí hlad, aby dokázali prekonať svoje strachy.

Nedávno som dostala email od jednej ženy, ktorá ma pred tromi alebo štyrmi rokmi počula raz kázať o tom, že ženám, ktoré sa posväcujú a na ktorých je pomazanie, by mohli a dokonca aj mali byť poskytované príležitosti na to, aby bolo ich hlas v cirkvi počuť. Táto predstava ju v prvej chvíli veľmi znepokojila, pretože sa priečila všetkému, čo táto žena dovtedy poznala. Po mojej kázni odišla domov zmätená a znepokojená. Ako čas plynul, táto žena sa so svojimi otázkami ponorila do modlitby a štúdia Božieho Slova, a Boh jej začal moje vyučovanie postupne potvrdzovať a napokon pred ňou otvoril presne také isté dvere. A v tom momente si uvedomila, že ten konflikt, ktorý v sebe prežívala, keď ma počula kázať, bol v skutočnosti od Boha. Jej nepokoj bol dôsledkom toho, že Boh k nej chcel ohľadom tejto témy sám hovoriť. Slová, ktoré som pred mnohými rokmi povedala, pôsobili ako semienka zasadené do srdca tejto ženy, aby teraz konečne mohli priniesť úžitok.

Sme povolaní do toho, aby sme hovorili pravdu v láske a žili svoj život spôsobom, ktorý bude aj iných pozývať k tomu, aby sa k nám pridávali. A pokiaľ je toto naša zodpovednosť, tak si v žiadnom prípade nemôžeme dovoliť zanechať za sebou slabých a hladných.

Ezechiel 19:2 nám dáva otázku: „Čo za levica bola tvoja matka medzi levmi! Ležala, medzi levíčkami si vychovávala mláďatá.“

Keď som to čítala po prvýkrát, hovorila som si: *Čo to vlastne znamená?* Aby som tomu lepšie porozumela, pozrela som sa na kontext 19. kapitoly knihy Ezechiela. Je v nej vykreslený obraz

levice, ktorá vychováva svoje dve mláďatá, aby sa z nich stali silné a mocné levy. Vtedy som si pomyslela: *aj ja chcem byť levicou medzi levmi!* Ved' kto by netúžil po tom byť ženou, ktorej život a rozhodnutia budú mať moc vychovávať silné dcéry a synov? Je mi veľkou cťou byť súčasťou sveta mnohých skvelých žien, ale mojou túžbou je byť prínosom aj pre mužov, s ktorými kráčam životom. Chcem byť ženou, ktorá bude dvíhať všetkých, ktorí sú ustráchaní, slabí či v trápení. A viete čo? Rovnako aj vy. Pretože Boh vpísal do srdc svojich dcér hlbokú túžbu pozdvihovať iných.

Nádej pre beznádejných

Častokrát podať ruku slabým jednoducho znamená priniesť im nádej. Počas mojej nedávnej cesty do Kambodže spolu s organizáciou Life Outreach som sa v noci prechádzala ulicami mesta a len tak som sa zhovárala s dievčatami, ktoré boli uväznené v prostitúcii. Kedykoľvek som sa k týmto nocou sa túlajúcim dcéram priblížila, boli veľmi opatrné a dokonca uštipačné počas našich rozhovorov. Tento vzorec opovrhovania sa opakoval bez ohľadu na to, či som pristúpila k jednému dievčaťu, alebo ku skupine viacerých. Na moje otázky mi odpovedali sotva jedným slovom a robili si medzi sebou posmešky. Som si istá, že sa čudovali, prečo sa s nimi vlastne táto biela Američanka v strednom veku vôbec chce zhovárať. Ale ako náš rozhovor pokračoval ďalej, postupne som sa ich začala pýtať na ich sny.

„Čo by ste si v živote želali? Ak by ste sa mohli stať alebo robiť čokoľvek, ako by vyzeral váš život?“

Bez jedinej jednej výnimky som zakaždým mohla vidieť, ako sa výraz v ich tvárach zmenil v momente, keď boli pozvané snívať a dúfať v to, že ich životy by mohli znamenať niečo viac. Uprostred tejto ich nočnej mory sa skutočne zrazu niekto zaujímal o ich sny? V tom momente som od nich dostávala toľko odpovedí, že mi ich môj tlmočník ledva stíhal vymenovať.

„Ja chcem byť kaderničkou!“

„Ja chcem mať svoju vlastnú reštauráciu.“

„Ja by som chcela mať na trhu stánok, kde budem predávať krásne veci.“

„Chcela by so hocikajú prácu, pri ktorej by sa na mňa iní ľudia konečne prestali pozerat' s opovrhnutím.“

„Chcem zarobiť toľko peňazí, aby som mohla niečo z nich poslať aj domov svojej rodine.“ Tie dievčatá zrazu nevedeli prestať rozprávať. Na chvíľku odložili nabok všetky svoje zvodné pózy a opäť raz vyzerali ako tie mladé tínedžerky, ktorými boli.

Tieto dievčatá presne vedeli povedať po čom túžia, len keby sa tie dvere na ich klietkach dali otvoriť! Zakaždým, keď to bolo možné, ponúkali sme im pomoc, aby mohli zo svojho väzenia uniknúť, a niekoľko z nich našu ponuku aj prijalo. Ale len tie z dievčat, ktoré sa dokázali vzdať svojej hanby, iba tie boli schopné pohnúť sa vpred. Vina a hanba držali mnohé z nich v zajatí, rovnakou silou ako ich pasáci.

V zúfalých situáciách, ako sú tieto, ale, žiaľ, snívanie a poznanie toho, čo chcete, nestačí. Vo väčšine prípadov sa takíto uväznení, zdrvení ľudia rozhodnú skrývať sa v ohrade aj napriek tomu, že brána je pred nimi doširoka otvorená. Preto bolo našou snahou ponúkať týmto dievčatám nielen cestu von z prostitúcie, ale rozhodli sme sa, že pôjdeme k nim a budeme im prinášať dobré veci aj tam, kde sa práve nachádzajú - v ich väzení. Tak sme im prinášali Ježiša. Rozprávali sme im o tom, že On je na ich strane a že len On sám je tou dokonalou Nádejou v beznádeji.

Rozhodnutie pozvať Ho do svojich srdc a životov už záviselo na nich. Ty a ja môžeme kráčať po boku ľudí a povzbudzovať ich, aby

sa posúvali dopredu, ale to definitívne rozhodnutie je v konečnom dôsledku vždy na nich.

Pravda, ktorú levica pozná

Podme sa na chvíľu vrátiť späť k levici v dokumentárnom filme, ktorý som vám spomínala na začiatku tejto kapitoly. Prečo teda levice priniesli korisť späť do ohrady k levovi? Určite mali aj iné možnosti. Vyzeralo to veľmi zvláštne, keď obe levice ťahali ten obrovský úlovok späť, aby sa aj lev mohol nakrímiť spoločne s nimi. Oveľa pohodlnejšie by bolo, keby sa ony dve nakrímili, zožrali svoj podiel a potom nechali samcovi zvyšok na neskôr, kedykoľvek by sa už on rozhodol vyjsť von. Alebo dokonca mohli zožrať svoju časť a potom levovi priniesť späť zvyšky. Bolo by predsa oveľa jednoduchšie ťahať časť úlovku, ako celú mŕtvolu. Ich správanie sa nám môže zdať úplným opakom toho, čo by sme od nich, možno berúc do úvahy zákon džugne, očakávali. Ak je kráľovstvo zvierat založené na prežití najsilnejšieho, prečo boli levice k samcovi také milosrdné? Koniec koncov rozdeliť sa s hladným levom predsa znamená menej potravy pre ne samotné.

Možnože vedeli tieto levice niečo, na čo sme my už dávno zabudli. Napriek svojej mladosti a nevypelosti si inštinktívne veľmi dobre uvedomovali, že ich budúcnosť a prežitie ich mláďat je úzko späté s tým, aký vzťah budú mať s týmto samcom. Rozhodli sa zachovať sa spôsobom, ktorý si tento lev bude istotne pamätať v budúcnosti, v čase svojej plnej sily. Uctili si status mocného leva, ktorým sa mal jedného dňa ešte len stať a nedívali sa na to, ako zbabelo sa v tom okamihu schovával v ohrade. Pretože dobre vedeli, že príde deň, kedy dorastie do svojej plnej veľkosti a sily a stane sa nebojácny. A že si potom určite spomenie na to, ako mu levice priniesli jedlo v čase, keď bol mladý a príliš vystrašený, aby si sám vzal to, čo mu patrilo. V ten deň si bude istý tým, že im môže plne dôverovať a vybudovať si s nimi spoločný život. Vďaka inštinktom levíc tak môže byť svorka zachovaná a zároveň získaná samcova náklonnosť.

Kolké z nás majú takýto postoj?

Lepšie povedané, je *môj* postoj takýto?

Alebo sme si osvojili oveľa menej šlachetný prístup? A naša reakcia sa skôr podobá tomuto: „Hej, škoda, že si zostal tam vzadu. Ja mám tu vonku pripravené skvelé veci. Boh tu pre svoje dcéry pripravil hostinu, ale ak sa k nám nechceš pridať, pokojne si zostaň tam v ohrade a rob, ako myslíš!“

Ak by sme boli múdre, naučili by sme sa aj my pravde, ktorá hovorí: *to, že si pre seba vezmem menej teraz, neznamená, že budem mať menej aj v budúcnosti*. Pretože skutky úcty nikdy neostanú nepovšimnuté.

Každý z nás, nech myslí na svojho blížneho, aby mu to bolo na dobro, na budovanie. (pozri list Rimanom 15:2). Niekedy sa pýtam, koľkému trápeniu vo svete by sme sa mohli vyhnúť, ak by každý poznal a žil podľa tohto princípu. Ako by to vyzeralo, ak by sme si skutočne uvedomovali, že naša sila má slúžiť tým, ktorí sú slabí, ustráchaní a nesmelí? Bolo by to výborné! Verím tomu, že na sklonku života chceme všetci počuť Ježiša, ako nám povie: „Správne, dobrý a verný sluha.“

Úsilie o výbornú službu

Slovo služba má viacero uplatnení. Predstavuje sloveso, ako aj podstatné meno. Význam slovesa hovorí „opraviť, preskúmať, naladiť a skontrolovať“. Ježiš pre nás vykonal obrovský skutok „služby“, keď sa za nás obetoval a učinil nás schopnými postaviť sa pred svätého Boha. A my máme žiť spôsobom, aby naše životy boli odrazom tejto služby, ktorá prináša život. On sa nechal zdriť, aby sme my mohli byť zacelení. Význam slova služba ako podstatného mena môže byť napríklad „obrad, rituál alebo sviatosť“. Niekedy mám obavy z toho, že ako keby sme zabúdali na zámer cirkevnej

služby (obradu), ktorým je učiť sa, ako dobre slúžiť Bohu, ale rovnako aj jedni druhým navzájom. Až príliš mnoho kresťanov sa spoločne stretáva s nesprávnymi očakávaniami. Prichádzajú, aby si vypočuli, ako im Boh bude slúžiť. Skúsme sa namiesto toho stretávať radšej s cieľom spojiť sa a vystierať sa spoločne ďalej k tým, ktorí sú slabí - vnútri našich budov, ale aj za múrmi našich chrámov.

Podme sa spoločne pohnúť dopredu tak, aby nikto nezaostával - za príslubom slobody, milosti a nových príležitostí, ktoré sa pred nami rozprestierajú s Bohom. Milujem túto výzvu:

Tak zmyšľaj o nás každý ako o služobníkoch Kristových
a o šafároch tajomstiev Božích.

Od šafárov sa vyžaduje, aby každý bol verný. (1. list Korint'anom 4:1-2)

Máme byť sprievodcami, nie strážcami (v anglickom preklade The Message je vo verši 1 doslova použité slovo ochranka). Našou úlohou je pozývať ostatných do kráľovstva, nie pred nimi strážiť Božie tajomstvá. Sme poverení, aby sme boli vernými sprievodcami (šafarmi) s pravdivým poznaním. Uistíme sa, ešte skôr ako vykročíme na šire pláne, ktoré nám Boh pripravil, či za nami niekto nezaostáva a ak je to potrebné, vystríme sa k nim, aby sme nikoho nezanechali.

Ako kráľovská dcéra by si mala vystierať k iným s veľkorysťou a ušľachtilo. Boží život vyslobodzuje, zatiaľ čo zákon zaväzuje. My sme už dávno boli oslobodení od kresťanstva, ktoré odpláca „oko za oko a zub za zub“. No napriek tomu vidíme v tele Kristovom chodiť až príliš mnoho takýchto napoly slepých a bezzubých kresťanov.

Nikdy nezabúdajte na to, kto ste - silné, majestátne, nebojácne, divoké, ochranárske, pokojné a neustarostené. Boh vo svojom Slove dookola prirovnával silu svojich kráľovských detí k levom a leviciam.

Skrčil sa, líha ako lev a ako levica, kto ho smie vyrušiť? Kto ťa žehná, nech je požehnaný, kto ťa preklína, nech je prekliaty! (Numeri 24:9)

Ak niekedy zabudnete na svoju divokú a nebojácnu prirodzenosť, potom všetci, ktorí pri vás hľadajú ochranu a vedenie, budú vystavení veľkému riziku. Telo Ježiša Krista sa skladá z verných a mocných strážcov, ktorí sa prebudili a poznali, že Boh pred nimi otvoril širo-šiere územia.

Drahé sestry levice a priateľky...

Naše ústa sú vám otvorené, Korintskí, naše srdce rozšírené;
nie vám je tesno u nás, ale vo vašom srdci je tesno.

Ako deťom hovorím:

Odvďačte sa nám aj vy, rozšírite srdcia! (2. list Korinťanom 6:11-13)

Počujete to? Sme pozvané, aby sme vstúpili na divoké, nekonečné Božie priestranstvá. Toto je našim poverením žiť expanzívne tu a teraz. Nemusíte čakať až do neba, aby ste videli pôsobenie moci neba uvoľnené dole na zemi. Nie Boh je ten, ktorý vás ohraničuje.

Ale ani levice neboli schopné vyjsť zo svojej ohrady až do momentu, kedy nakoniec hlad prevýšil ich túžbu po bezpečí. Rovnakým spôsobom aj nás môže limitovať nedostatok vízie alebo hladu po niečom viac a brániť nám v tom, aby sme vykročili na rozsiahle pláne. To ako vidíme samých seba, náš svet a nášho Boha, nám buď dodáva odvahu, alebo nás to drží v zajatí. Svet „tam vonku“ môže pôsobiť skľučujúco, ak si ho predstavujeme ako temné a hrôzostrašné miesto.

Otvorte svoje oči a pamätajte na to, kto ste - zlatistá nositeľka svetla, ktorá má moc rozohnať tmu kamkoľvek pôjde. „Vy, deti, ste z Boha a zvíťazili ste nad nimi, pretože väčší je Ten, ktorý je vo vás, ako ten, čo je vo svete.“ (1. Jánov list 4:4) Ani zďaleka to nie je vyrovnaný súboj. Duch, ktorý je vo vás, je väčší (v anglickom

preklade doslovne *d'aleko väčší*) ako akákoľvek moc opozície, ktorej by ste mohli čeliť v tomto svete! Ten, ktorý vás povoláva, je sám Najvyšší Boh. On poslal svojho Syna, aby zomrel na kríži, aby ste vy mohli prejsť zo smrti do života, vyjsť z miest, v ktorých ste držané v zajatí, na nekonečné voľné priestranstvá. Ešte skôr, ako ste sa prvýkrát vôbec nadýchli, pripravil pre vás cestu, aby ste mohli byť prepustené zo zajatia. Rozhodol sa sám byť zajatý a zakúsiť náš obmedzený, ohraničený život, aby sme sa k Nemu my mohli pripojiť v nekonečnej slobode Jeho kráľovstva.

Dokonca aj teraz volá každú jednu z nás: „Vyjdi von a vstúp!“

NA SPOLOČNEJ MISII

Zakaždým, keď oslobodíme ženu,
oslobodíme aj muža.

MARGARET MEAD

Vo svete levov neexistuje žiadna rodová neistota. Levy sa nepokúšajú byť levicami a levice sa nepokúšajú byť levmi. Žiadne z pohlaví sa nesnaží napodobňovať alebo biť sa o rolu toho druhého. Obe pohlavia sa cítia dobre vo svojej koži a oslavujú každý svoje vlastné jedinečné silné stránky. Okrem niekoľkých samcov a samíc sú vo svorke jeden alfa samec a jedna alfa samica. Uplatňovanie si tejto pozície prichádza do hry predovšetkým v čase kŕmenia.

Levy sú jediní členovia z rodiny mačkovitých šeliem, ktoré už svojim vzhľadom dávajú najavo značný a viditeľný rozdiel medzi oboma pohlaviami. Výraz, ktorý sa používa na označenie tohto správania, je pohlavný dimorfizmus. Zjednodušene povedané u týchto šeliem existuje viac ako len jeden indikátor, ktorý naznačuje ich pohlavie.

Levy majú veľkú hrivu, ktorá obopína ich šiju a rámuje ich tvár. Hriva zdôrazňuje samcovu špeciálnu a jedinečnú úlohu

vodcu, ktorú v svorke zohráva a pomáha mu vyzerat' čo možno najhrozivejšie na celej africkej savane. Na druhej strane to, že levici hriva chýba, spôsobuje, že celé jej telo má jednotné sfarbenie, čo jej umožňuje pri stopovaní a číhaní na korisť v podstate byť neviditeľnou. A bez nadmernej váhy, ktorú hriva má, dokáže levica udržať tempo a prenasledovať korisť na oveľa dlhšie vzdialenosti.

Zdravé levy a levice vedia, že sa navzájom potrebujú. Nikdy by sa im ani len nesnívalo, že by mohli existovať jedni bez druhých. Lev ochraňuje, lev zabezpečuje. Táto kľúčová vyváženosť znamená, že zdravý, silný alfa samec by sa nikdy nepokúšal žiť bez pomoci skupiny niekoľkých mocných levíc. Vo svete levov spolu samce zápasia, aby si vybojovali svoje spoločenstvo levíc a tým pádom získali aj prístup na ich územie. Prečo je to tak? Rodina levíc (nie levov) je tou, ktorá ovláda územie. Spojenectvo samcov, ktorí vedú svorku, sa mení každé dva až tri roky, ale levice ostávajú tie isté.

Alfa samec vie, že ak chce prospievať (nielen existovať), musí si pred levicami vybudovať pozíciu svojou silou, a tak si ich získať. Potom, aby si dokázal aj naďalej vo svorke udržať nadvládu a pozíciu pre svojich potomkov, potrebuje na to práve spoluprácu schopných levíc. Lev sa neobklopuje slabými a pasívnymi levicami v nádeji, že si u nich bude môcť jednoduchšie vynútiť podriadenosť. Hľadá si k sebe veľmi schopnú jednotku levíc, ktoré s ním dokážu spolupracovať.

Ich sila je žiadaná a samec si zámerne vyberá práve tie, ktoré najlepšie dokazujú svoje schopnosti a svoju výdrž pri love, pri starostlivosti o mláďatá, a tak ho presvedčili, že budú prínosom pri udržiavaní a rozširovaní samcovho teritória. Hľadá k sebe tie, ktoré predvedú silu, pretože vie, že budú výbornými živiteľkami pre celú svorku, a tiež schopnými matkami, ktoré dokážu jeho potomstvo dobre vychovať. (Ako je známe, leví samci nie sú práve príkladom starostlivosti o mláďatá - práve naopak.) A ako bonus zdravé a silné levice sú ochotné sa oveľa častejšie páriť, čo samcom umožňuje založiť si sinejšiu líniu potomkov.

Levica sa nebude rozmnožovať, ak má strach, že sa nebude môcť o svoje mladé dostatočne postarať alebo ich nebude schopná ochrániť. A práve kvôli tomuto je levica silno priťahovaná k silnému alfa levovi viac ako k tým slabším. Vedúci samec svorky, resp. samci (častokrát je to skupina pokrvných bratov) si ale musia zaslúžiť právo vychutnávať si zabezpečenie, silu a starostlivosť, ktorú levice do svorky prinášajú. Toto právo je vybojované vzájomným verejným meraním si síl jednotlivých skupín levov. Súťaž sa končí v momente, keď sú slabšie levy zahnané silnejšími. Niekedy sa stane, že alfa samec zabije svojho vyzývateľa. Ak ten slabší lev prežije, je vyhnaný preč z územia svorky, a tak stratí právo prednostného úlovu. Takýto lev má potom možnosť sa rozhodnúť - buď odíde a pokúsi sa nájsť si svorku levíc niekde inde, alebo bude odsúdený kŕmiť sa už len zvyškami.

Pri súbojoch sa levice zvyknú dívať z boku. Chcú toho najsilnejšieho leva, aby bol otcom pre ich potomkov a aby ich chránil pred útokmi a zastrašovaním. O leviciach je známe, že sa niekedy zámerne pokúšajú rozoštváť proti sebe levov, aby sa uistili, že skutočne vyhrá ten najsilnejší a až potom sú ochotné jeho víťazstvo akceptovať. Svojím víťazstvom v danom teritóriu si tak lev zabezpečí, že jeho potomstvo bude čo možno najschopnejšie a s veľkou pravdepodobnosťou prežije všetky nástrahy divočiny.

Keď sa samcovi podari zaistiť si svoju dominanciu, spolu s ňou získava aj lojalnosť levíc. A všetci ostatní samci sú zahnaní preč. Alfa samec je ochotný zriecť sa spoločnosti iných levov, ale za žiadnu cenu by nebol ochotný vzdať sa svojich dievčat. A nie je to len kvôli páreniu. Levice mu prinášajú jedlo a spoločnosť. Čím silnejšie a ohromujúcejšie sú levice, tým pevnejšia a istejšia je pozícia leva, veľkého kráľa zvierat.

Nie je vôbec potrebné vydobýjať si dominanciu nad inými, ak oni vedia, že urobíš všetko, čo je v tvojej moci, aby si ich ochránil. Vláda leva znamená bezpečie pre levice, rovnako ako aj pre ich

mláďatá. Len tí, ktorí si nie sú istí svojou mocou, majú potrebu dominovať.

Keď je pozícia alfa samca určená, lev necíti žiadnu potrebu utláčať či zastrašovať levice, aby im ukázal svoju silu. Už nemá čo dokazovať. Zvítazil. Kto ho prevýši? A tak podobne je to aj s naším Kráľom - Levom z kmeňa Júdovho - On nevládne násilím, On pozdvihuje.

Na spoločnej misii

Lev je ten, ktorý pozýva levicu prísť a nájsť odpočinok pod jeho ochranou, a levica ho na oplátku pozýva, aby sa nakrmiť zo všetkého dobrého a zo zaslúbenia, ktoré prináša. On chráni jej život a ona mu za to dáva dedičstvo.

Podme sa na chvíľu zastaviť pri slove *podriadenosť*. Čo vám pri ňom napadne? Pravdepodobne je to verš z listu Efežanom 5:22, ktorý hovorí o tom, že ženy sa majú podriaďovať svojim manželom. Je zaujímavé, ako mnohí kresťania vzali tento verš a na jeho základe vytvorili extrémnu a obmedzenú definíciu toho slova. Myslím si, že slovo *podriadenosť* bolo prekrútené mimo Božieho zámeru. Mnoho kresťanských žien bolo presvedčených, že ich primárna hodnota je založená na ich schopnosti slúžiť mužom. Neuvedomujú si, že hovoriť v cirkvi, s rešpektom prinášať svoj pohľad alebo dokonca zhostiť sa zodpovednosti na pozícii vodcu, že toto všetko predstavuje *službu*.

Stretla som sa s jednou definíciou *podriadenosti*, ktorá ju sformulovala a zarovnala v súlade s Božím plánom pre všetkých kresťanov, nielen pre páry. Pozrite sa na to: predložka sub (anglický výraz je *submission*) znamená „pod“ a slovo *mission* znamená „poslanie, úloha“. Keď tieto dve slová spojíme dohromady, dopracujeme sa k záveru, že *podriadenosť* (*submission*) znamená „na spoločnej misii/pod spoločným poverením“.

Čo sa osobne týka mňa a Johna, my dvaja sme na spoločnej misii. Máme zodpovednosť za to, aby sme vychovali bohabojné deti a aby sme pracovali na budovaní zdravého manželstva plného života. Z pohľadu cirkvi je našou misiou pracovať na vystrojovaní pastorov a posilňovaní jednotlivcov.

Ale zamyslime sa poriadne. Či nie sme všetci služobníkmi zmierenia - Božími vyslancami k strateným? Nasledujúce dva verše výstižne zachytávajú našu misiu, ktorú máme ako Boží vyslanci - muži aj ženy:

Že totiž Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou,
nepočítal ľuďom ich priestupky a ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia.
Miesto Krista sme teda poslovia, akoby (vás) Boh napomínal skrze nás.
Miesto Krista prosíme: Zmerte sa s Bohom! (2. list Korint'anom 5:19-20)

Podstata je: ľudia budú vedieť, že náš Ježiš je skutočný, ak sa my budeme navzájom milovať a ak dokážeme spoločne pracovať bok po boku. Toto by mal byť cieľ, ktorý spolu zdieľajú muži aj ženy, či už sú slobodní, zosobášení, vodcovia alebo radoví členovia. Je čas skončiť s následkami Pádu. Božie odpustenie je zadarmo ponúkané pre všetkých. Už viac nie je potrebné na nikoho zvažovať vinu, pretože Jeho obeť nás učinila bez viny. Boh chce, aby sme všetci - mužovia aj ženy - išli a hovorili každému o tom, čo *On koná!* No my sme namiesto toho až príliš zaneprázdnení tým, aby sme si navzájom hovorili, čo smieme a čo nesmieme robiť.

Boh chce, aby sme pracovali spoločne ako presvedčiví influenceri, ktorí budú povzbudzovať a privádzať mužov a ženy k tomu, aby konečne zahodili svoje konflikty (akékoľvek by už boli) a spoločne vstúpili do Jeho práce. Takýto spôsob riešenia konfliktov by sme sa mali naučiť uplatňovať v každej oblasti medziľudských vzťahov a komunikácie. Táto výzva sa netýka len otázky pohlavia; je potrebné ju preniesť rovnako aj do rasovej, sociálno-ekonomickej, rodinnej, cirkevnej a trhovej dynamiky. Boh chce zmierenie pre nás všetkých!

Preto ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie.

Staré veci sa pominuli, a hľa, nastali nové.

A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou v Kristovi

a zveril nám službu zmierenia. (2. list Korintňanom 5:17-18)

„Niekto“ tu znamená *ktokoľvek*. Ktorýkoľvek muž, ktorákoľvek žena, ktorékoľvek dieťa, ktorí sú v Kristovi, sú novým stvorením. Staré veci pominuli. V anglickom preklade je v pokračovaní spomínaného verša použité slovo *rozkvitať* (namiesto slovenského „nastať“), ktorého doslovný význam je „bujniť“ (od slova *mushroom* - čo v anglickom jazyku znamená aj hrib). Toto je veľmi zaujímavo zvolené slovo, pretože hriby počas svojho rastu takzvané explodujú - následne sa ďalej rozmnožujú a majú schopnosť prospievať, dokážu rýchlo rásť a darí sa im výborne aj na miestach, kde predtým nebolo nič, len hniloba a rozklad. Náš nový život v Kristovi nie je len náhradou toho starého. Je to život, ktorý rozkvitá a rozmnožuje sa v našom vnútri a je dostupný pre každého.

Levy a levice si svoj vzťah medzi sebou už vyjasnili. Levice dobre rozumejú tomu, že sú na rovnakej misii ako levy. Čo je tou misiou? Ich poslaním je založiť generáciu levov, ktorá bude mať dedičstvo a silu. Aby to dosiahli, vychovávajú, chránia a starajú sa o svoje mláďatá, ako najlepšie vedia. Obaja, lev aj levica, majú v tejto spoločnej misii každý svoju špecifickú úlohu a žiadny z nich sa nepokúša privlastniť si rolu toho druhého.

Bola som svedkom toho, čo sa stane, ak sa tento prirodzený poriadok dostane do jedného alebo druhého extrému. Na jednej strane toho spektra sú ženy utláčané v mene podriadenosti. A na strane druhého extrému nájdeme ženy, ktoré ženskosť povýšili takmer na úroveň božskosti. O tomto si povieme ešte trochu viac neskôr. Ale najskôr sa s vami chcem podeliť o to, ako to vyzerá, keď je pohľad ľudí na podriadenosť skreslený.

Kontroverzný komentár na Twitteri

Pravdepodobne ste už počuli o Twitteri - stručnej forme elektronickej komunikácie. Slúži na zdieľanie útržkových informácií a ponúka nám aj náhľad na životné otázky a rôzne myšlienky, ktoré pomocou neho užívatelia zverejňujú.

Jedného dňa som aj ja cez Twitter zverejnila myšlienku, o ktorej píšem podrobnejšie v jednej zo svojich kníh. Bol to citát o vodcovstve: „Pohlavie samo o sebe nie je to, čo kvalifikuje muža stať sa vodcom, rovnako pohlavie samo o sebe nemá byť ani tým, čo diskvalifikuje ženu.¹ Charakter je to, čo kvalifikuje obe pohlavia.“ Berte do úvahy, že som to nechcela obmedziť len na vodcovstvo v cirkvi alebo len na manželstvo. Jednoducho som povedala, že nevyhnutnou vlastnosťou pre vodcov je charakter, či už sú to muži, alebo ženy.

Tento citát som zverejnila na Twitteri, ktorý to automaticky zdieľal aj na mojej Facebookovej stránke. A potom som si pokračovala ďalej vo svojom rozvrhu dňa. Vôbec som si nemyslela, že to, čo som napísala, bolo akýmkoľvek spôsobom kontroverzné. Považovala som to za zrozumiteľné. Nemala som ani poňatia o tom, aké následky bude môj výrok mať.

Keď som na neho dostala viac ako sto reakcií, vedela som, že som sa dotkla citlivého miesta. Kým som ja bola zaneprázdnená svojimi každodennými povinnosťami, na Facebooku vypukla debata. Niekoľko kresťanských žien bolo zrazu veľmi nahnevaných.

„Ako sa opovažuješ tvrdiť, že žena môže viesť svojho manžela, ak sa považuje za mravnejšiu ako on!“ napísala mi jedna žena.

Okej... je to to, čo som povedala?

Iní ma obvinili z toho, že som odhodila nabok všetky biblické verše, v ktorých sa píše, že len muž má byť vodcom v cirkvi (resp. starším). Spomenula som tam vari staršovstvo v cirkvi? Okrem toho tam bola aj diskusia o vodcovstve vo všeobecnosti. Niektoré ženy sa pokúsili facebookovej verejnosti vysvetliť, že pre ženu nebolo *nikdy* zámerom viesť.

Jedno úprimné mladé dievča, v snahe porozumieť tomu, položilo do pléna otázku: „Vy všetci teda tvrdíte, že manželka senior pastora sa nepovažuje za vodcu?“ Odpoveďou na túto otázku bolo zvučné: „Nie! Ona nie je vodcom! Má tú česť podporovať svojho manžela.“

Ostala som z toho zmätená! V spleti rôznych názorov sa dialóg zmenil na debatu o podriadenosti. Niektorí hovorili, že som vodca, iní, že nie, a to jednoducho preto, že som žena. Potom začali brať do úvahy poľahčujúce okolnosti, pretože sa podriadujem svojmu manželovi, a preto som vodca pod jeho vedením.

Tu sa na chvíľu zastavme a premýšľajme spolu. Prečo zakaždým, keď sa rozprúdi diskusia o rodovej rovnosti, sa zdá, že to vždy uviazne pri otázke podriadenosti žien voči mužom? Ak som vodcom, je to preto, že ma ním ustanovil Boh. Zjednodušene povedané, vodcovia majú za sebou ľudí, ktorí ich nasledujú. Mnohí z nás stoja na pozícii vodcov na nejakej úrovni, bez ohľadu na to, či sme to prijali, alebo nie. Tak nech nám Boh pomáha viesť iných dobrým príkladom. Ale aby som sa vrátila späť k tomu zmätku, prečítajme si Pavlove poverenie, ktoré písal pre Timoteja.

Biskup (v anglickom jazyku doslovne vodca) musí byť bez úhony,
muž jednej ženy, striezlivý, rozumný, slušný,
pohostinný, spôsobilý vyučovať, nie pijan, nie bitkár
ani nie žiadostivý nečistého zisku, ale mierny, nehašterivý a nie lakomý.
Má si dobre spravovať dom a deti udržiavať v poddanosti so všetkou
dôstojnosťou.

Veď ak niekto svoj dom nevie spravovať, ako sa bude starať o cirkev Božiu? Nech to nie je nováčik vo viere, aby sa nenadúval a neprepadol diablovmu súdu. A musí mať aj dobré svedectvo od tých, čo sú mimo (cirkvi), aby sa nedostal do rečí a neprepadol osídlu diablovmu.

Podobne diakoni (nech sú) čestní, nie dvojtvární v reči, ani nie príliš oddaní vínu, ani nie žiadostiví nečistého zisku.

Tajomstvo viery nech zachovávajú v čistom svedomí.

Ale aj oni sa majú najprv osvedčiť a (len) potom konať diakonskú službu, ak sú bez úhony. (1. list Timotejovi 3:2-10)

V týchto veršoch Pavol vymenúva veci, ktoré kvalifikujú muža do pozície vodcu. Potom pokračuje ďalej a hovorí:

Podobne ich ženy (nech sú) čestné, nie ohováračné; striezlivé a vo všetkom verné.

Diakoni (v anglickom jazyku doslovne *služobníci* – ani v ďalších veršoch nie je špecifikované mužské pohlavie, pozn. prekladateľa) nech sú mužmi jednej ženy a nech sa dobre starajú o deti a domácnosť.

Tí totiž, ktorí dobre konali diakonskú službu, nadobudnú si dobré meno a veľkú dôfanlivosť vo viere, ktorá je v Kristovi Ježišovi. (1. list Timotejovi 3:11-13)

Prečo by potom Pavol definoval zoznam vlastností, ktoré majú spĺňať ženy v službe, ak by im to už ich samotné pohlavie znemožňovalo? Keď s Johnom prijímame niekoho do práce v našej kancelárii, dávame uchádzačom zoznam kvalifikačných požiadaviek. Ak sú nekvalifikovaní, neprijmeme ich. A nezáleží vôbec na tom, či sú to muži alebo ženy. Pavol nepovedal, že ak vodca nie je muž, takému nemá byť nič zverené. Povedal, či už muži, alebo ženy, ak nespĺňajú tieto požiadavky, neustanovujte ich. Pavlov dôraz bol predovšetkým na súbor požiadaviek. Pavol napísal, že pre ženy nemajú platiť žiadne výnimky, že musia spĺňať tie isté kritériá. A možno si kladiete otázku, čo s vetou, že starši v cirkvi má byť mužom jednej ženy? Nuž, ženy neboli tie, ktoré sa v tej dobe vydávali za viacerých manželov (naopak, muži zvykli mať viac žien), preto tento príkaz bol písaný výlučne mužom.

V prvom liste Timotejovi 3:11-13 Pavol poučil Timoteja o podmienkach, ktoré boli stanovené pre ženy vo vedúcich pozíciách a potom pokračoval a podrobnejšie to rozobral pre ženy, ktoré boli diakonky a služobníčky v cirkvi. Ako som si tým taká istá? Prečítajme si verš 1 a pozrime sa na to, čo v ňom bolo povedané predtým, ako Pavol napísal ten podrobný zoznam pre mužov.

Verná je to reč: Ak sa niekto snaží o biskupstvo (v anglickom jazyku *vodcovstvo*), túži po znamenitom diele. (1.list Timotejovi 3:1)

Všimli ste si slovo „niekto“? Podobne aj v anglickom preklade the English Standard Version je použité slovo „ktokoľvek“ a v preklade the New Living Translation je „niekto“.

Prečo je to tak, že ženy môžu byť na vedúcich pozíciách všade inde, len nie v cirkvi? Ak Boh nemal žiaden problém zveriť ženám určitú pozíciu, či už pred, alebo po Páde, prečo sme my takí zdržanliví urobiť tak po našom vykúpení?

V jednom momente sa spomínaná debata na Facebooku už tak vyhrotila, že do nej vstúpil jeden muž a opýtal sa tých žien: „Prečo bojujete samy proti sebe? My v cirkvi potrebujeme váš prínos, ale vy navzájom bránite samy sebe!“ V tom, čo povedal, je veľký kus pravdy. Až príliš často sme my samy tie, ktoré bránia alebo znižujú pozíciu jedni druhých. Namiesto toho, aby sme sa navzájom podporovali a povzbudzovali v mene Krista, zostávame naďalej utláčané a to nám bráni stať sa všetkým tým, kým máme byť ako kresťanské ženy.

Tento nečakaný incident na sociálnych sieťach mi pripomenul, aké potrebné a nevyhnutné je o otázke rovnosti pohlaví hovoriť nielen v rodinách, ale aj v cirkvi. Svet, v ktorom žijeme, potrebuje vidieť skutočné Božie srdce a poznať Jeho pôvodný zámer, ktorý má byť ukázaný v každom aspekte života a vodcovstva Božích synov a dcér.

Sexistické názory

Veľmi rada by som si myslela, že v americkej cirkvi už v dnešnej dobe nie je viac potrebné otvárať tému sexistických názorov. Áno, zámerne teraz vyčleňujem svoj národ. Tým, že veľa cestujem a môžem si tak utvárať širší celosvetový náhľad, si všímam, že s takým nedostatkom zapájania sa žien ako v Amerike som sa nestretla nikde inde. V niektorých národoch by dokonca neexistovala žiadna cirkev, ak by sa nenašli ženy, ktoré sa rozhodli pridať ruku k dielu.

Veď všetko, čo Boh stvoril, je dobré, a nič nie je na zavrnutie, čo ľudia prijímajú s ďakovaním, lebo sa posväcuje slovom Božím a modlitbou. (1. list Timotejovi 4:4-5)

Ak *všetko*, čo Boh stvoril je dobré, nie na zavrnutie, ale aby sme to vítali a prijímali s ďakovaním, o čo viac by mali byť s rovnakým postojom prijímaní *ľudia*? Muži a ženy sú dobrí.

Ak je niečo stvorené Bohom, je našou zodpovednosťou nestavať sa k tomu pohrdavo či to odhadzovať. *Pohrdat'* (z anglického slova sneer) znamená opovrhovať, vysmievať sa, ohrňat' nosom nad niečím alebo sa vysmievať. Všetky tieto skutky znevažujú a znižujú hodnotu danej veci, človeka alebo hodnotu ich úlohy a prínosu.

Slovo *hádzať* (z anglického slova throw) je samo o sebe veľavravné, ale poďme sa pozrieť na jeden z jeho špecifickejších významov. Slovo *hádzať* je okrem definícií, ako vrhnúť, vymrštíť či odšmarit' charakterizované (v anglickom jazyku), aj ako zmiast', vyvieť z miery, komplikovať alebo skomplikovať nejakú záležitosť. Ak k tomu pridáme ešte slovo *preč* (v anglickom jazyku out, autor v tomto úseku rozoberá slovné spojenie *throw out*), čo okrem iného znamená aj vylúčený, výsledkom je obraz *odmietnutia*. Obávam sa, že je to presne to, s čím sa až príliš často stretávajú ženy v cirkvi. Sú odhadzované nabok bez toho, aby boli vítané, a tak ich hlas, hodnota a prínos v cirkvi potom chýbajú. A *obidve* pohlavia dovoľujú, aby sa to dialo v mene podriadenosti.

Ako následok toho muži aj ženy trpia značnou stratou svojej hodnoty. Je samozrejme, že muži sú na vyššie vodcovské pozície v cirkvi prijímaní častejšie ako ženy, ale niekedy sú títo muži veľmi ochudobnení tým, že im chýba ženský náhľad na veci. Sme vďačné za mužov? Dokážeme ich vidieť tak, ako ich vidí Boh - ako dobrých?

Alebo sa na ich správanie pozeráme posmešne? Nehovorím tu o tom smiať sa spoločne. Nie je možné nezasmiať sa niekedy nad bláznivosťou ľudstva. Veď už len naša existencia je dôkazom Božieho zmyslu pre humor. No napriek tomu vás tu teraz varujem pred tým, aby sme sa neposmievali a neznevažovali obe pohlavia. Pritom sa to okolo nás deje častejšie, ako si to uvedomujeme. Zábavný priemysel pravidelne ponizuje mužov a sexualizuje ženy.

Dovolili sme sexistickým názorom, aby nás dostali do stavu, že ženy, ktoré sa cítia bez hodnoty, majú voči mužom postoj, ktorý je odmietavý. Takže ako z toho von? Nanešťastie, niektoré ženy na to reagovali tak, že upadli do desivého extrému.

Ženská božskosť

Pri písaní tejto knihy som si na stránke Amazon všimla dve ďalšie knihy, ktoré boli odporúčané spolu s jedným z mojich predchádzajúcich titulov. Autorkami oboch boli ženy, ktoré sú zástankyňami teológie „ženskej božskosti“ - presvedčenia o božskosti a sebazdokonaľovaní sa ženy. Vtedy som počula, ako mi Boh šepká: *Kúp si knihu napravo aj naľavo od tej tvojej a pokús sa zistiť, kde sme tie ženy stratili/stratili hlasy týchto žien.*

Ako som si prechádzala stránky tých dvoch kníh a čítala som si jednotlivé pasáže a kladené otázky, videla som tam úzkosť a žiaľ. Toto boli dve mocné a vplyvné ženy, ktoré v cirkvi zažili nesmierne zranenie a sklamanie. Až sa mi chcelo plakať nad tým, že sme prišli o ich brilantnosť.

Prečo mali tieto dve ženy pocit, že nemali inú možnosť, ako začať budovať uctievanie ženy ako bohyne mimo Božieho domu?

Boli otázky, ktoré kládli až príliš pichľavé, že triafali priamo do živého? Boli až také inteligentné, že sa nimi vodcovia v cirkvi cítili byť ohrození? Snažili sa vodcovia v cirkvi umlčať ich hlasy kvôli svojmu premrštenému chápaniu podstaty podriadenosti, či kvôli svojmu obmedzenému poňatiu vykúpenia?

Tieto ženy svojimi otázkami nepochybne zastrašovali nielen mužov, ale rovnako aj ženy. Možno ste nikdy nezažili to bádanie a následné sklamanie ako ony, ale ja môžem o sebe s istotou povedať, že áno. A viem, že nie som sama. Dostávam mnoho listov, e-mailov a otázok, ktoré sa točia okolo tej istej témy: „Povedz mi znova, prosím, v čom mám ako dcéra Najvyššieho hodnotu.“

Tieto nasledujúce riadky predstavujú pôsobivý výňatok z knihy od autorky Sue Monk Kidd s názvom *Tanec odpadlickej dcéry* (z anglického originálu *The Dance of the Dissident Daughter*). Svojimi slovami v nej opisuje vlastné skúsenosti, ktoré prežila ako dcéra jedného z vodcov v evanjelickej cirkvi.

„Žena bola prvou, ktorá zhrešila a druhou, ktorá bola stvorená,“ povedal. Potom pokračoval vo svojom rozprávaní o Eve a vysvetľoval, že bola stvorená preto, aby bola prínosom pre muža, že bola nehodná, pretože neposlúchla Boha a ponúkla Adamovi zakázané ovocie...

Moje srdce vo mne kleslo. Ak by som vedela slovami opísať, čo som vtedy cítila, povedala by som: „Bože, ako si len mohol?“²

Autorka potom pokračuje a opisuje, aké ťažké pre ňu bolo po tomto zmeniť jej vnímanie Boha z pohľadu cirkvi. A ja s ňou súhlasím. Boh by nikdy nevyriekol takéto povrchné, beznádejné zovšeobecnenie nad žiadnym z nás - či už mužom alebo ženou.

Ak tvrdíme, že by ženy nemali za žiadnych okolností dostať nijakú príležitosť byť vodcami, pretože Eva a jej dcéry sa dajú ľahko oklamať, potom musíme zabuchnúť dvere aj pred Adamom a jeho synmi. On *vedome* zhršil a zradil Božiu dôveru v tom, čo mu bolo zverené.

Rozdiel medzi Adamovým a Eviným priestupkom by sme mohli prirovnať k rozdielu medzi zločinom z vášne a úkladnou vraždou. Eva nebola obozretná, ale Adam si bol veľmi dobre vedomý toho, čo bolo v hre.

Lebo tí, čo hrešili bez zákona, bez zákona aj zahynú. Ale tí, čo hrešili, majúć zákon, skrze zákon budú súdení. (List Rimanom 2:12)

Čo za náboženský svet sme si sami pre seba vytvorili, v ktorom sa už ani inteligentné ženy, ktoré pátrajú po pravde, nedokážu dopracovať v cirkvi k žiadnym odpovediam? Ak my nepodnikneme potrebné kroky a nenájdeme nejaké odpovede, čo bude potom s našimi dcérami, keď sa odvážia tiež sa pýtať takéto otázky?

A Boh nech pomáha mužom, ak budeme aj naďalej kráčať takouto cestou! Muži nikdy nebudú môcť rásť zdraví a silní, ak sa ženy rozhodnú mlčať. Muži sa stávajú silnejšími vtedy, keď sa hlasy žien pridajú k nim, pretože to pre mužov prináša výzvy a ich otázky ich posúvajú ďalej do väčšej slobody. Ženský pohľad mužov zjemňuje a zušľachťuje, a muži zároveň vytvárajú pre ženy prostredie, kde môžu prekvítať.

Keď som čítala úvahy spomínaných autoriek, ktoré vo svojich knihách písali o filozofii ženskej božskosti, žiadna informácia ma ani v najmenšom nezaskočila. To, čo zlomilo moje srdce, boli tie prázdne odpovede, ktorých sa im dostalo.

Mala som pocit, ako keby ma od nich oddeľovalo more vyplakaných ženských sĺz. Predstavovala som si ich na opačnom

brehu a v srdci som prežívala obrovský smútok. Tieto ženy samy seba nazývajú odpadlíčkami alebo bohyňami, ale ja by som ich oveľa radšej nazvala priateľkami a dcérami Najvyššieho Boha. Ich výčitky mi znejú v ušiach až doteraz, preto lebo v ich námietkach som našla viac pravdy, ako v odpovediach, ktoré sa im dostali.

Na týchto uštipačných stránkach som čítala mnoho príbehov plných smútku. Jeden príbeh opisoval skúsenosti lekára pôrodníka, ktorý bol opakovane svedkom toho, ako sa americké ženy ospravedľovali svojim mužom za to, že im priviedli na svet dcéru. Pre mňa ako matku štyroch synov je táto predstava nepochopiteľná. Som veľmi šťastná, že mám muža, ktorý má rád ženy. A aj keď zo srdca oslavoval narodenie našich synov, zakaždým pritom tajne dúfal, že to bude dcéra. Keď som mu opakovala tieto príbehy, bol šokovaný. Ak by sme mali niekedy medzi sebou privítať dcéru, dookola by sme jej opakovali, aká je pôvabná a túžobne očakávaná!

Kvôli tomu, že v rámci cirkvi neboli tieto dcéry schopné nájsť žiadne odpovede, žiadnu hodnotu a ani priestor na to, aby sa stali prínosom, rozhodli sa založiť si svoje vlastné kráľovstvo, kde mohli byť uctievané bez tej patriarchálnej tyranie. V lesoch a na plážach sa pokúšali dopracovať k tomu, čo považovali za láskavejší, jemnejší priestor, kde budú môcť uctievať božskosť, ktorá je ukrytá v žene.

Len pokoj! Ani v najmenšom sa nesnažím naznačiť, že by sme mali nasledovať ich príklad. Nechcem si vybrať ani ich vytvorenú kráľovnú, ale ani toho nahnevaného kráľa náboženstva na druhej strane. Vyberám si nášho Stvoriteľa, Najvyššieho Boha.

Hľadanie Božieho zámeru

Počujte toto zúfale pozvanie od predstaviteľky hnutia ženskej božskosti, Marianne Williamson, ktoré je z jej knihy s názvom *Hodnota ženy* (anglický originál *A Woman's Worth*):

Keď vravím: „Chod' sa porozprávať s Máriou,“ myslím tým: „chod' sa porozprávať s Máriou“ - v zmysle, že máš ísť do kostola, zapáliť sviečku, sadnúť si do lavice a to všetko ber veľmi vážne. Povedz jej: „Mária, veľmi túžim vedieť kto vlastne som ako manželka alebo priateľka, ako matka alebo dcéra. Túžim byť ženou, ktorou mám schopnosť sa stať. Túžim dosiahnuť takú čistotu a porozumenie a úroveň osvietenia, ako máš ty. Nech sa podstata mojej ženskosti stane žiarivejšou ako moje vonkajšie ja.“³

Nie je zlé sa modliť a žiadať si, aby sme sa stali takou ženou, akou máme schopnosť byť. Problém je v tom, komu autorka navrhuje, že máme smerovať svoje modlitby. Williamsonová ďalej vo svojej knihe berie ohľad aj na tie ženy, ktoré nie sú stotožnené s katolíckou vierou a píše:

Ak sa necítite dobre pri predstave, že by ste sa mali modliť k Márii, je to okej. Namiesto toho si nájdite nejakú grécku bohyňu alebo indiánske božstvo, s ktorým sa dokážete stotožniť, alebo akýkoľvek iný symbol ženského božstva a vytvorte si vzťah s ňou.“⁴

Vzťah s ňou? Hneď za týmto návrhom autorka vysvetľuje dôvod svojho hnevu.

Tento svet, v stave v akom sa nachádza, nemá takmer žiadnu potrebu vašej ženskosti. Ste považované za slabšie pohlavie a správajú sa k vám ako ku sexuálnym objektom. Okrem vašej schopnosti prívádzať na svet deti ste pre svet úplne postrádateľné. Vaša mladosť je merítkom vašej hodnoty a váš vek je merítkom vašej bezcennosti. Nehľadajte vo svete svoje naplnenie ani svoju hodnotu ženy, pretože ich tam nenájdete. Svet vami opovrhuje. Boh vás zbožňuje.⁵

Som veľmi vďačná za to, že svoje slová zakončila pravdou, že Boh vás zbožňuje. Ale v týchto slovách je zároveň poznať aj jej vlastnú bolesť. Autorka túži dosiahnuť skutočné ženské spojenie s

božstvom. Dokonca zachádza až tak ďaleko, že navrhuje vybrať si grécku bohyňu v nádeji, že ak sa obráti k obrazu, ktorý zosobňuje božskosť, nekonečnú ženskú krásu a moc, podarí sa jej aspoň nejakým spôsobom uchopiť to, čo jej tak zúfalo chýba. Modlím sa, aby sa jej podarilo nájsť pravdu, ktorú hľadá.

Ako bývalá katolíčka dobre rozumiem tomu, ako to myslela. V žiadnom prípade nechcem podporovať uctievanie Márie ako božstva akýmkoľvek spôsobom, ale tým, ako ju protestantská cirkev odstránila ako božstvo (ktorým nie je!), podarilo sa im ju odstrániť aj ako príklad zbožnej ženy.

Mária nie je božská, no bola zbožná. Nie je sochou, pred ktorou by sme mali zapalať obetné sviece, no bola ženou, ktorej príklad nám svieti na cestu. Bola predobrazom toho, čo malo prísť - dcéry, ktoré budú spolupracovať s Bohom a ktoré budú zjavovať Ježiša.

Povedala som Ježiša? Zaujímavá myšlienka. Prehľadala som všetky stránky knihy *Hodnota ženy*, no nenašla som v nich takmer žiadnu zmienku o Ježišovi, Máriinom synovi. Ako by mohla Mária bez Ježiša vôbec niečo znamenať? Takže k čomu nás autorka v tejto knihe skutočne pozýva?

Ani zďaleka to nie je konkrétne o Márii, Aténe či Afrodite. Ide tu o ducha bez mena, ktorého sme si sami vytvorili!

Tieto predstaviteľky učenia o ženskej božskosti vo svojich knihách hovoria o Bohu a bohyniach, o náboženstve a mužoch, no len málo o tom vzácnom Spasiteľovi, Božom Synovi, Ježišovi Kristovi. Spomínajú kráľovné, čarodejnice, opisujú, aké materinské sú morské korytnačky, no nikde nie je zmienka o Synovi, ktorý vstal z mŕtvych. Prečo by sa matky vyhýbali zjaveniu syna? Ich slová sa točili okolo Ježiša, dokonca si prepožičali Jeho slová, no ani raz nespomenuli Jeho meno.

Ale ako som už povedala, vôbec ma to neprekvapuje. Pretože aby som sa ja sama dokázala pozdvihnúť a priblížiť k božskosti, na čo by som k tomu potrebovala spasiteľa?

Pozícia bohyne nie je len o dosiahnutej moci, vyžaduje si uctievanie. No my nemáme uctievať muža, ženu či stvorenstvo. Máme uctievať jedine Boha samotného. Ženy by si nepotrebovali vytvárať žiadne ženské božstvá, aby im to pridalo na hodnote, ak by cirkev kázala pravdu a pravú podstatu pôvodného Božieho zámeru.

Boh nebies a zeme, Najvyšší Pán, otvorene deklaroval hodnotu a význam ženy vo svojom pláne spasenia. Boh dal, aby sa Ježiš narodil bez mužského pričinenia. Jozefovo povolanie bolo chrániť Máriu a to sväté dieťa, ktoré nosila. Boží Duch bol Ten, ktorý stvoril život v lone mladého, trochu vydeseného hebrejského dievčaťa. Mária potom neskandovala a nenazývala sa božskou. Mária bola odovzdaná Bohu a ochotná - napriek tomu, že o sebe mala pochybnosti! A tak nech sa Máriine slová stanú aj tými našimi. *Nech sa nám, nebeský Otče, stane podľa Tvojho slova, veríme, že čo si zaslúbil aj vykonáš. Pozdvihni opovrhnutých tejto zeme a zjavuj Svojho Syna cez naše životy.*

Vyšší zámer, po ktorom tak pátrame, sa nám nepodarí nájsť v tom, že sa budeme povyšovať nad mužmi v snahe objaviť v sebe vnútornú bohyňu. Rovnako sa ani mužom nedarí nachádzať ich skutočnú silu alebo slobodu dominanciou nad ženami. Ženy nedokážu byť efektívne, ak dovoľia, aby im ich sila bola ukradnutá prehnanými doktrínami. Obidve pohlavia sú si navzájom spojencami a ochrancami, nie nepriateľmi a bohmi.

Túžba byť uctievaný, je skúškou pre každého jedného z nás. Práve v nej sa Luciferovi nepodarilo uspieť. Samotná túžba po moci nie je bezbožná, každý z nás (muži aj ženy) máme danú určitú mieru viery, moci a vplyvu.

Ľudia neboli nikdy stvorení na to, aby mali absolútnu moc. Je to koncept, resp. úloha, ktorá je príliš ťažká aj pre anjelov a dokonca aj Ježiš, samotný Boží Syn, sa neodvážil pokúšať sa dosiahnuť úplnú rovnosť s Bohom. Pavol nás vo svojom liste Filipänom vyzýva, aby sme nenasledovali pohanské stávanie sa do pozícií a boj o moc.

Tak zmyšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. Preto Ho aj Boh nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, aby v Ježišovom mene pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou. (List Filipänom 2:5-11)

Náš svet potrebuje služobníkov. Nedokážem si predstaviť môjho Ježiša - ktorý sa ponížil, aby povýšil iných - že by bol taký požadovačný, akí sú niektorí z nás. Žiaľ, zdá sa mi, že sme nášho Kráľa svetu vykreslili nesprávnym spôsobom. Ako inak si mám vysvetliť vyjadrenia svetových vodcov a predstaviteľov mieru, ako napr.: „Keby som nepoznal kresťanov, aj ja by som sa jedným stal.“ Či: „Mám rád vášho Krista, no nemám rád vašich kresťanov. Oni vôbec nie sú ako Kristus,“ ako sa raz vyjadril Mahatmá Gándhi.⁶

Počujete to volanie a zúfalú potrebu po tom, aby ste konečne povstali a boli nebojácnyimi hľadačmi pravdy? Sme povolani so zámerom milovať iných, vystierať sa von zo svojho sterilného prostredia smerom k tým, ktorí sú stratení a zranení.

Ak vám to neumožňuje cirkev, choďte a neste Jeho lásku na hlavné cesty aj vedľajšie cestičky. Tam vonku za našimi múrmi je viac než dosť zlomených a strápených ľudí, ktorí by uvítali náš záujem. Vystrite sa k svojej komunite, k ľuďom bez domova, k rôznym profesiám, ku školskému systému... Vytvorte si život, ktorý bude taký významný a žiarivý, že bude neodolateľný.

Je čas povstať a postaviť sa na miesto, kde náš život bude mať význam, aby ho ľudia mohli vidieť. Takže čo s tým teraz urobíme? Budeme pokračovať a naďalej robiť problémy v otázkach, ktoré Boh už dávno vyriešil? Sme schopní zdravo vyvážiť naše zmýšľanie, aby sme sa vyhli týmto dvom extrémom - podriadenosti na jednej strane a ženskej božskosti na druhej? Sme schopné preukazovať mužom patričnú úctu? Poďme spoločne nasledovať príklad, ktorý nám ukázali lev a levica a povstaňme po boku mužov - nie ako podriadení poskokovia, ale ani nie ako nahnevané bohyne.

Hodnota silných žien

Zakaždým, keď niečo píšem, zverejňujem na Facebooku alebo stojím na pódiu pred ženami, či komunikujem s ľuďmi osobne na stretnutiach, alebo prostredníctvom vysielania, neustále sa snažím využiť každú príležitosť na to, aby som hovorila o hodnote žien. Úmyselne sa im pokúšam zdôrazňovať, aký potrebný a nevyhnutný je ich hlas a prínos - v cirkvi, mimo cirkvi, či už je to na lokálnej, alebo svetovej úrovni. Mojou modlitbou je, aby tomu ženy nielen uverili a oslavovali to, ale najmä aby to žili.

Keď niekde kážem, vždy sa stretávam s otázkou: „Mohla by si to, prosím, povedať mužom?“ Väčšinou to ženy len rýchlo zašepkajú, ako keby bolo nebezpečné, aby ich niekto začul a zistil by, že sa opovážili navrhnúť, aby som takúto vec povedala na verejnosti.

Niekedy som bola presvedčená o tom, že stačí povzbudzovať len ženy. A naozaj má nesmierny význam, keď mám možnosť sa so ženami zdieľať v intímnom, bezpečnom prostredí. Ale ako na tejto ceste Božích dcér pokračujeme ďalej, zistila som, že povzbudzovať iba samotné ženy už nestačí, je to podobné ako minca, ktorá má len jednu stranu - jej hodnota je obmedzená.

V priebehu posledných pár rokov sa môj svet náhle rozšíril a rôzne cirkvi ma začali pozývať, aby som prišla a kázala na ich

nedel'ných bohoslužbách. To samozrejme znamená, že tam boli aj muži. Kedykoľvek zaznieva môj hlas v takomto zmiešanom prostredí, mojou snahou je, aby odo mňa počuli aj o tom, aké sú ženy úžasné.

A len veľmi zriedka som videla, že by proti tomu muži mali námietky. A zámerne aj im vždy dávam najavo, že si myslím, že muži sú rovnako úžasní! Počas posledných rokov som videla, ako muži ronili mnoho slz. Bola som svedkom toho, ako sa manželia spolu objímali a ukončovali svoje nekonečné zápasy. Milujem sa dívať na to, čo sa deje, keď sa navzájom žiadajú o odpustenie za tie nezmyselné boje o moc, ktoré roky viedli.

Drahá sestra leвица, muži nie sú našim problémom. Táto záležitosť má korene oveľa hlbšie. Naším nepriateľom je satan, zvodca, ktorý sa pokúša obe pohlavia zbaviť ich dôstojnosti. Muži síce nie sú problémom, no jednoznačne by mali byť súčasťou jeho riešenia. Keď sa muži rozhodnú vziať na svoje plecia časť zodpovednosti v procese obnovy dôstojnosti a niesť ten náklad kráčajúc po boku žien, vtedy sa deje niečo nesmierne dynamické.

Niekedy je dokonca viac než polovicou úspechu postaviť sa na miesto, kde budete vypočutá. Muži vo vašom svete vás potrebujú počuť a rovnako potrebujú počuť aj hlasy tých, ktorí povzbudzujú mužov a ženy, aby povstali spoločne. Ak má nastať zmena, potrebujeme sa zjednotiť a všetci hovoriť to isté. Podme preto všetci odrážať ten Boží pohľad.

Aby sme to mohli urobiť, bola by som rada, keby sme sa pozreli podrobnejšie na 1. list Korint'anom 11. kapitolu. Pokúsím sa vám ju najprv rozobrať na drobné v jednotlivých častiach a potom sa pokúsím poňať ju ako celok.

Anglický preklad The Message hovorí vo verši 10 doslovne: Okrem iného, nepokúšajte sa prílišne zaoberať rozdielmi, ktoré sú medzi mužmi a ženami.

Pavol sa týmto veršom snažil povedať, aby sa cirkev v Korinte pri čítaní nasledujúcich riadkov sústredila na to, čo je dôležité a nekládla príliš veľký dôraz na rozdiely, ktoré medzi oboma pohlaviami sú. Áno, samozrejme, že medzi mužmi a ženami je mnoho rozdielov, ale tie nás nikdy nemali rozdeľovať. Existujú, aby nás spájali.

Pravda, v Pánovi ani žena nie je bez muža, ani muž nie je bez ženy (verš 11).

Týmto veršom Pavol vyzdvihuje vzájomnú závislosť oboch pohlaví a hovorí tým, že ak medzi nimi existuje takáto spoločná závislosť, potom ani mužovi ani žene nie je dané, ani neprináleží žiadne prednostné právo.

Preklad The Message ďalej vo verši 11 hovorí:

Muž bol stvorený prvý ako nádherný žiarivý obraz Boha - to je pravda. Ale hlava na ramenách ženy svojou krásou zjavne zatieňuje hlavu jej „hlavy“ - jej muža.

Muž bol stvorený ako prvý, aby odrážal Boha - to je pravda. No potom tam čítame „ale“. O tom, ako krása ženy zatieňuje jej muža. Tento verš hovorí špecificky o mužovi a žene ako o manželovi a manželke.

Lebo ako je žena z muža, tak je aj muž skrze ženu a všetko je z Boha (verš 12).

Tu vidíme, že prvá žena, Eva, bola stvorená z muža, Adama. A Pavol opäť používa slovo „ale“ (v anglickom preklade), aby tým vyvážil aj druhú stranu váh a zdôraznil tak, že zároveň muži (všetci muži od Adama) prichádzajú na svet skrze ženu.

Teraz, keď už máme misky váh v rovnováhe, Pavol sa odkláňa od tej nekonečnej súťaživosti medzi pohlaviami a vnáša do tejto debaty Boží pohľad: všetko je z Boha, (v anglickom preklade doplnené o: tak sa prestaňte hádať o prvenstvo!). Toto by nám malo pomôcť pochopiť mnohé veci. Jedine Boh má prvenstvo. Jedine On je svätý, spravodlivý, láska, pravda, cesta, život, počiatok aj koniec.

Nikdy si nemyslite, že zákonníctvo našich denominácií dokáže s Bohom nejako zamávať alebo na Neho urobiť dojem. Vôbec nie je ohúrený ani našimi pravidlami, ani tým, čo sa my rozhodneme dovoliť alebo zakázať. Boh je v pohybe a koná svoje dielo, a keď nájde ľudí, ktorí sú správnym spôsobom zjednotení a sú mu podriadení, tam prikáže svojmu požehnaniu a životu.

Hľa, aké dobré, aké milé je to, keď bratia spolu bývajú!
Lebo Hospodin tam udelil požehnanie a život naveky. (Žalmy 133:1,3)

V priebehu histórie bolo toto témou, ktorá rozdeľovala cirkev, ale ja naozaj nechcem, aby sme si dedičstvo rozdelenia niesli so sebou aj naďalej. No to, čo si ja myslím alebo cítim, je len veľmi nepatrné v porovnaní s Božím plánom, ako to skutočne bude. Veci sa zmenia.

V posledné dni - hovorí Boh - vylejem zo svojho Ducha na všetkých ľuďoch, a vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať; vaši mládenci budú vídať videnia a vaši starci snívať sny.
Aj na svojich služobníkoch a na svoje služobnice vylejem v tie dni zo svojho Ducha, a budú prorokovať.
A urobím zázraky hore na nebi a znamenia dolu na zemi: krv, oheň a dymový paru. (Skutky apoštolov 2:17-19)

V posledných dňoch bude mať Boh hlavné slovo. Tento obraz o krvi, ohni a dymovej pare sa nápadne podobá na staroveký oltár, na ktorom Židia prinášali svoje obete Bohu. Bolo to miesto, kde sa ľudia stretávali, aby prinášali svoje obete - to, čo bolo prijateľné pre Najvyššieho Boha. Ich obeť bola prednesená a následne ohňom premenená, aby mohla vystúpiť do nebies k Hospodinovi.

Keď sa dívame do Novej zmluvy, nenachádzame v nej žiadnu zmienku o baranoch, jaloviciach či voloch, ktoré by boli pálené na oltári. Namiesto toho vidíme hlasy synov a dcér, starých či mladých, ktoré sa nesú k nebu ako prorocká chvála Najvyššiemu Bohu. Náš oheň nehorí na oltári uctievania. Náš oheň prebýva

v našom vnútri, zatiaľ čo my sme zapalovaní a hnaní vpred Jeho Duchom.

Pred pár rokmi by som mala strach o tejto téme takto otvorene a priamo hovoriť. Ale v tomto období môjho života som už ochotná sa zdieľať bez ostychu a pokúšať sa priniesť moje myšlienky. Môj manžel nemá z mojej sily strach - on ju víta. A rovnako ani mojich synov nepritahujú slabé, mlčanlivé, utláčané ženy. Moja otázka ale znie: je správne, že ja som takýmto spôsobom podporovaná, keď tak mnoho žien ani zďaleka nie je? Náš svet potrebuje ženy, ktoré budú pozdvihovať svoj hlas v mene utláčaných, ktorí sú všade vôkol nás. A to znamená byť zmierení so všetkým, s čím sme boli stvorení, aby sme si stáli navzájom bok po boku.

Je čas, aby sme zanechali za sebou všetky naše otázky rodovej rozdielnosti a pohli sa preč od oboch extrémnych pohľadov na ne, pretože tie nás len oslabujú a robia neefektívnymi. Je čas otvoriť oči a vidieť zámer, s akým nás Boh stvoril - byť silnými ženami v Bohu, prínosom pre mužov a byť hlasom záchrany pre stratených a zranených vo svete.

VÍTANIE A ČISTENIE

Ak chcete mať prítažlivé pery, hovorte slová, ktoré sú láskavé.

Ak chcete krásne oči, hľadajte nimi v ľuďoch to dobré.

Ak túžite po štíhlej postave, podelte sa o svoje jedlo s hladnými.

Aby ste mali pekné vlasy, nechajte, aby vám ich aspoň raz denne rozstrapatilo prstami dieťa.

Pre správne držanie tela kráčajte s vedomím, že nikdy nekráčate sami.

SAM KEVENSON

K

ed' sa levice navzájom umývajú, je to neoddeliteľnou súčasťou ich pozdravu a privítania sa. Vzájomné čistenie začína ešte v čase, keď sú len malými levíčatami. Akonáhle levica zazrie mláďa vo svojej blízkosti, niet pre neho úniku pred jej obligátnymi bozkami. Žiadne mláďa od nej nesmie odísť neočistené a neoblízané. Predstavujem si celú situáciu asi nejak takto: Po tom, ako mláďatko strávi pár vzrušujúcich okamihov pozorovaním dospelých levov pri love, vracia sa späť do intímneho prostredia svorky. No zrazu sa zastaví a premýšľa:

Ó, nie! Už ide! Moja teta ma zase bude chcieť oblizovať a celého ma oslintá! Musím povedať, že veľmi podobne to zvykne vyzeráť aj v situácii, keď malá neterka alebo synovec vkročia do miestnosti plnej talianskych tetušiek, ktoré k nim prišli na návštevu...

Levie mláďatá však nie sú ani zďaleka jediné, ktoré sa musia podrobiť takému druhu dôverného zvitavania sa tvárou v tvár.

Levice sa zvyknú zdraviť presne tak isto. Tento rituál na privítanie im umožňuje navzájom sa rozpoznávať. Pretože tak, ako sa nám ľuďom môžu zdať všetky levice navlas rovnaké, sú na nerozoznanie aj jedna pre druhú. Jediný spôsob, ako sa levice dokáže uistiť, že iná samica patrí tiež k jej svorky a nie je votrelkyňou, ktorá vpadla na ich územie, je rozoznávanie podľa pachu. Ako všetci vieme, vzhľad dokáže byť klamlivý, no pach vo väčšine prípadov jednoznačne odhalí pravdu.

Každá levice má v oblasti obočia, tesne nad očami, umiestnené pachové žľazy, ktoré vylučujú špecifický pach konkrétnej svorky. Vždy keď sa levice spolu stretnú, obtierajú sa navzájom lícami a jemne o seba narážajú hlavami. Takéto privítanie je ďaleko viac, než zoznámenie sa. Zoznámenie by sme mohli opísať ako prvé stretnutie, ktoré hovorí: Toto som ja. A teraz mi povedz, kto si ty?“ Ale vzájomné privítanie sa je pre levice aktom, ktorý má veľký význam pre utužovanie vzťahov a ich vzájomnej náklonnosti, pre spečatenie spojenectiev a je nástrojom na odhaľovanie podvodníkov uprostred svorky.

Levice najskôr ovoniavajú a až potom rozpoznávajú. Naopak, ľudia najprv rozpoznávajú a potom ovoniavajú. Jeden konkrétny príklad: môj manžel ma nedávno prišiel vyzdvihnúť na letisko. Už zďiaľky som videla prichádzať jeho auto, tak som mu zakývala. Ale jeho vôňu som necítila až do chvíle, kým nevystúpil z auta a neobjal ma.

„Voniaš výborne,“ pochválila som ho, keď som zacítila vôňu jeho kolínskej. Neviem si predstaviť, že by som ho mala rozpoznať tým spomínaným opačným spôsobom: to znamená, že ak by som videla nejakého muža, ako vystupuje z auta a kráča smerom ku mne, tak by som sa k nemu najskôr naklonila a začala ho ovoniavať. A až na základe toho by som sa uistila, že skutočne vonia ako môj manžel, tak by som ho teda považovala za môjho muža. Ale pre levice ich schopnosť rozpoznávať pachy slúži na niekoľko vecí.

Okrem iného im takýto rituál víťania sa a vzájomného čistenia sa umožňuje veľmi prirodzený spôsob, ako odhaliť, keď sa niečo alebo niekto nepozvaný pokúša primiešať do svorky. A nielen to, keď sa levice vítajú a čistia, dávajú si tak najavo prijatie a spolupatričnosť. Ako Božie dcéry sa potrebujeme naučiť presne to isté dávať najavo aj ľuďom v našom živote.

Vítanie a čistenie vašich detí

Keď levica víťa svoje mláďatá, hovorí im tým: „Patriš ku mne. Si tu vítaný, aby si si odpočinul, objavoval tu svoju silu a mohol medzi nami rásť a mocnieť. Tu uprostred svorky pre teba máme zaopatrenie a bezpečie.“ Levica tiež využíva ten čas zvitania sa na to, aby zistila, kadiaľ sa jej mláďa túlalo. Tým, že k nemu pritlačí blízko svoju tvár, dokáže pomerne presne zistiť, kde jej mláďa bolo a čo robilo, a ona mu potom má možnosť klásť otázky: „Prečo z teba cítim zápach hyen?“

Keď boli moji chlapi tínedžeri a zvykli chodievať po nociach von, vyžadovala som si, aby ma zakaždým prišli pobozkať na dobrú noc, hneď ako sa vrátili domov. Ten bozk mal niekoľko účelov. Po prvé, zbožňujem bozky od mojich chlapcov. Po druhé, nemusela som zostať hore, aby som zistila, kedy presne prišli moji synovia domov. A po tretie, mala som možnosť ich ovoňať.

Celé to vyzeralo asi takto. Keď dotyčný syn prišiel v noci domov, otvoril dvere mojej spálne a povedal: „Som doma! Dobrú noc, mami!“ A keďže vedel, že spím, rýchlo sa pokúsil zatvoriť za sebou dvere a odísť.

Ale ja som ho vždy zvykla zastaviť ešte otázkou: „Užil si si to? Pod' mi dať pusú.“

Ak zaváhal, mala som dôvod byť podozrievavá.

Keď prišiel bližšie a cítila som z neho výraznú mentolovú vôňu, vedela som, že robil niečo, z čoho by som nebola nadšená. A keď ku mne prišiel celkom blízko, natiahla som sa k nemu a pritiahla ho bližšie, aby som mohla rozoznať akýkoľvek iný pach, ktorý by predou mnou chcel skrývať. Koniec koncov každá matka presne vie, ako jej dieťa vonia.

Ak by sme doma nemali zaužívané sa takto zdravieť každý deň, takéto večerné objímanie by bolo pre mojich chlapcov veľmi zvláštne. Všetci v našej rodine sa zvykneme vždy objat' každé ráno. Objímame sa aj počas dňa a večer si dávame pusku na dobrú noc. Máme medzi sebou vo zvyku udržiavať si blízky fyzický kontakt, či už je to v podobe vzájomného zápasenia medzi bratmi, strkania sa počas upratovania v kuchyni, alebo objímania sa, keď prichádzame či odchádzame. Tento proces privítania sa sme u nás zaviedli v čase, keď boli chlapci ešte bábätká a nikdy sme s tým neprestali. Stavím sa, že u vás doma je to rovnaké - že aj vy si dávate bozk na dobrú noc, objímate sa, keď sa stretnete, škrabkáte si chrbát, zvyknete postrapatiť vlasy či sa k sebe pritúliť na gauči...

O pár rokov neskôr, v období, keď bol už môj najstarší syn nejaký čas preč z domu a ženatý, začala som sa pri rozhovoroch postupne dozvedať všelijaké príbehy o všetkých jeho výstrelkoch, o ktorých som celé tie roky vôbec nič netušila. Pýtala som sa ho: „Kedy sa to stalo? Ako to, že som na to neprišla?“

Môj syn sa len potmehúdsy usmieval a odpovedal: „Stalo sa to, keď si bola preč z mesta,“ alebo „Toto bolo, keď som ostal cez noc u kamaráta.“

Ak by som vtedy bola bývala doma, jednoznačne by som na ňom dokázala zacítiť, čo v tú danú noc stváral! Takéto blízke privítanie sa umožňuje mamám, aby ľahko odhalili, či ich deti robili niečo zakázané alebo nie. Pomáha nám to pripraviť sa a reagovať na to, čo sa nám podarí odhaliť s láskou, patričnou

výchovou a disciplínou. V prípade, že takéto vzájomné privítanie sa nemáte ešte u vás doma zaužívané, veľmi vás povzbudzujem k tomu, aby ste s týmto zvykom začali čo najskôr. Vaše deti to môžu zo začiatku odmietajú, ale neprestávajú. Vaše objatie dieťaťa nielen dáva najavo, že ho alebo ju ľúbite, zároveň vám to dovoľí identifikovať na ňom akýkoľvek pach, ktorý nepochádza z vášho domu. Matky, ak dieťa, ktoré vás predtým zvyklo často objímať, odrazu začne vaše objatia odmietajú, pokúste sa zistiť prečo to tak je. Nedovoľte vášmu dieťaťu, aby si zvyklo na to, že sa od vás bude odťahovať. Keď deti začnú dospievať a stávajú sa z nich postupne dospelí, aj naďalej ich vždy privítajte bozkom a objatím. Vaša fyzická náklonnosť slúži vašim deťom ako pripomienka toho, že budú vždy súčasťou vašej rodiny. A toto vedomie bude pre nich tým dôležitým zdrojom istoty v procese ich dospievania a aj vtedy, keď už si budú zakladať svoje vlastné rodiny.

Vítanie sa s inými ľuďmi

Keď sa levice stretnú a vzájomne sa vítajú, dávajú si tým najavo: „Sme príbuzné. Cítim na tebe tú známú vôňu mojich sestier. Som tu pre teba a viem, že aj ty si tu pre mňa.“

V tomto sa od našich sestier levíc až tak veľmi neodlišujeme. Vrúčne prijatie je aj pre nás vyjadrením: „Pod, sadni si s nami. Dôverujeme ti a si tu medzi nami vítaná.“ Privítanie, ktoré je formálne a zdržanlivé, naopak komunikuje: „Tvoje postavenie voči nám ešte stále skúmame. Definitívne ťa medzi seba prijmem, až keď ťa lepšie spoznáme.“ Pri takejto interakcii sú obaja, ten, ktorý víta, aj ten, ktorý prichádza, zvyčajne celí nesvoji. A dokonca ak sa tomu, kto prichádza, nevenuje žiadny pozdrav, tak ostane po celý čas veľmi ostražitý a na pozore.

Podme sa spolu pozrieť na Pavlove slová, ktoré písal Korintským o tom, ako sa medzi sebou majú navzájom privítať a pozdraviť:

Pozdravujte sa vo spoločnosťou svätým bozkom.

Pozdravujú vás všetci svätí.

Milosť Pána Ježiša Krista a láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami! Amen. (2. list Korintčanom 13:12-13)

Keď sa vítate a zdravíte so sestrou, objímte ju srdečne ako sestru. Ak sa zvitavate so sestrou, ktorá je na pozícii vodcu, pozdravte a objímte ju spôsobom, ktorý jej bude komunikovať, že si ju vážite. Keď prichádzate k sestre, ktorá je možno zranená a utrápená, objímte a pozdravte ju s láskyplným záujmom. Niekedy pri tom dokonca vôbec nie sú potrebné slová. Postupne som sa vo svojom živote naučila, že jednoduché objatie dokáže priniesť ďaleko viac uzdravenia ako nejaké ahoj.

Pavol svoje listy, ktoré písal zborom, ktoré mu boli zverené, úplne majstrovsky popretkával rôznymi pozdravmi. Ak boli pozdravy pre Pavla natoľko dôležité, že ich tak dôsledne zapísal, potom je aj pre nás dôležité, aby sme ich v našich vzťahoch prejavovali a praktizovali.

Podme si prečítať pozdrav, ktorý napísal do zboru v Korinte:

Nepíšem toto preto, aby som vás zahanbil,

ale aby som vás priviedol k rozumu ako svoje milované deti.

Lebo keby ste mali aj desaťtisíc vychovávateľov v Kristovi,

otcov však nemáte mnoho;

veď ja som vás evanjeliom splodil v Kristovi Ježišovi.

(1. list Korintčanom 4:14-15)

Pavol Korintčanom hneď na začiatku listu vysvetlil, čo jeho list je a čo nie je a aký má účel. Nenapomínal ich vo svojom liste preto, aby ich zahanbil, namiesto toho im vysvetlil, aký vzťah k nim prechováva a čo pre neho znamenajú. Pavol im bol ako otec a oni boli pre neho deťmi. Potom im vysvetlil, že vôkol nich môže byť mnoho tých, ktorí by ich chceli vychovávať a možno aj vidieť, ako zlyhajú, no on ako ich otec bol odhodlaný im pomáhať, aby

to dokázali a boli úspešní. Jeho samotný pozdrav jasne definoval, z akej pozície im tento list písal, čo pre neho znamenali, čo sa im tým snažil povedať, prečo im písal a vysvetlil im, prečo by ho mali poslúchnuť. Pavol si dal záležať na tom, aby toto všetko odkomunikoval ešte skôr, ako im písal čokoľvek iné.

Vzájomné čistenie a starostlivosť

Ak proces víťania sa prebehne priaznivo, pomerne rýchlo sa z toho stáva improvizovaný salón krásy s čistením a starostlivosťou. Toto vzájomné umývanie a očisťovanie sa formuje pevné puto medzi levicami a aj ich odrastenými mláďatami, čo zase napomáha udržiavať celú svorku pohromade a blízko späť.

Levice si obvykle navzájom zvyknú čistiť len hlavu a krk - miesta, na ktoré by samé nedosiahli. Pomocou svojho drsného jazyka levice umývajú jedna druhú od krvi a špiny a zároveň sa takýmto prečesávaním si srsti jazykom zbavujú blch a iných parazitov. Lebo ak sa na vás prichytí niečo, čo vám vyciciava krv a živiny z vášho tela, takýto organizmus vám pomaly a postupne kradne životnú silu. Je veľmi dobré, keď môžeme svoje telo umyť od krvi a špiny, ale vďaka Bohu za tety a sestry okolo nás, ktoré sú ochotné prísť a pracne zbaviť naše telo parazitov!

Slovo čistiť (z anglického slova *groom*) má významy ako vyčistiť a umyť, pripraviť, učesať alebo vykefovať, upratať alebo dať do poriadku, upraviť, vystrojiť, česať, pripraviť, vyučovať a doučovať. Na základe tejto definície by som si mala „upraviť“ zuby, „upraviť“ kuchyňu a „upraviť“ moje deti v matematike (v anglickom jazyku je všetko opísané výrazom *groom*).

Podme sa na tento proces čistenia pozrieť podrobnejšie. Prvotne je spomínaný výraz definovaný ako vyčistiť a umyť. Pán Ježiš mal jeden takýto vyučujúci rozhovor o umývaní s učeníkom Petrom. Ježiš chcel pri jednej príležitosti Petrovi umyť nohy. No

Peter to odmietol. A tak mu Ježiš vysvetlil, že ak Mu nedovolí umyť nohy, nemôže mať podiel na tom, čo robí. Nato Peter otočil Ježišovu ponuku do druhého extrému a požiadal Ho, aby mu umyl nielen nohy, ale aby ho umyl celého od hlavy po päty. Nato náš úžasný Ježiš reaguje tak, že uvádza veci späť na pravú mieru:

Ježiš mu riekol: Kto sa okúpala, nepotrebuje sa umývať - iba ak nohy
- a celý je čistý; aj vy ste čistí, ale nie všetci. (Ev. podľa Jána 13:10)

Sme čistí, pretože patríme Ježišovi. No napriek tomu sa v priebehu dňa naše nohy zašpinia a niekedy podľa toho, kde sme boli a čo sme robili či mali obuté, môžu naše nohy aj celkom smrdieť. Počas našej cesty životom sa nám stane, že občas prechádzame cez zablatené oblasti alebo prašné miesta - mne teda rozhodne áno. A na konci dňa zo seba preto potrebujeme zmyť všetku špinu a prach, ktorý sme si so sebou z našich ciest priniesli.

Preto Ježiš hovorí:

Keď teda ja, Pán a Majster, umyl som vám nohy,
aj vy ste povinní navzájom si umývať nohy;
dal som vám totiž príklad, aby ste aj vy činili tak,
ako som vám ja učinil.
Veru, veru, hovorím vám: Nie je sluha väčší ako pán,
ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal.
Keď to viete, blahoslavení ste, ak podľa toho aj konáte.
(Ev. podľa Jána 13:14-17)

Ježiš svojim učeníkom umýval nohy a nás vyzýva k tomu, aby sme navzájom medzi sebou robili to isté. Nemyslím si, že tým chcel Ježiš doslova povedať, že mi má môj manžel každý večer urobiť pedikúru (aj keď by to bolo veľmi príjemné, drahé). No možno nám to umývanie nôh má ukázať, ako môžeme jedni druhých navzájom občerstvovať a regenerovať, najmä vtedy, ak sú chodníky a cesty, po ktorých životom kráčame, plné špiny.

Ja osobne som sa párkrát zúčastnila na niekoľkých prinajmenšom čudných stretnutiach spojených s umývaním nôh. No za čias Ježiša bolo umývanie nôh úplne prirodzené a bola to bežná súčasť víťania a prijímania ľudí u seba doma - rovnako ako je to teraz s objímaním a bozkávaním.

Vôbec nenavrhujem, aby sme pri návštevách opäť zaviedli umývanie nôh. Žijeme teraz v dobe, keď nosíme uzatvorené topánky a máme vydláždené chodníky. Nie ako oni, ktorí chodili v sandáloch a po zaprášených uliciach. Ja navrhujem to, aby keď vchádzame do domov našich priateľov alebo do Božieho domu, aby sme si vždy dokázali nájsť chvíľku času na to, oprášiť si z nôh všetku špinu dňa a otvoriť sa pre vzťah, ktorý sme tam prišli nájsť.

Rovnako ako levice, aj my potrebujeme navzájom jedna druhú, aby sme sa umyli od špiny a očisťovali od blch a parazitov.

Pokolenie, čo sa pokladá za čisté, ale nie je obmyté zo svojej špiny.

Pokolenie, ktoré má pyšné oči a dvíha ich vysoko.

Pokolenie, ktoré má zuby ako meče a chrup ako nože,
aby vyžralo bedárov zo zeme a chudobných spomedzi ľudí.

Pijavica má dve dcéry, a tie hovoria: Daj! Daj!

(v anglickom jazyku je druhý výraz „Daj mi viac!“)

Tri veci nedajú sa nasýtiť a štyri nikdy nepovedia: Dost! (Príslovia 30:12-15)

Daj! a Daj mi viac! sú parazity, ktoré nás okrádajú o silu a o náš život. Lakomstvo a pôžitkárstvo sú ako upíri. Keď sme súčasťou komunity, v ktorej sa navzájom upravujeme a udržiavame svoje životy čisté, môžeme si navzájom pomôcť, aby sme si strážili čistotu v našich životoch.

Pred nejakým časom som bola v situácii, kedy som sa potrebovala rozhodnúť, či mám, alebo nemám právo hovoriť do života istého mladého muža. Slúži na mieste vodcu, má pred sebou skvelú budúcnosť a ja voči nemu prechovávam veľký rešpekt. Ale pretože

prežívam k povolaniu, ktoré je na jeho živote, v určitom zmysle ochranárske sklony, mala som už nejaký čas na srdci nutkanie dať mu spätnú väzbu. Ale na to, aby som to mohla urobiť, musela som si najskôr ujasniť, aký máme medzi sebou vzťah, aby som si bola istá, že ma vypočuje a pochopí. Tak som sa ho spýtala: „Ako ma v zbore vnímaš?“

Bez zaváhania odpovedal: „Vnímam ťa ako vodcu.“

Jeho odpoveď ma uistila, že s ním môžem hovoriť priamo a že je schopný správne porozumieť tomu, čo mu chcem povedať. Ak by mi odpovedal ináč, svoje rady by som si nechala radšej pre seba.

Takýto spôsob umývania nôh funguje obidvoma smermi. Nielen my máme hovoriť do životov iných ľudí, ale je rovnako dôležité, aby sme pozývali aj ostatných okolo nás, aby nám takisto prinášali spätnú väzbu. Mám jednu veľmi blízku priateľku, ktorá mi je ako staršia sestra. Je mimoriadnou a skvelou pastorkou a tzv. „zvolávatelkou“ Božích dcér. Sme dobrými priateľkami už dostatočne dlhý čas na to, aby poznala všetky moje silné a aj slabé stránky.

Prednedávnom som v srdci cítila veľkú potrebu osloviť ju a pozvať, aby bola súčasťou procesu očisťovania a napravovania v mojom živote. Pri šálke kávy som jej povedala: „Potrebujem, aby si mi hovorila do života.“ Ak ma budeš vidieť alebo počuť, že robím alebo hovorím niečo hlúpe, čo nie je v poriadku, prosím ťa, povedz mi to. V žiadnom prípade si o sebe nemyslím, že by som už bola duchovne dospelá alebo že nepotrebujem nápravu, práve naopak, potrebujem pohľad niekoho, kto je kvalifikovaný hovoriť do môjho života - kto mi bude schopný priniesť smerovanie a múdrosť.“

A ona veľkoryso súhlasila s tým, že mi pomôže dať do poriadku všetky nevzhľadné oblasti v mojom živote. Na to, aby sa takéto

niečo mohlo diať, potrebujem s ňou byť vo vzťahu. A preto s touto mojou priateľkou zámerne udržiavam úzky kontakt a trávim čas pod jej vplyvom počúvaním jej podcastov alebo čítaním jej kníh. (Nie je dôvod, aby mi ešte raz musela opakovať to, čo už jasne vysvetlila niekde inde.) Táto moja sestra nemá žiaden záujem ma kontrolovať, len sa chce uistiť, že nebudem chodiť so zašpinenou tvárou! Ak sa všetky spolupodieľame na tomto procese a sme súčasťou vzájomného očisťovania sa, potom dobre rozumieme tomu, že ak je niektorá z nás od blata, prejaví sa to aj na ostatných sestrách.

Ak prídete niekam do Božieho domu a nedostáva sa vám tam nijaké privítanie či priestor pre utváranie vzťahov, povzbudzujem vás, aby ste si našli zbor, kde to vzájomné prepojenie nájdete. Priateľstvá a cirkevné spoločenstvá bez akéhokoľvek prepojenia a vzájomnej interakcie vás nebudú očisťovať a pripravovať pre Boží zámer. To, že nastal čas, kedy potrebujeme, aby nám niekto pomohol zbaviť sa špiny, je vo väčšine prípadov veľmi ľahko rozpoznateľné. Svoju priateľku pastorku som oslovila, aby mi hovorila do života, kvôli tomu, že som si uvedomila, že potrebujem práve takýto druh nápravy. V tom čase som sa cítila veľmi osamelá a nepochopená. Toto nie sú práve najslušivejšie doplnky a ja som veľmi dobre vedela, že potrebujem pomoc niekoho, aby prišiel, očistil ma a pomohol mi odstrániť tieto veci z môjho života.

Tento proces očisťovania má nesmierny význam pre vytváranie a budovanie vzájomného prepojenia s inými. Zdá sa, že naše ohromné priateľky levice z ríše zvierat majú v sebe vrodené to, čo sa my učíme len veľmi ťažko: že môže byť pomerne nebezpečné pokúšať sa očistiť a umývať samu seba.

Čistota, nie hygiena

Spomeňte si na Petra, ako protestoval, keď mu chcel Ježiš umyť nohy a potom zrazu žiadal, aby mu umyl aj celé telo. Až pokiaľ mu

Ježiš nevysvetlil, že to nepotrebuje tak veľmi preháňať. Ježiš mu riekol:

Kto sa okúpala, nepotrebuje sa umývať - iba ak nohy - a celý je čistý; aj vy ste čistí, ale nie všetci. (Ev. podľa Jána 13:10)

Aj nás by rovnako malo zaujímať to, čo zaujímalo Ježiša - čistota, nie hygiena. To je koniec koncov to, za čo sme každý jeden z nás zodpovední. Lebo ak je naše zameranie len na seba samých, nechávame tým priestor pre nenásytnosť a pôžitkárstvo, aby sa rozmáhalo v našom živote. Niektorí kresťania sú úplne pohltení tým, že sa pokúšajú zo všetkých síl zachovať si svoj vzhlad svätosti, zatiaľ čo iných vôkol seba neustále obviňujú z toho, že sú nečistí. Ježiš mal na mysli presne to, keď povedal:

Beda vám, zákonníci a farizeji-pokrytci, že čistíte zovňajšok čaše a misky, ale vnútri sú plné lúpeže a nemiernosti. (Ev. podľa Matúša 23:25)

Nesmieme si v žiadnom prípade nechať ujsť podstatu: čistota (posvätenie) nie je až tak otázkou hygieny, ako sa to týka stavu nášho srdca. To, čo so sebou naše dni prinášajú, nám môže zašpiniť naše nohy či ruky, no nesmie nám to zašpiniť to, čo nám dokáže očistiť len Boh sám. Len On sám je Pán a Boh, ktorý nás očisťuje a posväcuje!

Častokrát v našom živote nastáva zmätok, keď namiesto toho, aby sme sa zamerali na robenie dobrého, sme sústredené na to, aby sme sa za každých okolností vyhli zlému. A práve vtedy riskujeme, že budú naše častokrát tak prázdne životy napádané predátormi a nechcenými narušiteľmi. Ježiš kládol dôraz na činenie dobrého a nie na vyhýbanie sa zlému. Opakom hriechu je cnosť.

Zlo sa premáha dobrom. Nevytláča sa súborom pravidiel, neodíde tým, že sa pred ním budeme skrývať. Áno, máme mať jasne stanovené hranice a byť múdri. Áno, nemáme sa podieľať na skutkoch zla. Ale nestrácame náhodou čas tým, že sa pokúšame

vydrhnúť to, čo vôbec nie je potrebné odstrániť? Nepokúšajme sa, prosím, očisťovať seba alebo iných od tých nesprávnych vecí.

Tu je Ježišova rada, ako sa očisťovať od chamtivosti a pôžitekárstva.

Ale dajte ako almužnu, čo je vo vnútri, a máte všetko čisté.

(Ev. podľa Lukáša 11:41)

Bohu záleží predovšetkým na tom, aby bolo čisté naše vnútro. Veľmi ma povzbudzoval, aby som nabádala Jeho telo, Jeho cirkev k tomu, že je čas si nechať zašpiniť naše ruky a naše oblečenie, a vyjsť von z našich prehnane naleštených budov a začať pomáhať ostatným ľuďom.

Túto lekciu sa potreboval naučiť aj farizej Šimon.

Najdokonalejší skutok očistenia

Ježiš bol pozvaný, aby večeral v dome farizeja Šimona. Bolo to stretnutie „čistých“ až do momentu, kým do domu nevpadla známa mestská smilnica. Počula, že tam bude Ježiš, tak sa rozhodla, že za Ním pôjde. A ako by to všetko nestačilo, vzala nádobu veľmi drahej masti, kľakla si pred Ježiša a v slzách Mu vyliala celú tú vzácnu masť na nohy! Chudák Šimon. Jediné, čo bolo usporiadať príjemnú večeru a posedenie pre Ježiša a Jeho priateľov, a teraz toto. Keď sa Šimon díval na to, čo sa dialo, sám pre seba si povedal: „Keby tento bol prorok, vedel by, kto a aká to žena, čo sa Ho dotýka; pretože je hriešnica“ (Ev. podľa Lukáša 7:39).

Ježiš nato položil Šimonovi otázku. Chcel od neho vedieť, ktorý dlžník by bol viac vďačný, ak by mu bol dlh odpustený - ten, ktorý dlhoval málo alebo ten, ktorého dlh bol veľký. Šimon odpovedal správne, keď povedal, že ten, komu by bolo odpustené viac, by bol aj viac vďačný.

Zrazu sa Ježiš otočil k žene smilnici.

Šimon riekol: Domnievam sa, že ten, ktorému viac odpustil. A On odpovedal: Správne si rozsúdil. *Nato obrátil sa k žene a Šimonovi riekol: Vidíš túto ženu? Vošiel som do tvojho domu, a nepodal si mi vody na nohy,*

ale táto zmáčala mi nohy slzami a utrela svojimi vlasmi.

Nepobozkal si ma, ale ona, ako som vošiel, neprestala mi bozkávať nohy.

Nepomazal si mi hlavu olejom, ale táto masťou mazala mi nohy.

Preto hovorím ti: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo mnoho milovala. Komu sa však málo odpúšťa, málo miluje. (Ev. podľa Lukáša 7:43-47)

Tieto slová sú záznamom toho, čo Ježiš povedal o *tejto žene* v prítomnosti odborníkov na náboženstvo. Ale omnoho významnejšie sú slová, ktoré adresoval priamo jej.

A jej povedal: *Odpúšťajú sa ti hriechy.*

Vtedy tí, čo spolu stolovali, začali si hovoriť:

Kto je tento, že aj hriechy odpúšťa?

On však povedal žene: Viera tvoja ťa zachránila. Choď v pokoj!

(Ev. podľa Lukáša 48:50)

Je veľmi pozoruhodné, že Ježiš udelil odpustenie práve tej jednej osobe, ktorá na večeru nebola ani pozvaná. Prečo? Pretože na rozdiel od Šimona, ona Ho privítala a umyla Mu nohy. Šimon sa považoval za príliš vysoko postaveného, aby sa pred Ježišom ponížil - ale táto žena nie.

Bolo odpustenie hriechov dostupné aj pre Šimona? Samozrejme, že áno. Bolo dostupné pre všetkých, ktorí tam boli prítomní. Ježiš to všetko vyhlásil v podobenstve, ktoré im rozprával. No Šimon si v tej chvíli vôbec neuvedomoval ani nerozpoznal, že aj on je ten, ktorý potrebuje očistenie srdca, ktoré Ježiš ponúka.

Keď si myslíme, že nepotrebujeme, aby naše srdce bolo očistené, vtedy začíname súdiť iných. A našim odsudzovaním

upierame iným to, čo v skutočnosti potrebujeme my sami. Presne to sa stalo Šimonovi. Potreboval si umyť nohy. Potreboval privítanie zmierenia. Potreboval uzdravenie ukrývajúce sa v pomazaní. Ale pretože si neuvedomoval, že tieto veci sám potrebuje, ani svojim hosťom nebol schopný ponúknuť žiaden z týchto rituálov privítania a očisťovania.

Miesto úcty

Pritom ako píšem tieto riadky, nemôžem si pomôcť, ale neustále sa zamýšľam nad tým, či sa aj v dnešnej dobe Ježiš nedíva práve na nás ženy, zatiaľ čo zároveň kladie otázky všetkým zákonníckym vodcom našich dní a vraví im niečo v zmysle: „Myslíte si, že hriech ženy je až príliš veľký na to, aby si zaslúžila uznanie, a tak ju ignorujete. Považujete ju za niečo menej z pohľadu môjho poverenia hlásať evanjelium, ale ja som práve preto vyzdvihol príklad tejto jednej ženy - a tak zbavil všetky ženy viny. Evin hriech považujete za väčší ako ten Adamov, a preto odopierate jej dcéram prístup k môjmu stolu, ale nezabúdajte na to, že tí, ktorým bolo veľa odpustené, sú nekonečne vďačnejší. Pre takéto ženy je pripravené miesto úcty, aj keď tomu predchádzal skutok umývania a pomazania mojich nôh a poníženia sa.“

Drahé levice, je čas, aby sme nášmu slávnemu Pánovi dali opäť dôvod na to, aby bol na nás hrdý. Aby som videla, ako sa to bude diať, som jednoznačne ochotná umývať zopár nôh a nechať si umyť aj tie svoje. Buďme ochotné ísť kamkoľvek bude potrebné, či urobiť čokoľvek, ak by to znamenalo, že Ježiš bude mať dôvod žasnúť, keď sa bude dívať našim smerom. Šimon si pri pohľade na smilnicu myslel, že sa len zrútila v Ježišovej prítomnosti, no Ježiš označil jej zvláštne správanie za vzácne. Vôbec si nerobte starosti s tým, ak sa vaše správanie spočiatku zdá zvláštne. Len si dajte záväzok, že začnete. Veľmi túžim po tom, aby sme všetky urobili na Ježiša práve takýto dojem, aby o nás mohol povedať: „Som ohromený, akú veľkú lásku mi dokázali prejaviť.“

Podme pre nášho Pána urobiť niečo nesmierne významné. Keď zahŕňame iných láskavosťou, očisťujeme a vítame ich medzi sebou, nášmu Pánovi tým vzdávame úctu. Podme sa navzájom pomazať a pripraviť sa na Jeho príchod a na naše vykúpenie. Podme si navzájom umývať nohy, hoci by to malo byť slzami. Nechajme ich stekať a padať bez zábran, kým ich nebude dostatok na to, aby dokázali zmyť prach a špinu z nôh Kristovej cirkvi. Podme nariekať nad našimi hriechmi a plakať nad nespravodlivosťou, ktorá je páchaná na našich sestrách a deťoch po celom svete. Ak tá nesmierna milosť, ktorá vám bola daná, nestačí na to, aby vás priviedla k slzám, potom dovoľte, aby vami pohla aspoň tá nesmierna krutosť neútešnej situácie, v ktorej sú držané/zajaté dcéry vo svete. Vaše slzy očisťujú nohy ostatných a vyvyšujú nášho Pána.

Pozdrav a vzájomné očisťovanie levíc sú symbolom toho, ako si máme my navzájom prejavovať prijatie a spolupatričnosť. To, ako sa navzájom zdravíme, naznačuje, ako sa na seba dívame (ako vodcovia, rovnocenní či učenici). To, ako ťa ostatní vidia, určuje, ako ťa budú očisťovať. Levica nám svojim príkladom ukazuje, že ak sa navzájom očisťujeme, pridávame iným na hodnote. Ak tomuto rozumieme, dokážeme svojim správaním prejavovať úctu, pokoru a rešpekt. Náš pozdrav by mal iným povedať: „Poznám ťa. Vážim si ťa. Som tu pre teba. A čo sa týka toho blata, ktoré si si na sebe priniesla z tej náročnej cesty, dovoľ mi, nech ti pomôžem umyť sa.“

Práve som sa vrátila s takého dvojdňového stretnutia s mojimi blízkymi levicami. Vždy, keď sa stretneme, objímeme sa. Vo vzájomnej prítomnosti sa cítime pohodlne a bezpečne. Bolo nás šesť a boli sme rozdelené v dvoch hotelových izbách. Zaspávali sme spolu a spolu sme aj vstávali. Počas dňa sme spoločne jedli a popíjali latté. Stretávali sme sa v pyžamách a potom sme sa spoločne navzájom upravovali a pripravovali až do neskorého večera. Naučili sme sa byť jedna pred druhou otvorené a slobodne byť takými, aké skutočne sme. V tejto vzácnej skupine priateľiek

máme zdrvené matky, nespokojnú spolupútničku, unavenú bojovníčku a nadšenú vizionárku.

Prvú noc sme strávili vzájomným priateľským zvitávaním sa (Mám ťa rada. Chýbala si mi.). A na druhý deň sme sa zobudili a začali proces starostlivosti a očisťovania (Ako sa máš?). Poznáme svoje silné aj slabé stránky. A rozumieme aj tomu, že niekedy sú jedným a tým istým. Kladieme jedna druhej ťažké otázky. Spolu sa smežeme, plačeme, modlíme a odhaľujeme si navzájom svoje obavy, hriechy a slabosti. A vždy končíme spoločnou modlitbou za seba navzájom, za naše deti a za našu budúcnosť. Z takýchto stretnutí odchádzam síce vyčerpaná, ale bez parazitov, očistená od špiny a prachu, a s umytými nohami.

Naučila som sa prijímať tento proces starostlivosti, pretože viem, že moje sestry levice ma milujú a sú tu pre mňa. Viem, kým sú v mojom živote a ony vedia, kým som ja pre ne. Nie vždy spolu vo všetkom súhlasíme, ale to neznamená, že nás to rozdelí.

Kto sú tie ženy vo vašom živote, ktoré potrebujete vítať? Kto vo vašom okolí by mal úžitok z trochu nežnej starostlivosti a očisťovania? Je okolo vás niekto, koho by ste mohli pozvať, aby bol súčasťou procesu vašej starostlivosti a očisťovania?

LEVICE SÚ STRATEGICKÉ

A duchom práva tým, čo sedia pri súde,
hrdinskou silou tým, čo odvracajú boj
k bráne.

IZAJAŠ 28:6

Levice nepatria práve k najsilnejším šelmám na divokej savane, ale to, čo im chýba v oblasti sily, si bohato vynahrádzajú svojou stratégiou a odvahou. Naše sestry levice spolu vždy pracujú ako jeden strategický tím, ktorý tvoria samice v príbuzenských vzťahoch. Patria tam sestry, tety, matky, dcéry a sesternice z celej svorky. Vďaka tomu, že sú všetky určitým spôsobom príbuzné a sebe blízke, navzájom sa dôverne poznajú a dobre vedia aj o všetkých svojich silných a slabých stránkach. Či už ide o lovenie potravy, pátranie po stratenom mláďati, alebo o tréning a ochranu mladých levícat, každá levica má vo svorke svoje miesto a svoju úlohu. Poďme sa najskôr pozrieť na dynamiku, ktorá medzi levicami panuje pri love koristi. Pri love zohrávajú dôležitú úlohu najmä tri kľúčové faktory: načasovanie, maskovanie a vzdialenosť. Správne načasovanie je pre levicu pri love nielen kľúčové - závisí od neho všetko. Levice si dokázali osvojiť jednu zručnosť, ktorú by sme sa od nich mali naučiť aj my: nechať čas, aby hral v náš prospech. Levice inštinktívne pracujú s prvkami správneho načasovania a svetla, aby zistili,

kedy je ten najpríhodnejší čas ísť loviť. Na lov sa vydávajú vtedy, kedy je prostredie a okolie najpriaznivejšie – za súmraku alebo pred úsvitom. Nik nedokáže urýchliť západ slnka, ani zadržať jeho východ, preto sa levice museli naučiť byť trpezlivé a útočiť premyslene. Menej denného svetla im pomáha s ich maskovaním a umožňuje im nepozorovane sa ku koristi priblížiť čo možno najbližšie. S príchodom noci, keď sa savana zahalí do tmy, sa zároveň väčšine afrických zvierat zhoršuje aj ich schopnosť vidieť, zatiaľ čo zrak levíc zostáva aj naďalej rovnako ostrý (o tom si viac povieme neskôr).

Čiže, keď už svetlo hrá v prospech lovkyně, ostatné dve premenné, ktorými sú časovanie a vzdialenosť, si už levica dokáže jednoducho dosadiť do rovnice.

Vo väčšine prípadov sa dokážu levice mimoriadne úspešne skrývať aj na otvorenej savane. Vďaka svojmu výzoru pôsobia aj počas dňa pomerne nenápadne, preto sú schopné si poľahky nájsť vhodné miesto - dole po vetre, na periférii teritória svojej vyhladnutej koristi, kde budú môcť nepozorovane vyčkávať. Keď sa levici podarí nájsť si optimálne miesto na lov, ľahne si a uloží sa tam do trávy.

No dopad, ktorý má prítomnosť levice na neďaleko sa pasúce stádo, je pravým opakom nenápadného. Jej prítomnosť zašumí naprieč pláňou a zvieratá, ktoré sú jej najbližšie, spanikária a od strachu sa rozpríchnu. Zatiaľ čo sa pred ňou snažia uniknúť, vydesene sa obzerajú späť, či sa za nimi levica rozbehla. No ona sa nehýbe. Ešte nie je čas. Naďalej zostáva nehybne ležať a v zlatisto sfarbenej tráve je takmer neviditeľná. Počas svojho vyčkávania si pokojne zdriemne, no jej spánok nie je hlboký. Pokúša sa len nabrať trochu síl, kým čaká na ten správny okamih, kedy sa pustí do útoku.

Za krátky čas sa vyľakané stádo opäť upokojí a na číhajúcu levicu dokonca zabudne. Hlavy zvierat postupne klesajú a stádo sa pokojne vracia späť k paseniu sa. Vďaka svojej vytrénovanej trpezlivosti levica splýva s okolím a stáva sa jeho prirodzenou súčasťou, zatiaľ čo jej korisť je čoraz menej obozretná a dokonca až nebezpečne uvoľnená v jej prítomnosti. A tak sa levici napokon podarí dosiahnuť presne tú atmosféru nevšímavosti, v ktorú dúfala. A vtedy prichádza moment, na ktorý levica čakala.

S blížiacim sa západom slnka sa pomaly a nenápadne čoraz viac približuje k svojej koristi, držiac sa nízko pri zemi a pomaly postupuje vpred. Jej veľké laby pritom nevydávajú ani najmenší zvuk. S prikrčenou hlavou sa z času na čas zastaví, aby si overila svoju vzdialenosť od cieľa. Aby bol jej útok úspešný, moment prekvapenia a vzdialenosť sú pre ňu v tejto chvíli kľúčové. Pretože rýchlosťou nie je levica pre impalu žiadnym súperom a nemôže sa jej rovnať.

Znenazdajky levica bleskovo vyštartuje zo svojej skrýše. Vystrašená impala urobí dlhý skok vpred, zatiaľ čo jej zadné nohy len o chlp unikajú ostrým pazúrom levice, ktoré sa ju pokúšajú zdrapiť. Začína sa naháňačka. Prekvapená impala si pri svojom pokuse o únik ale vôbec neuvedomuje, že smeruje priamo do ďalších číhajúcich pazúrov. Cestu jej zrazu skríži ďalšia levica. Keď sa jej impala pokúša vyhnúť a zahne opačným smerom, opäť vbehne rovno do cesty inej pripravenej levici. Zabitie je rýchle a dalo by sa povedať, že je takmer bezbolestné.

Zdá sa vám, že naša prvá levica pri útoku minula? Možno áno, možno nie, ale jedna vec je istá - bola súčasťou veľmi detailne pripraveného a vynikajúco prevedeného strategického plánu. Levice sú jediným druhom spomedzi veľkých mačkovitých šeliem, ktorý loví spolu. Tigre, leopardy, pantery a gepardy lovia každý sám, no levice lovia v skupinách. Sú to vysoko kvalifikované lovkyně. Každá z levíc si drží svoju pozíciu a neustále si zlepšuje

svoje lovecké schopnosti za pomoci svojich sestier zo svorky. Leví samci majú práve naopak vo zvyku bezrozmyslu vbehnúť medzi stádo v snahe zabiť čokoľvek, čo im príde do cesty. Lev je svojim vzhľadom omnoho hrozivejšie pôsobiaci a impozantnejší zabijak. Ale levice sa pri love vôbec nenáhli... ako keby tancovali. Pohľad na ich koordinovaný útok vyraža dych. To je dôvodom, prečo je levica považovaná za *majsterku loveckej zručnosti*.

Majstrovstvo

Milujem výraz *majstrovstvo*. Veľmi sa mi páči, ako znie, keď ho vyslovím. Podťe, skúste to,... maaajstroovstvooo.

Už nejaký čas som sa pokúšala zaradiť výraz *majstrovstvo* do svojho slovníka. Ľudia na to zakaždým zvyknú reagovať so zdvihnutým obočím. *Majstrovstvo* nepatrí medzi úplne bežne používané výrazy a jeho význam a sila zatiaľ ešte nezovšedneli jeho častým používaním, ako sa to možno stalo pri niektorých iných slovách. Podobne ako levica, aj samotné slovo *majstrovstvo* so sebou prináša určitú mieru obdivu a jeho písmená v sebe ukrývajú určité tajomno.

Zopár mladých žien, ktoré so mnou zvyknú cestovať a sprevádzať ma, sú známe tým, že sa snažia tento môj obľúbený výraz používať v najrôznejších kombináciách, aby zistili, či to dáva zmysel. Hovoria napríklad o cestovateľskom *majstrovstve*, o *majstrovstve* batožiny, o *majstrovstve* balenia, a aj *majstrovstve* modlitby a *majstrovstve* kázania. Chceme dosiahnuť, aby sa *majstrovstvo* stalo novým populárnym slovom.

Ale so všetkou vážnosťou, výraz *majstrovstvo* v sebe ukrýva niekoľko rôznych významov, ktoré túžim, aby ženy spoznali a prinášali. Okrem slovného spojenia *majstrovská* lovkyňa (ako keď som levicu označila ako majsterku loveckej zručnosti), by som veľmi rada videla tento výraz skombinovaný aj s inými slovami, ako napríklad *divoký*, *inovatívny*, *rodičovský*, *štylový* a *komunikatívny*.

Možností je nekonečne veľa. Ale levice o majstrovstve nielen rozprávajú - ony sú stelesnením majstrovstva!

Ak by majstrovstvo malo mať nejakú podobu, bolo by jednoznačne stvárnené ako šelma. Aj keď ja osobne som v živote viac milovníčkou psov, neviem si predstaviť, že by som mala výraz *majstrovstvo* použiť na opísanie môjho jorkšíra. Ak by som si mala toto slovo predstaviť ako farbu, bola by to zlatá. Ako povrch? Bola by to vlniaca sa srst'. Majstrovstvo by sa nieslo s odhodlaním, a zároveň v prípade potreby aj s patričnou ľahkosťou a nepozorovane. Majstrovstvo nie je možné vyprodukovať či predstierať, ale dá sa a malo by byť rozvíjané. Ak to v sebe máte, ukážte to svetu. Veď práve majstrovstvo je to, čo robí levicu mocnou. Ona sa nenechá vystrašiť svojou vlastnou silou. Práve naopak, dáva jej to vnútorný pokoj.

Podľa slovníka Encarta thesaurus v mojom laptope výraz *majstrovstvo* v sebe zahŕňa slová ako *schopnosť, zručnosť, odbornosť, kompetencia, šikovnosť, vlohy a zdatnosť*. Okrem toho sa mi veľmi páči aj táto dvojaká definícia tohto výrazu: „1. mimoriadna schopnosť, zručnosť alebo prednosť; 2. výnimočná chrabrosť alebo odvaha.“¹

Rovnako ako v levici aj vo vás sa ukrýva majstrovstvo. Vo vašom vnútri je ukrytá mimoriadna schopnosť, sila či odvaha, ktorú v sebe potrebujete rozpoznať. Teraz je ešte možno hlboko skrytá a ešte len čaká na príležitosť, aby sa mohla naplno prejaviť, ale nikdy nepochybujte o tom, že tam je. Boh ukryl svoje talenty a schopnosti hlboko do vnútra každej z nás. Našou úlohou je ich odhaľovať a zdokonaľovať. Majstrovstvo v nás hovorí, *Neviem všetko, ani nedokážem urobiť všetko, ale to, čo dokážem, robím najlepšie, ako len viem*. Jednotlivé aspekty majstrovstva sú v nás často prebúdzané prostredníctvom hier, ako sú napríklad súťaže, šport či divadielka a predstieranie. Je vo vašom vnútri niečo, čo túži vyjsť von na povrch a hrať sa? Možno práve to je to, čo sa vo vás nadsene prebúdzá,

keď vidíte levice, ktoré sú nebojácne a pripravené na akciu. Či už sú práve na love, ochraňujú svorku alebo trénujú, robia to, čo dokážu, najlepšie, ako len vedia.

Prečo sú teda levice považované za majsterky loveckej zručnosti? Pretože lovia spoločne bez akéhokoľvek súťaženia a zmätku. Podiel ani prínos žiadnej zo zien nie je považovaný za významnejší ako tej druhej. Potrebujeme, aby si *ty* bola *sama sebou*! Napodobňovanie talentov niekoho iného neprináša úžitok nikomu, a už vôbec nie tebe samotnej. Individualita sa nerodí z porovnávania sa, kopírovania či súťaženia medzi sebou navzájom. Každá levica má za úlohu pracovať na zdokonaľovaní svojich vlastných schopností. Ak budeme nasledovať tento jej príklad, všetky budeme úspešné.

Tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi,
jednotlivo však sme si navzájom údmi.

Keďže však máme rozličné dary podľa milosti, ktorá nám je daná: kto má proctvo, nech (ono) súhlasí s vierou... (List Rimanom 12:5-6)

Častokrát som súčasťou konferencií, ktoré sú plné mimoriadne obdarovaných rečníkov. A vystúpiť na pódium po takýchto výkonoch môže byť niekedy zastrašujúce. Po mnohých úspešných a neúspešných pokusoch a omyloch som pochopila, že najlepšie je, keď sa jednoducho pokúšam byť tou najlepšou verziou samej seba. Pamätajte si, že nikto vás nepozýva do svojho sveta preto, aby ste predstierali, že ste niekým iným. Ľudia chcú vás.

Keď som si v preklade The Message prečítala, že „jednotlivo však sme si navzájom dokonale utvorenými a obdivuhodne fungujúcimi údmi“, znova som si pri tom pripomenula výraz *majstrovstvo* a aj to, že sme boli hrozivo a predivne stvorené. Boh nám nedal ducha bojzlivosti, ale (ducha) moci, lásky a sebaovládania (pozri 2. list Timotejovi 1:7). Boli ste stvorené s bážňou, nie so strachom, aby ste sa báli. Vy, moje drahé, ste boli dané na zem v čase celosvetovej vlády strachu, aby na vás boli zjavené zázraky a divy

nášho Boha. Ste povolane, aby ste boli obdivuhodne fungujúcimi údmi, čo je podľa môjho názoru len ďalším vyjadrením *majstrovstva*.

Boh pozýva každú jednu z nás, aby sme zaujali svoju pozíciu, aby sme sa postavili rovnako ako levce, každá na svoje vlastné miesto, každá so svojimi schopnosťami.

Lovecká zvrchovanosť (majstrovstvo) levíc je oslavovaná v mnohých afrických kultúrach. Len znamenití bojovníci alebo výnimoční lovci dostanú za svoje zásluhy pomenovanie „synovia levce“. Pretože práve levica je tá, ktorá trénuje mláďatá, samcov aj samičky, aby sa z nich stali majstrovskí lovci. Dokonca aj Písmo vyzdvihuje tento príklad:

A povedz: Čo za levica bola tvoja matka medzi levmi!
Ležala, medzi levíčatmi si vychovávala mláďatá.
Vychovala si jedno z mláďat, stalo sa mladým levom.
Naučil sa trhať korisť, žrával ľudí. (Ezechiel 19:2-3)

Lenže starostlivosť levíc sa na rozdiel od väčšiny ostatných zvierat nevzťahuje len na ich mláďatá. O leviciach je známe, že majú vo zvyku sa starať aj o iné staršie či zranené levce vo svojej svorke. Levce sú tým spojivom, ktoré drží svorku, aby fungovala ako zdravá jednotka.

Leví samec je prominentnou osobnosťou, ktorá nebojácne dáva najavo svoju prítomnosť. No naopak, sila levce sa skrýva v jej schopnosti byť takmer neviditeľnou. Pre levicu je na škodu, ak je pri love jej prítomnosť odhalená, a rovnako aj keď sa potrebuje postarať o svoje mláďatá, maskovanie je jej rozhodujúcou výhodou. Ale ak sa stane, že sa jej potomstvo ocitne v akomkoľvek ohrození, to je už úplne iný príbeh.

Či môžeš uloviť korisť pre levicu a ukojiť žravosť levíčat,
keď sa krčia vo svojich brlohoch a na postriežke ležia v húštine? (Jób 38:39-40)

Tieto verše sú časťou rozhovoru medzi Bohom a Jóbom. Táto konverzácia nám odhaľuje, že Boh je ten, ktorý učí levicu loviť, stopovať a zabezpečiť potravou jej čakajúce mláďatá. Premýšľam nad tým, ako to len Boh robí. Rozmiestňuje náš veľký Boh levicu do cesty rôzne nápovede a stopy, ktoré jej neustále napomáhajú zdokonaľovať a cibriť jej lovecké schopnosti? Alebo sú to jednotlivé aspekty Božieho stvorenstva, ktoré učia levicu, ako má loviť a zaopatrovať svorku rovnakým spôsobom, ako obdivuhodnosť Božieho stvorenstva prebúdza aj v ľuďoch túžbu hľadať Boha a milovať iných?

Divoká naháňačka

Rada by som teraz trochu rozšírila váš pohľad na samotný lov. Lov nie je obmedzený len na *Zabiť a zožrať*. Lov je okrem toho charakterizovaný aj ako naháňačka, pátranie a dokonca aj ako záchrana. Lovenie ako sloveso znamená naháňať, prenasledovať, stopovať, uštváť, nasledovať alebo číhať a striehnuť na mieste. Je podľa mňa veľmi zaujímavé, že tieto slová sa používajú aj na opísanie nášho nasledovania Boha.

Hospodine, môj Bože, k tebe sa utiekam;
zachráň ma od všetkých tých, ktorí ma prenasledujú,
a vytrhni ma! (Žalm 7:2, ROH)

Lov je niečo veľmi vzrušujúce. Páči sa mi predstava takej „divokej naháňačky za Bohom“. Takýto opis je na míle vzdialený od ešte rozospatých ranných stíšení s Bohom. Tieto slová vyjadrujú naliehavosť, rýchlosť a cieľavedomú honbu *za Bohom*. No pokojne by sme sa na tento úsek Písma mohli pozrieť ešte z iného uhla. Tento verš by rovnako mohol opisovať aj útek pred niečím divokým a nebezpečným - alebo aj beh a naháňačku naprieč divočinou za Bohom. Oba pohľady dávajú zmysel. Obe situácie sú vzrušujúce, no ja osobne radšej preferujem myšlienku divokého a nebezpečného naháňania sa za Bohom. A ešte sa mi páči aj myšlienka, že by ma On takto divoko prenasledoval. Niekedy, keď sa dívam cez okno na

vrcholy hôr, zašepkám: „Bože, kto skutočne si? Túžim vidieť samu seba vo svetle Tvojej moci!“

Istotne si nikto nemyslí, že by mohol doslovne loviť Boha. Bolo by absurdné si čo i len pomyslieť, že by sme Ho nejakým spôsobom mohli vyvieť z miery. Ale táto predstava znázorňuje aspoň malý náznak našej honby sa za Bohom. Pretože v Ňom je ukryté všetko za čím by sme sa kedy mohli v živote hnať. Vzácna žena, ešte nikdy doposiaľ som necítila takéto naliehavé volanie k lovu. Je čas začať sa divoko a nekompromisne hnať za naším Bohom.

Rovnako ako levica trpezlivo vyčkáva na útok, je aj čas čakania súčasťou nášho prenasledovania Boha. Žalmista píše:

Čuj, Hospodine, hlas môj zrána; zrána Ti robím prípravu a vyčkávam. (Žalm 5:4)

Výraz *loviť* má okrem už spomínaných ešte aj význam „hľadať, pátrať alebo snažiť sa získať“. Tieto slová v sebe nesú všetko, čo sme už spomínali. No a na záver lov naznačuje aj hľadanie, pátranie, honbu alebo expedíciu.

Ako dcéry najvyššieho Boha sa ženieme za odpoveďami, múdrosťou a silou. Naháňame sa za Bohom, aby nás chytil, a keď konečne budeme v Jeho zajatí, staneme sa jasným odrazom Jeho svetla a Jeho života pre ľudí okolo nás.

Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať
po všetky dni môjho života
a bývať budem v dome Hospodinovom dlhé časy. (Žalm 23:6)

Múdrosť a radu môžeme nájsť v spoločnosti žien, ktoré sa nielen samé hnali za Bohom, ale ktoré boli zároveň aj Bohom nájdené. Každá z týchto divokých a prebudených žien v sebe nesie veľký kus Božej lásky a súcitu, aby ich mohla prinášať ostatným. Svet sa díva a čaká, čo sa bude diať, keď Božia krása a láska nielen uchvátí, ale aj zmobilizuje spoločenstvá žien. Ty, vzácna sestra, si súčasťou

výpravy za hľadáním pravdy a prinášaním riešení. Naše hľadanie nebeského spojenia s Bohom koniec koncov vychádza zo zjavenia nášho Leva, Ježiša. Na svete existujú otázky, ktoré sú schopné položiť len ženy. A sú odpovede, ktoré nám Boh zveril, aby sme ich svetu prinášali. A aby sme to mohli dosiahnuť, potrebujeme sa spolu zhromaždiť.

Predtým ako idú naše sestry levice na lov, sa spolu najskôr zhromaždia na jednom mieste. Tam spolu odpočívajú, pripravujú sa a potom spoločne vstávajú a odchádzajú na lov. Bok po boku zaujímajú každá svoju pozíciu na útok a neskôr, keď je už po všetkom, spolu bok po boku hodujú. A potom sa tento cyklus opakuje opäť. Jednotlivé pozície sa môžu meniť, ale hlavné je, že levice zostávajú spolu!

Margaret Mead bola vynikajúcou kultúrnou antropologičkou, ktorá počas mnohých rokov strávených skúmaním rôznych kultúr došla k záveru, že: „Sesterský vzťah je pravdepodobne jeden z najsúťaživejších vzťahov v rodine, ale keď sestry dospejú, stáva sa jedným z najpevnejších.“²

Keď som si prečítala tieto slová, pomyslela som si: *Takže toto sa okolo mňa deje! Všetky dospievame!*

Keď som písala a pripravovala svoju knihu *Nurture*, uvedomila som si, ako poznám málo biblických príkladov sestier, ktoré by žili bok po boku a so stratégiou a zámerom. Pravdupovediac som sa cítila až sklúčená a neustále som premýšľala, kde by som mohla nájsť nejaký vzor pre ženy, ktoré sú priateľkami a dôvernícami. Tak zúfalo som ho túžila nájsť. Viete, nikdy nebudeme schopné povstať ako levice, pokiaľ nás sám Duch Svätý nebude sprevádzať týmto procesom.

Zatiaľ čo som v Písme pátrala po nejakom relevantnom príklade, cítila som, ako mi Boží Duch šepká: *Kapitola o dcérach je písaná*

*práve teraz. Preto povedz mojim dcéram, aby príbeh svojho života písali starostlivo a dobre!*³

Nechcem ani trochu riskovať, že by ste ako ženy nespoznali to, aký kľúčový a neoddeliteľný je prínos každej jednej z vás. Rozumiete tomu, čo to znamená? My všetky, každá individuálne a zároveň spoločne, sme súčasťou príbehu, ktorý Boh píše o svojich dcérah. Sme spriazneným spoločenstvom sestier, ktoré sa spolu zhromažďujú, aby starostlivo písali svoje životné príbehy a aby každé slovo, skutok a rozhodnutie mali význam. A pred svojimi očami vidím takto zhromaždené levice, ktoré povstávajú s nespútanou silou, ladnosťou a schopnosťou.

Honba za spravodlivosťou

Spoločne ako ženy povstávame nielen preto, aby sme hľadali Boha a Jeho odpovede, ale nastal čas, aby sme vstali a vydali sa spoločne za Ním aj v honbe za spravodlivosťou. Spravodlivosť si nevyžaduje žiaden právnický titul. Spravodlivosť by mala byť našim životným štýlom. Naša krajina bola založená ako útočisko pred pustošením nespravodlivosti, ktorá sa v tom čase rozmáhala. Naš právny systém ustanovil súdne dvory ako svätyne pravdy. Aj keď pri pohľade na niektoré nedávno vydané rozsudky mám pocit, že sú to len divadelné sály pre prefíkaných právnikov.

A duchom práva tým, čo sedia pri súde,
hrdinskou silou tým, čo odvracajú boj k bráne. (Izaiáš 28:6)

Písmo nám v tomto verši ponúka pozoruhodný pohľad na vec. Spravodlivosť a právo sú omnoho viac ako len dodržiavanie zoznamu pravidiel. Vyžaduje si to zamyslenie a „ducha práva“. Je potrebná nesmierna múdrosť, aby sa obe strany - sudca a porota dokázali zhodnúť na takých verdiktoch, ktoré nakoniec budú viesť národ a skutky jeho obyvateľov od nespravodlivosti k spravodlivosti. Udržanie si pravej spravodlivosti vyžaduje silných a výnimočných ochrancov práva.

Bolo obdobie, keď sa slovo *spravodlivosť* používalo na opísanie nášho národa. Keď som vyrastala, heslo jedného zo superhrdinov tej doby bolo „Pravda, spravodlivosť a americké spôsoby“.

Súd navráti sa k spravodlivosti,
za ňou pôjdu všetci úprimného srdca. (Žalm 94:15)

Potrebujeme prebudenie spravodlivosti. Obávam sa, že náš justičný systém stratil zmysel pre spravodlivý súd. Úprimné srdce pôjde za spravodlivosťou. Keď je vaše srdce v poriadku, nespravodlivosť sa vám stane odpornou. A toto nie je obmedzené len na justičný systém, malo by to platiť pre každú oblasť nášho života. Zatiaľ čo my čakáme na vládu, cirkev alebo kohokoľvek iného, aby napravili všetko zlé, vo svete medzitým umierajú ženy a deti. Myslím si, že sa jednoznačne všetci vieme zhodnúť prinajmenšom na tom, že spravodlivosť sa vzťahuje na ochranu detí pred ublížením.

Vďaka svojmu majstrovstvu sa levice spoločne dokážu postarať o ochranu mláďat vo svorku. Ak sú levíčatá v ohrození, z levice sa okamžite stáva strategická bojovníčka. Raz som sa dívala na jeden dokumentárny film, kde bola scéna, ako sa kobre podarilo dostať medzi svorku levov. Napriek tomu, že uprostred svorky sa týčila smrteľne jedovatá kobra, levice zostali veľmi pokojné. Ich reakciu bola usporiadaná, disciplinovaná a okamžitá evakuácia levíčat do bezpečia. Každá z levíc schmatla za kožu najbližšie mláďa, ktoré bolo pri nej a šikovne ho preniesla do bezpečnej vzdialenosti od hada. Jedna z levíc zostala strážiť mláďatá, zatiaľ čo ostatné sa vrátili k zvyšku svorky, ktorá zatiaľ bedlivo pozorovala každý hadov pohyb.

Bola som ohromená, že levice si uvedomovali, že nie je dobrý nápad púšťať sa do súboja s kobrou, kým boli nablízku levíčatá. Mláďatá by nielenže boli v ohrození života, navyše by ešte aj zavadzali. Ale v momente, keď boli v bezpečí, prišiel čas postarať

sa o hada. Inštinktívne správanie sa levíc bolo vysoko taktické a strategické.

Levice sú nesmierne ochranárske nielen voči svojim vlastným, ale voči *všetkým* mláďatám vo svorke. Levica by za žiadnych okolností neohrozila cudzie mláďa inej samice ani len o trochu viac, ako svoje vlastné. Levie samice spolu nielen lovia, ale rovnako sa spolu aj starajú a vychovávajú potomstvo. A takto podobne by sme sa my ženy mali zaviazat' k tomu, aby sme spoločne priviedli do bezpečia všetky deti na svete a držali ich ďaleko od čohokoľvek, čo by ich mohlo vystaviť nebezpečenstvu alebo ohroziť ich život. Nestačí sa zaoberať len svojimi vlastnými deťmi. A to pre nás znamená, že budeme viesť vojnu za naše deti nielen doma, ale aj ďaleko za hranicami našich domovov. Povstaňme v boji za našich susedov, blízkych aj vzdialených.

Pud ochraňovať v sebe majú levice zakorenený tak hlboko, že zabezpečenie ochrany svojich mláďat riešia dokonca ešte pred ich počatím. Vďaka určitej Bohom danej schopnosti si dokážu levice v jednej svorke dokonca navzájom zosynchronizovať aj obdobie ruje a svoj reprodukčný cyklus. To im umožňuje počať a priviesť na svet mláďatá spolu v rovnakom období.

Takže, v podstate, celá svorka je v očakávaní naraz. Levice si veľmi dobre uvedomujú, že levíčatá v približne rovnakom veku majú omnoho väčšiu šancu na prežitie vďaka rovnakému prístupu k potrave a rovnakému tréningu. Množstvo zlatistých, prevažujúcich sa levíčat je dôkazom, že v skupine je dostatok levíc, ktoré sú schopné dojčiť. A pretože je svorka skupinou príbuzných levíc, mláďatá si v nej dojčia a vychovávajú navzájom jedna druhej. Vyrastať v svorke po boku bratov a sestier, ktorí sú všetci približne rovnako skúsení a takmer rovnako veľkí, so sebou prináša jednu veľkú výhodu. Znamená to totiž, že všetky levíčatá majú aj podobne nastavený rytmus a režim tréovania, kŕmenia, odpočinku a hier, čo sa nakoniec prejaví tým, že ich schopnosti

budú pomerne vyrovnané a to značne pomôže prežitiu nielen mláďat, ale aj ich budúcej svorke.

Levice svoje mláďatá trénujú tak, že im predvádzajú a znázorňujú, čo je správne. V divočine je len veľmi malý priestor na chyby. Ak sa určité schopnosti a zručnosti nepodarí preniesť z jednej generácie na druhú, je ohrozené nielen prežitie samotných levíčat, ale aj dedičstvo a pokračovanie celého rodu a svorky.

Levice sa učia lovu pomocou hry. Ešte kým sú malými levíčatami osvojujú si základy. Matky levice ležia, a pritom pozorujú levíčatá, zatiaľ čo tie sa spolu naháňajú a hrajú. Po čase sa k nim pridajú aj ony. A levice sa nehrajú len s malými levíčatami, zvyknú zapárať a hrať sa aj medzi sebou. Dovoľujú tak mláďatám pozorovať ich, a tie potom samé zakúšajú ten pocit moci a dominancie pri tom, ako sa navzájom váľajú, útočia a skáču dookola rovnako ako ich mamy. Ak hra zájde príďaleko, vždy je nablízku matka levica, ktorá na malého nespratníka pohotovo zavrčí alebo ho capne, ak sa jej zdá, že to už preháňa.

No tento čas hier a šantenia má veľký význam, nakoľko slúži na rozpoznanie a vyzdvihnutie práve silných stránok každého člena svorky. Boh má veľkú radosť, keď sa spoločne smejeme, zabávame a odpočívame. Dalo by sa povedať, že keď sa spoločne zabávame, zažívame „re-kreáciu“ (re-creation - v anglickom jazyku prenesene ako „znovu-stvorenie“, pozn. prekladateľa).

Lebo Ty si mi býval na pomoci a v tóni Tvojich krídel plesám. (Žalm 63:8)

Keď som sa po prvýkrát dočítala o tom, že levice počnú a porodia svoje mláďatá naraz, aby sa mohli potom všetky spolupodieľať na kŕmení a tréňovaní levíčat, počula som Božieho Ducha, ako mi pošepkal: *Lisa, každé jedno dieťa si zaslúži rovnakú šancu na prežitie. Každé jedno dieťa potrebuje byť chránené, dostávať potrebnú starostlivosť, byť vychovávané a byť zapatrené. Starostlivosť*

o všetky deti na zemi je našou spoločnou zodpovednosťou. Preto v našej honbe za spravodlivosťou pre nich potrebujeme byť strategické.

Prudká reakcia

O čo skôr by sa potom ľudská matka mala pokúšať zachraňovať aj deti, ktoré nie sú jej vlastné?

Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nezľutuje sa nad synom, ktorého porodila?
Keby ony aj pozabudli, ja na teba nezabudnem. (Izaiáš 49:15)

Je tak nepredstaviteľné, že by žena dokázala niekedy zabudnúť na svoje dieťa, že živý Boh hovorí, „že dokonca, ak by to aj bolo možné“. Tento verš podčiarkuje, aké neprirodzené je, že by sa žena nepostarala o svoje dieťa, či dokonca mu vedome ublížila. Žiaľ, žijeme ale v dobe, keď sa nepredstaviteľné stalo realitou. Čoraz častejšie sa v správach objavujú príbehy o matkách, ktoré svojím konaním ohrozujú bezpečnosť a blahobyt svojich detí výmenou za drogy, alkohol alebo peniaze.

Nedávno médiá opisovali vážnu situáciu dvoch mladých dievčat, ktoré boli unesené rôznymi pármami. Jedno z týchto dievčat bolo svojimi únoscami väznené osemnásť rokov, a počas toho hrozného obdobia sa jej narodili dve dcéry, ktoré vychovala. Druhé z dievčat bolo unesené priamo z domu jej rodičov a držané v zajatí deväť mesiacov. Obe tieto mladé ženy boli znásilňované a týrané tými krutými predátormi. A v oboch týchto prípadoch bola ako spolupáchateľka pri zločinoch muža obvinená aj jeho manželka, ktorá nemala vlastné deti.

Keď môj syn Alec počul, že do týchto zločinov boli zapojené aj ženy, bol šokovaný. „Prečo ich manželky nezachránili tie mladé dievčatá?“ opýtal sa ma, neschopný porozumieť svetu, v ktorom by ženy dokázali nezachrániť deti.

Jediná odpoveď, na ktorú som sa zmohla, bola, že žiadna z týchto žien nebola zdravá. Tieto ženy mali na výber, a obe sa rozhodli mlčať. Z nejakého dôvodu sa v žiadnej z nich neprebudilo ich materinské srdce a inštinky.

Máme tendenciu si myslieť, že ženy sú utláčané mužmi, no nie vždy je to tak. Tieto ženy veľmi dobre vedeli, čo sa deje a nič s tým neurobili. Dokonca boli spolupáchateľkami, ktoré dovolili zneužívanie týchto dievčat.

Zaujímavosťou v týchto prípadoch bolo aj to, že obaja muži zneužívali Bibliu a využívali nezdravé vnímanie podriadenosti, aby nimi manipulovali svoje manželky a aj dievčatá. A tak v túžbe páčiť sa svojim manželom, stali sa tieto ženy ich spolupáchateľkami, čo šokovalo celý národ.

Práve naopak, levica sa za každých okolností vždy postaví medzi svoje mláďa a čokoľvek, čo by ho ohrozovalo. Čítala som dokonca články o tom, ako sa levice spojili, aby bojovali proti samcom zo svojej vlastnej svorky, ak ich správanie nejakým spôsobom ohrozovalo mláďatá.

Nikdy doposiaľ sme sa nenachádzali v tak kľúčovom čase, ako je tento, ktorý si vyžaduje, aby sme povstali ako zdravé ženy, ktoré pravdivo oddeľujú Božie Slovo a žijú podľa neho. Potrebujeme priniesť múdry a premyslený pohľad na spoločenské otázky, ako sú pohlavie, podriadenosť a bezpodmienečná manželská poslušnosť. Boh nikdy nemal v úmysle, aby tieto princípy ohrozovali a ubližovali ľuďom

Je našou zodpovednosťou chrániť mladých a zraniteľných. Presne ako levice aj my by sme sa mali za každých okolností pokúšať ochrániť deti pred nebezpečenstvom. Levice vďaka Bohom daným inštinktom veľmi dobre rozumejú tomu, na čo niektoré ženy zabudli: matky zachraňujú vždy, dokonca aj keď dieťa nie je ich vlastné.

Očividne z vás pôrod nerobí automaticky matku. Pred niekoľkými mesiacmi bol náš národ zdesený nad príbehom nádherného, usmievavého päťročného dievčatka, ktoré matka predala do sexuálneho otroctva. Jej telo bolo neskôr nájdené v lese neďaleko vedľajšej cesty v Severnej Karolíne. Chvejem sa pri predstave toho, čo ešte môže byť v správach dovtedy, kým bude vydaná táto kniha.

Som vďačná Bohu, že pre väčšinu z nás sú takéto materinské poruchy niečím nepochopiteľným. Písmo nám predpovedá, že príde čas, keď ľudia, ktorí zamenia Božiu pravdu za lož, zabudnú, ako byť človekom (pozri List Rimanom 1:26). Byť človekom znamená byť podobný Božiemu obrazu a mať svedomie a časť Jeho srdca. Boh je nesmierne pobúrený tým, ako ľudia znevažujú hodnotu ľudského života a ako zneužívajú deti stvorené na Jeho obraz. Vediac, ako na to reaguje Otec, aj my by sme na to mali reagovať s rovnakou ráznosťou a láskou. Pre niektorých z nás to bude znamenať, že potrebujeme otvoriť svoje domovy pre adopciu a vziať k sebe tieto ohrozené alebo nechcené deti. Potrebujeme byť štedrý a nespoliehať sa len na vládu, že napraví všetko, čo vidíme, že je nesprávne. Poďme skutočne milovať svojich blížnych.

Ak sa budeme v čase útlaku a nespravodlivosti len ticho prizerať, riskujeme, že nás to jedného dňa premôže. Veľmi túžim vidieť cirkev, ako povstane a napraví všetku nespravodlivosť, ktorú napáchali obchodovanie s ľuďmi a sexuálne otroctvo. Na tieto dva problémy nikdy nezabúdam a často o nich hovorím aj vo svojich kázňach. Nedávno som jednej mladej žene v lietadle rozprávala o mojej túžbe vidieť ženy po celom svete zmobilizované do akcie, ktorá bude jednať s týmito problémami. Otočila sa ku mne a žiadala si vysvetlenie: „Čo vám dáva právo hovoriť o tejto problematike?“

Ráznosť jej otázky ma na moment vyviedla z miery. Zaskočená som po krátkej pauze odpovedala: „Čo mi dáva právo o týchto veciach mlčať?“ S trochu pokojnejším hlasom sa mi pokúsila

vysvetliť, že len chcela vedieť, či na to mám nejaké vzdelanie alebo profesionálnu kvalifikáciu. S pohľadom stále upretým na ňu som jej vysvetlila, že podľa mojich informácií neexistuje žiaden zákon, ktorý by zakazoval upozorňovať na nespravodlivosť a že z toho, čo som doteraz videla, ešte ani jeden „kvalifikovaný profesionál“ nebol doteraz schopný priniesť riešenie tohto problému, ktorého obludnosť si bude vyžadovať hlasy mnohých.

Je neskutočne hrubá nespravodlivosť, keď niekto okráda deti o ich nevinnosť a zotročuje ich kvôli žiadostivosti a zhýralým túžbam dospelých. Ako môže ktokoľvek z nás mlčať a prizerať sa na to, ako sú umlčané hlasy toľkých detí?

Ako sa dá nekričať o tomto probléme? Koľkokrát ešte potrebujeme počuť výrok: „Jediná vec, ktorá stačí na to, aby zlo zvíťazilo, je nečinnosť spravodlivých,“ predtým, ako mu nielen uveríme, ale začneme podľa toho aj konať? Keď cestujem po svete a prechádzam cez tie najchudobnejšie miesta a oblasti, dívam sa do očí matiek a premýšľam nad tým, čo si asi myslia. Kladú si otázky, ako *Je moje dieťa menej ako to vaše?*

Nech nás Boh chráni od toho, aby sme im niekedy dovolili uveriť tejto lži. Keď som bola v Juhovýchodnej Ázii, dvakrát sa mi stalo, že mi matka ponúkala svoje dieťa. Jedna z tých matiek dokonca zašla tak ďaleko, že mi svoje dieťa dala do náručia. Ako som ho držala, ona sa na mňa dívala, gestami mi naznačila o čo žiada, zatiaľ čo ma zasypala slovami, ktorým som nerozumela. Inokedy, keď som povedala jednej matke, aké má nádherné dieťaťko, prostredníctvom tlmočníka sa ma hneď spýtala, či by som chcela jej dcéru. Vidíte to zúfalstvo? Tieto matky sa pokúšali dať svoje deti cudzinke, ktorá ani nehovorí ich jazykom. Možno tak chceli získať peniaze, ale myslím si, že ešte viac ako to, chceli pre svoje deti získať nádej. Predať svoje dieťa je v našej kultúre niečo nepredstaviteľné, ale čo by ste robili, ak by ste boli v situácii, že by ste nemali už nič, čo by ste tomu dieťaťu dali?

A čo my? Budeme vychovávať naše deti tak, aby mali neustále na pamäti, že sa o tento svet a jeho zdroje delia aj s takýmito ženami a ich deťmi? Verím tomu, že Boh chce, aby sme presne to robili v našich domovoch a rodinách.

Záchrana detí

Áno, v krajinách, kde chudoba vyprázdňuje dokonca aj ľudské duše, panuje nesmierny žiaľ a zármutok, ale aj na našej lokálnej úrovni je množstvo bojov, ktoré si vyžadujú našu pozornosť. Počas toho, ako som písala túto knihu, odohralo sa niečo veľmi zaujímavé. Mala som možnosť vidieť aspoň malý záblesk toho, ako vyzerá strategická šikovnosť a chrabrosť, keď sa aplikuje v lokálnom vzdelávacom systéme. Preto som povedala záblesk, pretože moja účasť na tom celom bola jedna letmá návšteva, a s veľkým rešpektom si uvedomujem, že je veľké množstvo ľudí, ktorí sú aktívne zapojení v rôznych vzdelávacích inštitúciách a procesoch a ktorí na tom majú omnoho väčšie zásluhy. Som vďačná Bohu za učiteľov a pedagogických pracovníkov, ktorí neúnavne pracujú na tom, aby zabezpečili kvalitné vzdelávanie s obmedzeným rozpočtom. To je dôvod, prečo niekedy potrebujú našu pomoc.

V jeden večer mal môj najmladší syn, Arden, za úlohu prečítať niečo z literatúry. Ale pretože bol veľmi unavený z basketbalového tréningu, poprosil ma, či by som mu to neprečítala ja. Báł sa, že keby si to čítal sám, tak by pritom zaspal. Zvyšok rodiny bol v obývačke a hlučne komentoval futbalový zápas v televízii, tak sme sa my dvaja pobrali do mojej spálne.

Ako som čítala tú knihu, bola som veľmi znepokojená jej obsahom. Bola v nej opísaná celá škála myšlienok a úvah o tínedžerských samovraždách, vandalizme, o týraní žien a detí, násilí, o nezákonnom pití alkoholu, rodičovskom zanedbávaní a o krádežiach. A už keď som bola presvedčená o tom, že to už nemôže byť horšie, narazili sme na veľmi neprípustnú pasáž opisujúcu sex.

Vtedy sa ku mne môj syn otočil a povedal: „Mami, už nechcem ďalej čítať túto knihu.“ Potom mi ešte povedal, že je v nej ešte veľa ďalších rovnako nechutných častí. Ale problém bol, že táto kniha bola na zozname povinného čítania pre prvákov na hodinách literatúry. Rozhodla som sa, že na druhý deň ráno zavolám do školy a požiadam ich, aby Ardenovi v rámci povinnej literatúry vybrali inú knihu. Keď som na druhý deň telefonovala s jeho učiteľkou, súhlasila s tým, aby si Arden vybral niečo iné. Keď som položila slúchadlo, bola som spokojná, že už je všetko v poriadku, no neskôr v priebehu dňa sa stali nejaké veci, ktoré ma presvedčili o tom, že bolo potrebné urobiť niečo viac. Podľa školského poriadku na čítanie tejto knihy potrebovali žiaci kvôli jej neprípustnému obsahu povolenie od rodičov. Uvedomila som si, že ani ostatní rodičia nemajú vôbec tušenie o tom, čo v tej knihe je. Napokon, aj ja som to zistila len preto, lebo som ju začala čítať svojmu synovi. Inak by som to tiež vôbec nevedela.

Bolo správne, aby bol môj syn jediným, ktorý bol uchránený od obsahu tejto knihy? Akým spôsobom by táto kniha formovala pohľad a názory na pornografiu, sex, rodičov, alkohol, krádeže, násilie a samovraždy u ostatných chlapcov v ročníku? Vediac tieto veci mohla som vôbec ostať ticho? Nebolo mojou zodpovednosťou rovnako chrániť aj tieto ostatné deti a ich rodičov?

A tak som napísala blog, aby som zvýšila povedomie o obsahu tejto literatúry a aby som získala podporu viacerých a dala tak škole najavo, že tieto moje obavy nezdieľam len ja sama. V priebehu necelých dvadsiatich štyroch hodín som dostala odpovede od viac ako päťsto ľudí (z ktorých mnohí boli učitelia), ktoré hovorili, že si rovnako myslia, že táto kniha nie je vhodná na čítanie. Niektoré z nich boli matky, ktoré vzdelávali svoje deti doma a písali mi, že presne takéto veci boli jedným z dôvodov, prečo sa rozhodli vziať svoje deti preč zo štátnych škôl.

Ja som nenapádala právo autora napísať svoj vlastný príbeh. Moje obavy pramenili z toho, že táto kniha bola zaradená do povinnej literatúry pre štrnásťročných chlapcov. A táto kniha obhajovala pornografiu. Nelegálne obchodovanie so sexom má svoj začiatok práve v pornografii. Nezdravé predstavy a obrazy môžu neuveriteľným spôsobom prekrútiť to, ako sa mladý muž díva na ženy. Spomínaná kniha opisovala pornografiu spolu s masturbáciou ako súčasť normálneho správania sa u štrnásťročných chlapcov. Pornografia má moc vytvoriť spôsob myslenia, ktorý si dokáže úplne podmaniť a zotročiť svoje obeť (mužov aj ženy). Toto zneuctenie dokáže veľmi vážne poznačiť budúce sexuálne vzťahy mužov vecami, ako sú napríklad nenávisť k ženám, emocionálne a sexuálne oddelenie a rôzne sexuálne závislosti - pričom všetky tieto veci dláždia cestu až k obchodovaniu so sexom a k sexuálnemu otroctvu.

Dobre som vedela, že naša škola má za cieľ inšpirovať a budovať charakter mladých mužov a žien. Dokonca mali zavedené mnohé efektívne nástroje, ktoré tomuto cieľu napomáhali. No napriek tomu táto kniha nejakým spôsobom prekázla týmto štandardom. A tak som si dohodla stretnutie s riaditeľom školy, aby som ho upozornila na to, že niektoré z týchto pravidiel boli porušené. Povedala som mu o svojich obavách, že ako niekto, kto mal možnosť vidieť dôsledky obchodovania so sexom z prvej ruky, som bola veľmi znepokojená tým, ako táto kniha svojim obsahom predstavuje ženy ako sexuálne objekty.

Do týždňa bola kniha stiahnutá zo zoznamu. Vedenie školy bolo spokojné s tým, že sa odhalila chyba v procese výberu kníh a ihneď podnikli kroky, ktoré mali takýmto omylom zabrániť v budúcnosti.

Školy sú plné ľudí, ktorí sa zaviazali k vzdelávaniu detí. A rovnako ako ktokoľvek z nás, aj oni môžu urobiť chybu či mať nesprávny úsudok. Namiesto toho, aby sme na nich útočili, nebolo by lepšie pridať sa na ich stranu a pomáhať im ako spojenci v procese

vzdelávania, a tak spoločne bojovať v záujme všetkých detí, namiesto toho, aby sme si chránili len svoje vlastné?

Po mojom stretnutí s riaditeľom si vedenie školy uvedomilo, že táto kniha je na zoznamoch pre všetky prvé ročníky, akurát trieda môjho syna bola prvá, ktorá ju mala čítať. Vďaka tomu, že sme na to vedenie školy upozornili a že nás v tom podporilo, mnoho detí bolo uchránených od toho, aby boli vystavené čítaniu škodlivého a nevhodného materiálu.

Počas tohto procesu som ani raz nevytiahla kresťanské eso z rukáva. Nešla som do školy a nebombardovala som svojimi názormi a sťažnosťami tamojších učiteľov a ostatných pracovníkov. Apelovala som na nich na základe ich vlastných pravidiel a školského poriadku. Navyše, nielenže som upozornila na problém, okrem toho som za nimi prišla aj s návrhom rozumného riešenia. Dala som im tým najavo, že som bola odhodlaná dotiahnuť to do konca. A ktokoľvek z vás by dokázal urobiť to isté.

Je čas loviť

Boh nás pozýva, aby sme sa pridali k lovu. Ak Ho budeme hľadať a nasledovať, nájdeme múdrosť a odpovede, ktoré potrebujeme. Vo svete, ktorý je zmietaný rozvodmi a emocionálnym oddelením sa, zúfalo potrebujeme Bohom-zjednotené priateľstvá a strategické vzťahy, aby sme mohli spoločne vychovávať a chrániť všetky naše deti. Aby sme si dokázali čo i len uvedomiť nevyhnutnosť záchrany stratených a ohrozených detí vo svete, potrebujeme do toho priniesť nebeské stratégie a riešenia. Nikto nie je osamoteným ostrovom. Sme v tom spolu. Vďaka tejto dynamike má to, čo robíš ty, moc ovplyvniť mňa a naopak to, čo robím ja, má moc ovplyvniť tvoj život. Len spoločným úsilím máme šancu priniesť zmenu do našich domovov, do cirkvi a do našich komunít. Žijeme v dobe, ktorá nám ponúka obrovské možnosti sociálnych kontaktov a spájania sa. Je len na nás, či sa rozhodneme využívať tieto možnosti na dobré.

Keď som sa začala zaujímať o levice, vôbec som si neuvedomila, že levy sú jediným druhom mačkovitých šeliem, ktoré žijú v komunitách. Tam, kde je jedna levica slabá, iná je silná. Kde jedna zlyháva, druhá má úspech, a táto sila sa odohráva pod záštitou mocného leva.

Toto nie je prípad osamelých šeliem. Mocný panter, leopard alebo gepard nemajú za sebou takúto podpornú skupinu. Zakaždým keď tieto iné samice nechávajú svoje mláďatá osamote, keď odchádzajú na lov, podstupujú riziko, že sa vrátia k vyplienenej nore. V jednom dokumentárnom filme som počula lútostivé náreky gepardej mamy, ktorá sa vrátila k svojej nore a našla ju prázdnu bez jedinej stopy po svojich mláďatách. Jej zúfale volanie neustávalo celú noc v nádeji, že aspoň jedno z mláďat snád nejako uniklo tomu krviprelievaniu.

Ty ani ja sme neboli stvorené pre život v izolácii. Nedokážem ani opísať, aký úžasný zdroj úľavy pre mňa bolo to, že som okolo seba mala iných ľudí okrem mojej rodiny, ktorí mi pomáhali starať sa o moje deti, ako keby boli ich vlastné. Sme požehnaní mnohými ľuďmi, ktorí prednášajú našu rodinu pred Boží trón a strážia nás vo svojich modlitbách. Dokonca aj ľudia, ktorých som nikdy nestretla, sa za nás modlili a my sme sa o tom dozvedeli až neskôr. Bolo mnoho ľudí, ktorí štedro dávali, aby mohlo byť rozširované evanjelium a zo zajatia zachránení ľudia, ktorých nikdy v živote nestretli. Nech nebo bohato odplatí každému z vás, ktorí sa staráte o rodiny ostatných.

Vezmi mu dych

Keď levica zabije svoju korisť, vo väčšine prípadov ju neroztrhá ani nerozorve. Usmrtí ju tým, že jej zablokuje prísun kyslíka a zadusí ju. A presne tak verím, že je čas, aby sme aj my vzali dych nášmu nepriateľovi. Jedným zo spôsobov, ako to môžeme urobiť, je prestať mu prepožičiavať náš dych. Až príliš často mu poskytujeme

dostatok prostriedkov, aby mohol vyčíňat. Môžeme ho odstaviť tým, že už viac nebudeme hovoriť jeden proti druhému. Namiesto toho poďme svoje slová šikovne používať na to, aby sme budovali, napomínali, naprávali a povzbudzovali.

Som si vedomá, že pri love *potrebujem* iné ženy, ktoré rozumejú mojim silným stránkam a zároveň ma dokážu podopierať v mojich slabostiach - a takisto ich potrebujete aj vy! Aby som to mohla dosiahnuť, zámerne sa obklopujem ľuďmi, ktorí sú silní v oblastiach, kde ja som slabá. Je mojou úprimnou modlitbou, aby som bola tou, ktorá dokáže mojim blízkym poskytnúť silu v oblastiach ich slabostí. Zdravé a vyrovnané vzťahy sú také, v ktorých každý člen prispieva a je prínosom.

Kiež by sa nikto z nás neuspokojil len s tým, že jeho vlastné deti sú v bezpečí, ale namiesto toho sa povzbudzujeme v pochopení a uvedomení si toho, že našou zodpovednosťou sú všetky deti na tomto svete. Nech sme tí, ktorí sa budú starať o ochranu všetkých detí pred hrozbami. Nenechajme sa oklamať názormi, že lokálny vplyv nemá žiaden potenciál mať ďaleko širší dopad. Neverme tomu, že naša úloha je bezvýznamná. A nech si ani nikto z nás nemyslí, že dokážeme zmeniť svet sami bez cudzej pomoci.

Len nažívajte tak, ako je hodné evanjelia Kristovho,
 aby - či keď prídem a vás uvidím, či keď som vzdialený
 - počul som len to o vás, že stojíte v jednom Duchu
 a spolu ako jedna duša bojujete za vieru v evanjelium.
 Protivníkom sa ničím nedajte zastrašiť; to bude znamením,
 a to od Boha, im, že zahynú, vám, že budete spasení. (list Filipanom 1:27-28)

Spoločne dokážeme byť strategické.

LEVICE ŽIJÚ VO SVETLE A LOVIA V TME

Bezbožný uteká, hoci ho nikto neženie,
ale spravodlivý sa cíti bezpečný ako
levíča.

PRÍSLOVIA 27:1

Levice už od prírody veľmi dobre vedia, čo všetko dokážu a ako to urobiť dobre (majstrovstvo!), a ich život je relatívne nekomplikovaný. Odpočívajú vtedy, keď sú unavené a lovia a krmia sa vtedy, keď sú hladné. Mimo toho trávia väčšinu svojho času hrou!

Možno ste videli levice, ako si len tak ležia napoly spiace. Niekedy sa dokonca vyvrátia na chrbát a odpočívajú na slnku - ako keby mali na sebe solárne panely, ktoré v sebe hromadia energiu potrebnú na neskôr. Dokonca aj poskakujúcim mláďatám sa len zriedka podarí vyvolať u odpočívajúcich levíc nejakú reakciu. Z času na čas, keď to už niektoré z levíčat preženie, dostane sa mu lenivé capnutie od matky, ktorá je pri ňom najbližšie. Ale nikto nevyzerá ani najmenej v strese počas toho, ako prespia priemerne dvadsať hodín z dňa.

Po odpočinku je možné vidieť levice, ako sa natáhujú a postupne sa všetky zhromažďujú, aby sa pridali k spoločnej hre. Nastáva prechod od stavu odpočinku do ďalšieho stavu - stavu

najvyššej pohotovosti. No napriek tomu, že sú levice v stave najvyššej pohotovosti a sú veľmi sústredené, nikdy nie sú v strese.

Tento sústredený, no zároveň uvoľnený postoj je ďalším z kľúčových elementov zdatnosti levíc, ktorý si my ako dcéry od nich potrebujeme privlastniť. Nasledujúci úsek Písma nám ponúka takýto náhľad.

Bezbožný uteká, hoci ho nikto neženie,
ale spravodlivý sa cíti bezpečný ako levíča. (Príslovia 28:1)

Tu to máme - uvoľnený, sebavedomý a odvážny. Ľudia si väčšinou slová uvoľnený a sebavedomý nespájajú so slovom odvážny, no Boh áno. Ja to vidím práve v levici. Jej postoj neustále komunikuje: „Som tou, ktorou mám byť. Som mocná a veľmi schopná, hravá a zároveň smrtiaca, uvoľnená, sústredená a starostlivá.“

Ako každá žena je levica súhrnom protikladov. Napriek tomu, že tento verš doslova hovorí o levícatách, v pôvodnom význame sa vzťahuje na obe pohlavia. Všetky levy - samce aj samice - majú tento postoj. Možno by sme ho mali mať aj my.

Keď levica nie je na love, nemá ani najmenší dôvod na to, aby sa pohybovala v tieni. Žije na svetle. Spoločne so svojimi sestrami sa zhromažďujú a trávia čas priamo na slnku, na svetlom zaliatej nekonečnej africkej savane. Práve tam, na mieste, kde niet ani kúsok zatônenia, tam levice odpočívajú, hrajú sa, očisťujú sa, krmia sa, trénujú a dokonca sa na otvorenej pláni aj pária. *Prečo* by levica mala cítiť akúkoľvek hanbu či nutkanie sa skrývať?

V ich svete neexistuje nepriateľ, ktorý by bol dostatočne odvážny alebo silný na to, aby ich vyzval na súboj. Levy neustupujú pred nikým (okrem stáda slonov, keď prechádzajú cez ich územie). A v čase, keď levica nie je na love, má len malú či skôr žiadnu potrebu sa maskovať. Levy sú na svojom území nesporne kráľmi a kráľovkami na vrchole potravinového reťazca.

Ak je cez deň až príliš horúco, levica sa môže vybrať do tieňa, aby si tam odpočinula, ale nie je to ani zďaleka preto, že by sa potrebovala skrývať. Na rozdiel od leopardov a gepardov, ktorí sú osamelými lovcami, levy nemajú žiaden dôvod vyliezať na stromy alebo sa krčiť niekde v kríkoch, aj keď to všetko tiež dokážu. Nie, naša levica nebojácne odpočíva na jasnom dennom svetle obklopená sestrami, tetami, mamou a sesternicami, spoločne so svojimi mláďatami a svojím levom.

Teraz, keď to píšem, uvedomujem si, že to je presne to, čo chcem. Chcem takto odpočívať na slnku bez akéhokoľvek strachu, spolu so svojimi sestrami, dcérami, sesternicami a matkami, a s úsmevom spoločne pozorovať mláďatá vediac a byť si vedomá toho, že v našom okolí nie je nič, čo by nás bolo schopné poraziť.

Presne takéto správanie som mala možnosť vidieť, keď sme spolu s Johnom boli na africkom safari, kde sme sledovali jednu matku levicu, jej malé levíča a dve odrastené dcéry. Zdalo sa, že táto skupinka len bezcieľne putuje cez vysokú jesennú step. Ich žalúdky boli plné a na ich tvárach boli jasné stopy po krvi. Práve sa dobre nakrmili na svojom nedávnom úlovku a zdali sa byť trochu ospalí. V diaľke som si všimla zhluk stromov, tak som predpokladala, že zamieria priamo tam - ale nie! V tom momente sa všetky levy zvalili priamo tam na mieste, hneď vedľa cesty ani nie desať stôp od nášho auta, trochu sa očistili, zatvorili si oči pred ostrým slnečným svetlom a do pár minút všetci zaspali.

Boli sme priamo tam - skupina ľudí so zbraňami (okej, len správcovia mali zbrane) vo veľkom aute s hlučne revúcim motorom, a tie levy nami neboli ani trochu ohrozené či znepokojené. Jednoducho prišiel čas ich dopoludňajšieho spánku, a to bolo celé.

Život vo svetle

V momente mi napadá toľko myšlienok a obrazov toho, ako by život vo svetle mal vyzeráť v našom prípade. Za prvé, znamená to

koncept žitia nášho života otvorene a transparentne. To znamená, že vaše dvere a okná sú otvorené dokorán, aby púšťali dovnútra svetlo, rodinu a priateľov. V našom dome je vždy otvorená najmä kuchyňa, pretože v dome plnom mužov sú stále niečie ústa hladné. No neexistuje nič kľúčovejšie pre naše zdravie a prežitie, ako keď máme otvorené a svetlom naplnené srdce.

Ako deťom hovorím: Odvďačte sa nám aj vy, rozšírite srdcia!

(2. list Korinťanom 6:13)

Tento odkaz je taký jednoduchý, taký oslobodzujúci, no zároveň v niektorých chvíľach taký desivý. Len my sami máme moc otvoriť naše životy. Najprv ich potrebujeme otvoriť, potom ich potrebujeme otvorene žiť a nakoniec rozšíriť. Otvorenie našich životov a žiť otvorene je dvojité proces. Môžeš *otvoriť svoj život*, no zároveň *nežiť otvorene*. Poznám ľudí, ktorí o sebe odhalia veľa vecí z niektorých oblastí vo svojom živote a svojich vzťahov, no ak by skutočne žili otvorene, bolo by toho odhaleného ďaleko viac, ako by toho bolo zakrytého. Niektorí ľudia odhalia jednu oblasť zo svojho života len preto, aby mohli zamaskovať inú.

Keď si v mysli prehrávam tento Pavlov odkaz, stáva sa pre mňa táto jeho výzva čím ďalej, tým viac lákavejšou. Pripomína mi to naše životy, ako keby to boli nerozbalené dary pre nášho živého Boha. Pavlove slová mi pred očami vykresľujú obraz životov, ktoré sú otvorené prijať všetko, čo je zjavené a uvoľnené z neba. Životy otvorené a nekonečne sa rozširujúce na všetkých úrovniach.

Chcela by som, aby ste si váš život predstavili v pohybe - ako sa rozrastá, silnie a expanduje dotýkajúc sa každej stránky a oblasti vášho okolitého sveta.

Veď ste boli kedysi tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi;
ako deti svetla žite.

Lebo ovocie svetla je vo všetkej dobrotivosti, spravodlivosti a pravde;
skúmajte, čo je milé Pánovi. (list Efezanom 5:8-10)

Počujete to? Presne tak ako levica, aj vy ste vo svetle. Už viac nie ste v tóni strachu. Už neexistuje žiadne miesto hanby ani tmy, ktoré by malo moc panovať nad vašim životom. Veľmi sa mi páči táto výzva do akcie. Cesta je jasná - vykročme na ňu! (doslovný preklad verša Ef 5:8 z anglického prekladu The Message)

Tak mnoho ľudí túži vedieť, do čoho sú povolání, aby to robili. Nuž, nekomplikuje to, čo Boh urobil jednoduchým. Boh nás povoláva, aby sme robili to, čo je dobrotivé, spravodlivé a pravdivé. Toto je zoznam skutkov, za ktoré by sme sa nemuseli hanbiť, ak by boli odhalené na svetle. Sme deťmi svetla, povolání, aby sme robili skutky svetla. Vyhybajme sa preto zďaleka skutkom, ktoré sa vykonávajú v tme. Potrebujeme si uvedomiť, aké sú tie veci, ktoré sa páčia Bohu a potom ich potrebujeme jednoducho začať robiť.

Naše životy v Kristovi sú ako lúče svetla, ktoré sa neustále rozlievajú a rozprestierajú ďalej od toho jedného úchvatného momentu, keď Jeho slávne svetlo premohlo našu tmu. Každá žiara by mohla byť prirovnaná k jednému lúču v ružici svetla a tepla explodujúceho z toho dôležitého momentu.

Mám nesmierne rada, keď je počasie vonku dostatočne svieže a teplé, že môžem dokorán pootvárať okná v celom dome a celý ho vyvetrať. Niečo veľmi vzrušujúce sa ukrýva v prúdiacom vánku, ktorý príde a vyženie von z domu všetok ten stuchnutý vzduch, a prináša so sebou nové prúdy sviežosti, ktoré zrazu rozvíria celý môj domáci svet. Vnáša dovnútra závan divočiny a zrazu sa zdá, ako keby vzduch v našom dome naberal na živote a rozprúdil sa so závanom zvonku. Je v ňom cítiť vôňu čerstvo pokosenej trávy, kvitnúceho orgovánu, borovicovej živice a tú úchvatnú vôňu sveta očisteného privalom dažďa - a to všetko medzi múrmi ľudských príbytkov.

Práve proces prenesenia tej divočiny zvonku dovnútra je dôvodom, prečo venujeme toľko pozornosti levici, pretože práve

ona určitým spôsobom zosobňuje tú pozoruhodnú rovnováhu medzi pokojom a silou, odpočinkom a zdatnosťou, a medzi divokosťou a bezpečím, rovnako ako nasledujúci úsek Písma.

Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení;
ja vám dám odpočinutie!
Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa,
lebo som krotký a pokorný v srdci, a nájdete si odpočinutie duše;
lebo moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké!
(Ev. podľa Matúša 11:28-30)

Tie z nás, ktoré sme boli vychovávané ako dcéry náboženstva sa opäť potrebujeme naučiť tancovať s naším Bohom. Naše deti majú v sebe určitý prirodzený rytmus, ktorý sa zdá, ako keby sme my s Johnom už boli stratili. Ich reakcia na hudbu je omnoho slobodnejšia ako tá naša, pretože my sme boli naučení v sebe potláčať akúkoľvek odozvu na hudbu, ktorá nie je kresťanská. A to spôsobuje, že sme viac skostnatení, ako uvoľnení. A pritom tie nenásilné rytmy milosti sú prirodzeným prejavom a reakciou na to, čo nadprirodzený Boh robí v našom duchu.

Drahé dcéry, neustále sa namáhate a ste už vyčerpané z toho, ako Mu slúžite? Stratili ste už pojem, čo to znamená žiť s Ním? Z času na čas všetky potrebujeme, aby nám to niekto pripomenul. Ja jednoznačne áno. Pred necelým rokom som sa ocitla na pokraji svojich síl a na hranici svojich schopností. Zažili ste už aj vy, aké je to byť na tom nebezpečnom mieste, kde máte pocit, že sa kedykoľvek môžete pošmyknúť a spadnúť do priepasti od úplného vypätia a vyčerpania? Niektoré z vás to možno nezažili, ale ja som tam bola. Robila som si veľké starosti a trápila sa nad jedným stretnutím, ktoré malo byť o tri mesiace.

Zdôverila som sa s týmto mojím trápením jednej priateľke, ktorá mi pomohla svojou múdrou radou upokojiť všetky moje úzkosti. Povzbudzovala ma a povedala mi, že všetko, čo potrebujem

urobiť, je priniest môj diel a náš slávny Pán žatvy to bude lámať a rozmnožovať. Vydýchla som si a pripomínala si, že On je známy tým, že dokáže rozmnožiť aj to, čo sa zdá byť málo, aby nasýtil mnohých.

Podme sa znova naučiť žiť slobodne a s ľahkosťou. Skutky a námaha boli našim údelom po páde, ale odpočinok by mal byť našim dielom po vykúpení.

Skrze Neho dostal sa nám vierou aj prístup k milosti, v ktorej stojíme.

A chválime sa nádejou slávy Božej. (List Rimanom 5:2)

Milujem toto otvorené pozvanie. Až príliš dlho bolo mnoho dverí a okien zatvorených, buď nami samými, alebo pred nami. Ty a jedine ty, milovaná dcéra, máš moc otvoriť alebo zavrieť dvere a okná do tvojho vlastného života. Ty si vrátnikom, ktorý má moc rozhodnúť sa, ktoré dvere otvorí či zatvorí. Hranice sú dôležité, no je úplne bezpečné pozvať do vnútra Boha. Keď Jemu otvoríš brány do tvojho života, zistíš, že si dorazila na miesto nádeje... prepustená a otvorená pre Božiu milosť a slávu. V nasledujúcich veršoch Písma toto odhalenie pokračuje.

Lebo nieto nič tajné, čo by nemalo vyjsť najavo,

a nič nebolo tak skryté, aby nevyšlo na svetlo. (Ev. podľa Marka 4:22)

Týka sa to aj teba. Neexistuje žiadne tajomstvo Božej dobroty, ktoré by bolo pred tebou zadržané. Boh ťa miloval večnou láskou a povolal ťa svojou milujúcou láskavosťou. Rovnako ako ti Boh odhaľuje svoje tajomstvá, je pre teba teraz bezpečné odhaliť pred Ním tie svoje. Je niečo nesmierne oslobodzujúce v tom, keď vieme, že už viac neexistuje nijaký skrytý hriech, hanba či zákon, ktorý by mal moc panovať nad nami. Obrovská moc sa skrýva v tom, keď vieme, že napriek tomu, že Boh pozná všetky najskrytejšie tajomstvá a vie o všetkých našich priestupkoch, že aj napriek tomu otvorene prehlasuje a dáva najavo Jeho lásku voči nám.

A na oplátku nás žiada o to isté. Bola nám zverená dobrá správa - o tom, že Boh Otec je láska a že Jeho jednorodný Syn, Ježiš, zomrel, aby nás s Ním zmieril - ktorá je príliš ohromná a veľkorysá na to, aby sme si ju nechali len pre seba. Evanjelium nie je žiadnym tajomstvom. To tajomstvo, ktoré nás naplňuje úžasom, je ukryté v odpovedi na otázku „prečo“, ktorá stojí za celým týmto poslanstvom o láske.

Kto sme my, že nášmu nebeskému Otcovi na nás tak záleží a že nám daroval taký slávny dar? Zjavil nám svoj láskavý zámer a žiada nás, aby sme sa s ním zdieľali ďalej s ostatnými okolo nás, aby aj oni mohli byť jeho súčasťou. Každý si zaslúži počuť o Božej láske.

Možno keď teraz čítaš toto Božie pozvanie vyjsť na svetlo, uvedomila si si, že v tvojom živote je oblasť, ktorá je ešte stále zatvorená. Môže to byť skryté miesto strachu alebo ťažkej hanby. Možno sú v tvojom živote nejaké dvere alebo okno, ktoré máš strach otvoriť. Rozumiem tomu.

Keď naša rodina cestuje po svete, zvykneme si v hoteloch žiadať dve prepojené izby. Sú to izby, ktoré sú hneď vedľa seba, ale medzi nimi stoja dvoje dverí. Hoci je prechod medzi nimi možný, nedá sa prejsť z jednej izby do druhej, až pokiaľ nie sú otvorené obe z týchto dverí. John a ja zväčša otvárame naše dvere hneď po príchode a naši chlapci ich zvyknú otvoriť až po chvíli, keď si vybalia veci a prezlečú sa. Akonáhle sú oboje dverí otvorené, my máme prístup k chlapcom a oni majú prístup k nám. A všetci môžeme slobodne prechádzať z jednej izby do druhej.

Milovaná dcéra, otvor tie dvere. Na druhej strane ťa čaká svetlom zaliata izba plná ľudí, ktorí sú tvojou rodinou. Nemaj strach. Boh pred tebou svoje dvere nezavrel. A ani ti pred nosom nikdy nezavrie dvere, ktoré už boli otvorené - Jeho dvere sú otvorené. Jednoducho otvor tie svoje.

Pozývam vás k tomu, aby ste pred Ním otvorili každú bolestivú oblasť vo svojom živote. Dovoľte, aby Jeho život a Jeho svetlo vyhnalo preč každú stopu tmy.

Nepriateľ vašej duše chce, aby ste v temnote zostali. Pretože tma komplikuje a robí zmätok v tom, čo je na svetle jednoduché a jasné. Náš Boh chce nielen to, aby sme žili na svetle, chce od nás, aby sme boli svetlom. Môžeš žiť a kráčať odbremenená a slobodná, a môže sa to stať teraz. V tom je tá krása a moc modlitby.

Napísala som zopár slov, ktoré ti môžu pomôcť odomknúť a otvoriť dvere na tvojej strane, ale buď slobodná a pokojne dovol' tvojmu srdcu, aby ťa pri tom viedlo samé.

Drahý nebeský Otče,
Prichádzam k Tebe v Ježišovom mene. Odpusť mi, že som sa skrývala. Chcem vyjsť von na svetlo. Otváram dokorán každé zatvorené dvere a vstupujem teraz do Tvojho svetla a do dobroty Tvojej lásky. Privlastňujem si moje právo na odpustenie a rozhodujem sa chodiť v pravde, pretože len pravda ma vyslobodí. Som Tvoja. Odovzdávam sa Tvojej láske a budem Ťa nasledovať po Tvojich cestách. Osvieť mi cestu, ktorá je predo mnou. Amen.

Nočné videnie

Nuž, teda, sestra svetla, neviem sa dočkať toho, aby som ti predstavila ďalšiu vlastnosť, ktorú som na levici spoznala. Ako už vieš, levice trávajú svoj život na svetle a tmu využívajú na lov. Ale ako je možné, že v tme dokážu vôbec niečo chytiť? Je to vďaka ich mimoriadnemu čuchu alebo bystrému sluchu? Nie!

Naše levice v skutočnosti dokážu *vidieť v tme*. Ako?

Zdá sa, že levice a ostatní príslušníci rodiny mačkovitých šeliem, majú jedinečnú schopnosť zachytiť, lomiť a následne odzrkadľovať svetlo. Dokážu premeniť akékoľvek svetlo z prostredia na schopnosť vidieť v tme. V úplnej tme je levica rovnako slepá, ako by sme boli

ty alebo ja. Ale ak je v tej tme čo i len záblesk svetla, ktorý ňou preniká, je možné ho zachytiť a premeniť na zrak. Dokonca len žiara mesiaca alebo svetlo zo vzdialenej hviezdy stačia na to, aby levici umožnili vidieť v noci.

Ich zreničky, ktoré dovoľujú, aby im svetlo prenikalo do očí, sú iné ako tie naše. To im dáva schopnosť zaostriť zrak tam, kde iní nedokážu vidieť nič. V určitom zmysle by sa dalo povedať, že to svetlo, vďaka ktorému vidia, prichádza zvnútra ich očí, nie z okolitého prostredia. To je dôvod, prečo niekedy žiaria mačkám v tme oči. Pretože dokážu zhromaždiť a odraziť akékoľvek svetlo, ktoré majú k dispozícii.

Ako by sme my mohli dokázať menej? Tma v našom svete sa čoraz viac zväčšuje a postupne sa stane, že budeme mať z okolia čoraz menej svetla, z ktorého by sme mohli čerpať. Je čas, aby sme sa sústredili a začali pestovať zdroj svetla, ktorý bude vychádzať z nášho vnútra.

Keby som povedal: Nech ma aspoň tma pritlačí a nech je noc svetlom vôkol mňa, ani tma nie je dosť tmavá pred Tebou, noc svieti ako deň, tma je ako svetlo.
(Žalm 139:11-12)

BOH NIE JE HYPOTÉZOU ODVODENOU Z LOGICKÝCH PREDPOKLADOV, ALE JE BEZPROSTREDNÝM PRENIKNUTÍM DO PODSTATY, SAMOZREJMÝ A EVIDENTNÝ AKO SVETLO. NIE JE NIEČÍM, ČO BY SME SA MALI POKÚŠAŤ HĽADAŤ V TME POMOCOU LÚČOV SVETLA ZDRAVÉHO ROZUMU. ON JE SVETLO.

- ABRAHAM JOSHUA HESCHEL

Ak by sme si niekedy mali vziať z levice príklad, z jej schopnosti nočného videnia, nikdy na to nebol vhodnejší čas, ako teraz. Väčšina z nás dokáže dobre vidieť cez deň, ale čo sa pokúšam naznačiť je, že by sme mali začať pracovať na našej schopnosti vidieť v tme. Svetlo, vďaka ktorému levice dokážu vidieť v tme, pochádza zvnútra ich očí. Ak sme osvetľovaní zvnútra, nebudeme podmanení tmou, ktorá je okolo nás. Toto nám umožní vylepšiť schopnosť vidieť veci v širšom kontexte a Božím pohľadom.

Boh je svetlo. V Ňom niet nijakej tmy. Premýšľam nad tým, či naša myseľ skutočne dokáže obsiahnuť toto prehlásenie. Tam, kde je svetlo, tam je vízia. Kde je vízia, tam je aj nádej a navrátenie zraku. A tam, kde je zrak, tam prichádza zjavenie.

Veľmi dobre si pamätám úplne prvý úsek Písma, ktorý mi niekto napísal v liste. Bolo to z Efezanom, z prvej kapitoly:

Aby Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dal vám Duchu múdrosti a zjavenia v poznávaní Jeho a osvietil oči vášho srdca, aby ste vedeli, čo je to za nádej, do ktorej On povoláva. (verše 17-18)

Táto fráza sa stala mojou každodennou modlitbou. Šepkala som ju každý večer predtým, než som zatvorila oči a pozvala Boha do mojich snov. A ráno bola mojím prvým výdychom ešte predtým, ako som si išla čítať Písmo. Bola som úplne uchvátená zázrakom a zaslúbením mať osvietené oči a tým, že by som bola schopná vidieť nebo odohrávať sa na zemi.

Na čo sa dívaš, tým sa staneš. To, na čo sa pozeráš, to sa na tebe prejaví. Obávam sa, že sme zabudli na to, aké nekonečné zázraky a divy má Boh pre nás pripravené. *Bože, daj nám oči, aby sme videli.*

Táto prosba nám ukazuje, ako by mala vyzeráť tá pravá, čistá detská jednoduchosť ukrytá v prorokovaní. Jej odraz vidíme aj v príkaze, ktorý dal Éli Samuelovi.

I povedal Éli Samuelovi: Chod', ľahni si, a ak by ťa ešte volal, povedz: Hovor, Hospodine, lebo Tvoj služobník počúva! Nato Samuel odišiel a ľahol si na svoje miesto. (1.Samuelova kniha 3:9)

Boží hlas zavolať na mladého Samuela, keď odpočíval a prebudil ho zo spánku. Naša reakcia na Božie volanie by mala byť odrazom tej Samuelovej: „Hovor, Hospodine, lebo Tvoj služobník počúva!“

Predtým ako Samuel odpovedal na Božie volanie a vyzval Ho, aby hovoril, poznal len Boha, ktorý ho volá po mene, ale po tejto skúsenosti stál zrazu pred úlohou hovoriť v mene Hospodina.

Kolkí z nás sme doteraz tiež zažili s Bohom rovnakú skúsenosť - ako s Tým, ktorý nás len volá po mene? Verte mi, že ani zďaleka nechcem túto skúsenosť znevažovať, ale chcem, aby ste vedeli, že to je len začiatok. Podme sa vystierať ďalej za *niečím viac*, po čom všetci v hĺbke srdca túžime. Všetci túžime poznať Jeho radu a spolupracovať s Ním, čo znamená dovoliť Mu, aby cez nás hovoril.

Hospodin riekol Samuelovi: Hľa, ja učiním v Izraeli niečo také, že každému, kto to počuje, zazuní v oboch ušiach. (1.Samuelova kniha 3:11)

Vôbec nepochybujem o tom, že práve teraz aj nám Boh hovorí: „Dcéry, počúvajte pozorne. Ja učiním vo svete niečo také, že každému, kto to počuje, zazuní v oboch ušiach.“ Boh túži mať ľud, ktorý obráti pozornosť celého sveta k Nemu.

Za Samuelových dní bol Boží hlas veľmi zriedkavý, a ľudia opovrhovali obeťami a uctievaním, ktoré mal Boží ľud Hospodinovi prinášať. Medzi ľuďom sa rozmohol sexuálny hriech... a to dokonca v chráme! Vodca ľudu bol neschopný či skôr neochotný držať na uzde a pod kontrolou svojich synov, pretože koniec koncov mal z ich priestupkov zisk.

Boh na to zareagoval tak, že sa odvrátil od domu Élliho a vzbudil si zasväteného mladíka, ktorému mohol dôverovať. Prestúpenia našej doby sa dnes veľmi neodlišujú a aj v tomto čase má Boh deti, ktoré sa prebúdzajú a povstávajú.

A chlapec Samuel rástol čo raz a bol milý jako u Hospodina tak aj u ľudí.
(1. Samuelova kniha 2:26, ROH)

Mnohokrát som videla mládež, ktorá vyzerala presne takto - živá, *rastúca*, požehnaná Bohom a obľúbená u ľudí. Na ich životoch

je dotyk neba a Boh ich chce postaviť po našom boku, aby sme to všetko vykonali spoločne.

Aby sa to mohlo stať, musí prísť prorocké prebudenie, aby naše oči videli, čo Boh robí, aby naše uši počuli, čo hovorí a aby bolo Božie Slovo zjavované takým jasným a živým spôsobom, že bude mať moc odstrániť každú prekážku z ľudského srdca.

Vo svetle toho, čo bolo povedané, by som tieto nasledujúce strany rada poňala z prorockého uhla pohľadu. Chcela by som, aby ste nechali tieto slová hovoriť k vám a zároveň očakávali, že budú hovoriť priamo do miesta vo vašom vnútri, na ktoré Boh uprel svoj zázrak. Majte na pamäti, že počas toho, ako budete čítať niektoré verše, obrazy alebo úseky, môžu vo vás vyvolať burcovanie či obživenie Božieho obdarovania, ktoré do vás On vložil.

Duch Svätý je Ten, ktorý rozširuje váš život a zväčšuje vašu schopnosť počuť, vidieť a rozumieť.

Raz, keď som skončila svoju kázeň na jednom zhromaždení, prišla za mnou jedna nádherná mladá žena, na ktorej živote je mocné pomazanie, a povedala mi, že: „Zakaždým, keď ťa počujem kázať, dieťa v mojom vnútri sa začne okamžite hýbať.“

A pritom nebola tehotná a ani nečakala bábätko, teda nie v pravom zmysle slova. Hovorila o niečom vo svojom vnútri, čo v nej Boh oživoval a nevedela, ako inak by to opísala.

Možno aj vy ste v sebe už niekedy zažili podobné burcovanie. Ale v tejto chvíli možno namietate, *Ja nie som prorok!* Som mama na materskej, som len tínedžerka, som zaneprázdnená žena s kariérou alebo stará mama. Možno ti pri slove *prorok* napadne Jeremiáš, ako bol vo väzení alebo Jonáš v bruchu veľryby.

Áno, súhlasím, že tvoj život možno vyzerá úplne ináč ako ten ich. A možnože nie si prorok, ale napriek tomu si dovoľím tvrdiť, že to neznamená, že nie si prorocká.

Byť prorocká znamená byť vizionárka a dívať sa vpred, čo vám umožní strategicky predpovedať a plánovať. Dokonca aj naše modlitby majú niekedy podobu prorokovania. Vieme, že nás počuje, a preto vieme, že nám odpovedá a zjaví nám veľké a mocné veci, o ktorých sme predtým nevedeli. Modlíme sa a dívame sa vpred s očakávaním.

V čase, kedy Ježiš chodil po tejto zemi, farizeji už dávno stratili svoj zrak a schopnosť vidieť. Ježišov život a Jeho slová boli pre nich neustálou konfrontáciou ich slepoty, a to ich privádzalo do zúrivosti. V evanjeliu Jána v piatej kapitole ich Ježiš znova rozhneval, no tentokrát to bolo kvôli tomu, že uzdravoval v sobotu. Tým porušil ich zákon o sabate. Je dôležité spomenúť, že to, čo Ježiš urobil, bolo v úplnom súlade s Božími prikázaniami, ktoré nariadovali Božiemu ľudu ctíť si, pamätať a dodržiavať sobotu ako svätú.

Veď čo mohlo byť viac sväté, ako uzdravenie chorého muža? Ale v ich očiach bolo svätejšie nerobiť vôbec nič, alebo keď už malo dôjsť k uzdraveniu, tak to malo byť aspoň v nejaký iný deň počas týždňa. Zaslepení pravidlami a príkazmi urobili z toho veľký rozruch.

Ale On im odpovedal: Môj Otec pracuje až doteraz, i ja pracujem.

Preto sa Židia ešte väčšmi usilovali zabiť Ho, že nielen porušil sobotu, ale že aj Boha nazval svojím Otcom, a tým sa rovnal Bohu.

Ježiš im teda odpovedal: Veru, veru vám hovorím:

Syn nič nemôže činiť sám od seba, len čo vidí činiť Otca;
lebo čo Otec činí, to podobne činí aj Syn.

Otec totiž miluje Syna a ukazuje Mu všetko, čo sám činí;
ešte aj väčšie skutky Mu ukáže ako tieto, aby ste sa divili.

(Ev. podľa Jána 5:17-20)

Sabat nie je o našej práci, ale je o tom, že odpočívame v Bohu a Jeho diele. Ježišova priama odpoveď nás necháva s niekoľkými otázkami, na ktoré si potrebujeme odpovedať.

Po prvé, si Božia dcéra?

Chceš vidieť, čo Tvoj Otec koná?

Chceš byť súčasťou Jeho diela?

Chceš byť nositeľkou svetla alebo tou, ktorá poukazuje na tmu?

Si spokojná s predstavou, že by si mala žiť svoj kresťanský život sama a nezávislá?

Chceš byť ženou, ktorá bude tomuto unavenému, sklamanému, zomierajúcemu a zranenému svetu prinášať zázraky a divy?

Ježiš nikdy nebol podivný a tajomný, no kamkoľvek išiel, všade prinášal Božie zázraky. Ak Ježiš, sám Boží Syn, nemohol urobiť nič sám od seba, tak rovnako ani my nedokážeme urobiť nič ani v sebe, ani zo seba bez toho, aby nás Duch Svätý viedol. Rovnako ako chodil Ježiš, tak isto by sme mali aj my. Máme zaslúbenie Jeho pomoci. Aby sme si to ešte podčiarkli, pozrieme sa do druhej kapitoly knihy Skutkov apoštolov..

V posledné dni – hovorí Boh – vylejem zo svojho Ducha na všetkých ľudí, a vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať; vaši mládenci budú vídať videnia a vaši starci snívať sny. Aj na svojich služobníkov a na svoje služobnice vylejem v tie dni zo svojho Ducha, a budú prorokovať.

A urobím zázraky hore na nebi a znamenia dolu na zemi:

krv, oheň a dymovú paru.

Slnko sa premení na tmu a mesiac na krv skôr,

ako príde veľký a slávny deň Pánov.

A vtedy každý, kto bude vzývať meno Pánovo,
bude zachránený. (verše 17-21)

V týchto veršoch nám Pán dáva zaslúbenie, že v posledných dňoch príde vyliate Jeho Ducha. Poviem vám, že niekedy sa pri pohľade na dnešný svet čudujem, prečo by si Boh vybral práve nás. Keď cestujem po svete a dívam sa okolo seba, nemyslím si, že toto sú práve tí ľudia či časové obdobie, ktoré by som si ja ako Boh vybrala, aby som tam vyliala svojho Ducha. Ja by som si radšej vybrala nejaké oveľa krajšie, čistejšie či bezpečnejšie obdobie v dejinách, kedy svet nebol až taký zmätený a nejasný.

Možno by som ako vhodnú voľbu zvažovala obdobie okolo roku 50 p.n.l., tesne predtým, než začali zabíjať kresťanov. Ale kam by nás to potom doviedlo? Alebo si možno myslíš, že ty nechceš či dokonca nepotrebuješ vyliate Ducha vo svojom živote. Možno to spochybňuje aj náuka tvojho cirkevného zboru. Ale ono vlastne vôbec nezáleží na tom, čo ja hovorím alebo na tom, čo ty chceš. „V posledných dňoch,“ hovorí Boh, „vylejem zo svojho Ducha na všetkých ľudí.“

Pre mňa to naznačuje, že nakoniec získa Boh oboje - ľudí aj svoju vôľu. Vychádzajúc z týchto predpokladov, čo presne to celé znamená? Ako by mohlo také vyliate Jeho Ducha vyzeráť? Nuž, poďme sa na to pozrieť spoločne a skúsme si trochu bližšie zdefinovať dynamiku vyliatia Božieho Ducha.

Približne pred dvetisíc rokmi bol Duch Svätý poslaný na zem, aby zjavil Ježiša a aby obživil srdcia tých, ktorí v Neho uverili po celom svete. Teda, máme tu Ducha Svätého, ktorý je aktívny v a tiež *prostredníctvom* svojho tela, čiže cirkvi. Ale ja osobne by som bola veľmi opatrná v tom, že by som to nazývala vyliatie Ducha.

Takže ako by mohlo skutočne asi vyzeráť to opisované vyliate Ducha?

Aby sme to mohli skúmať hlbšie, potrebujeme najprv poznať význam slova *duch*. *Duch* má štyri rôzne významy. Prvým je „sila“. Pri tejto definícii nájdeme aj slová *odvaha, charakter, vôľa, sila, sila ducha, pevný charakter, múdrosť, odhodlanie, guráž, srdce* a *odolnosť*. V nasledujúcom úseku Písma môžeme vidieť práve príklad vylitia Ducha v podobe odvahy a fyzickej sily.

Ale sostúpil na neho Duch Hospodinov,
a roztrhnu ho, jako keby niekto roztrhnu kozľa,
a nemal ničoho vo svojej ruke. (Kniha sudcov 14:6, ROH)

Okej, tento príklad je možno trochu prisilný - úplný opak predstavy zostúpenia Ducha v podobe holubice.

Príklad Ducha svätého zostupujúceho vo forme múdrosti a sily ducha nachádzame napríklad v týchto veršoch:

Spočínie na ňom Duch Hospodinov, duch múdrosti a rozumnosti,
duch rady a sily, duch známosti a bázne Hospodinovej. (Izaiáš 11:2)

A v týchto:

Srdce čisté stvor mi, ó Bože, a obnov vo mne ducha pevného! (Žalm 51:12)

Potom tu máme Ducha Svätého zoslaného ako schopnosť a zručnosť:

A naplnil som ho Duchom Božím, múdrosťou i cháparosťou
a zručnosťou v každej práci. (Exodus 31:3)

A nakoniec tu máme verše, ktoré reprezentujú Ducha ako srdce:

Potom im dám jedno srdce a nového ducha vložím do ich vnútra;
odstránim kamenné srdce z ich tela a vložím im srdce mäsité. (Ezechiel 11:19)

Druhá hlavná definícia *ducha*, o ktorej by som rada hovorila, je zaradená pod výrazom „duša“. Pod týmto názvom sú uvedené slová *vnútorný človek, životná sila* a *esencia*.

Duch muža vydrží chorobu, ale kto znesie zroneného ducha? (Príslovia 18:14)

Radostné srdce rozjasňuje tvár, ale bolesť srdca ubíja ducha. (Príslovia 15:13)

Ďalšou definíciou ducha je „prízrak, prelud, zlý démon, zjavenie“. (Som si istá, že tejto definícii sa nepotrebujeme podrobnejšie venovať ďalej.)

A nakoniec je duch charakterizovaný ako „cítienie, názor, nálada, sklon a atmosféra“. Možno ste už počuli ľudí, ako hovoria, že sa na nejakom mieste cítia veľmi dobre alebo že je tam dobrý duch. Nemyslia tým doslovne ducha alebo nejakú holubicu. Opisujú tak atmosféru alebo očakávanie, ktoré cítia. Je veľmi pravdepodobné, že práve také to bolo vo vrchnej dvorane pred prvým vyliatím Ducha, keď boli všetci jednomyselne spolu zhromaždení na jednom mieste, že tam bola atmosféra, nálada či duch, ktorý očakával a ctil si všetko, čo by tam chcel Boh vykonať.

Veď Pán je Duch, a kde Duch Pánov, tam sloboda. (2. list Korinťanom 3:17)

Vidíme tu, ako Duch pestuje atmosféru slobody prijímať od Boha.

Asi ste si všimli, že som nezadefinovala *ducha* ako dar jazykov. Jazyky sú jedným z mnohých prejavov a dôkazov prítomnosti Svätého Ducha, ale modlitba v jazykoch *nie je* Jeho úplným prejavom.

Naprieč Bibliou môžeme vidieť Ducha Svätého ukázaného v mnohých z týchto podôb, ktoré som opísala vyššie. Duch zmocnil Samsona takou nadľudskou silou, že dokázal strhnúť fílištínsky chrám. Eliáš dokázal predbehnúť kráľovský voz. Božia odvaha zostúpila na Gedeona, a on potom dokázal zhromaždiť armádu bez zbraní, aby porazili svojich utláčateľov. Mocou Svätého Ducha Debora, osamelá žena v púšti, vybudovala silnú armádu, ktorá si dokázala merať sily s nepriateľskými armádami Izraelského národa.

Mocou Ducha zjavoval Ježiš Boží charakter všade, kam prišiel a naproti všetkým, ktorých stretol.

A potom sme tu my. Biblia hovorí, že za našich dní budú srdcia strácať odvahu a ochabovať kvôli strachu. Ako môže byť tento paralyzujúci strach premožený? Možno je odpoveďou práve vyliatie Božej odvahy.

Pretože sa momentálne nachádzame v období akejsi duchovnej obnovy, ľudia mnohokrát naozaj dokážu prorocky vidieť a rozpoznávať to, čo sa nachádza za horizontom, no to neustále opakovanie a rozprávanie sa o tom, je často len vyumelkované a silené. Niektoré z vás ste už možno v minulosti mali skúsenosť s nejakým prorockým hnutím, ktoré sa vám zdalo prinajmenšom zvláštne alebo skrátka úplne nesprávne.

Nuž, poďme si to ujasniť. Bohu ide o ďaleko viac ako o nejakú pozíciu v cirkvi či skupinu ľudí s titulmi. Boh hľadá ľudí, ktorí budú mať Jeho srdce. Prorockými sme len vzhľadom na charakter konkrétneho obdobia, v ktorom sme sa narodili. Nie je to vďaka tomu, že sme sa zúčastnili na nejakom seminári, ale preto, že sme rovnako ako Samuel mali účasť na spoločensťve s Bohom. Na seminároch a kurzoch nie je absolútne nič zlé, no toto je niečo omnoho väčšie.

Boh nikdy nemal v úmysle, aby prorokovanie bolo exkluzívne, elitárske či obmedzené len na pár ľudí. Jeho zámerom bolo, aby nám stvorenstvo a prorocké obrazy a zvuky otvárali oči, aby sme videli; uši, aby sme počuli; ústa, aby hovorili a naše srdcia, aby rozumeli.

Možnože to teraz celé až príliš zjednoduším, ale rada by som vám ponúkla niekoľko zásad, ktoré som si spísala pri štúdiu o mojom obľúbenom prorokovi, Izaiášovi.

Na začiatku jeho inšpiratívnych a prorockých rukopisov sa dozvedáme toto:

A putovať mnohé kmene a povedia si: „Poďme, vystúpme na Hospodinov vrch, do domu Jákovohvo Boha, aby nás poučil o svojich cestách a my budeme kráčať po jeho chodníkoch.“ Veď zo Siona vyjde zákon, Hospodinovo slovo z Jeruzalema. (Izaiáš 2:3)

Veľmi sa mi páči úsek: On nás poučí o svojich cestách a my budeme kráčať po Jeho chodníkoch (v anglickom jazyku doslovne: budeme žiť tak, ako sme boli stvorení). Boli sme stvorení, aby sme žili v súlade s Bohom. Boh nám túži zjaviť svoje cesty a svoje chodníky. V súvislosti s týmto veršom sa mi podarilo nájsť v Písme zapísaných niekoľko základných „vizionárskych“ pokynov zapísaných v Izaiášovi v kapitole 49, ktoré sa neskôr opakujú ešte raz, keď apoštol Pavol cituje proroka Izaiáša v 9. kapitole listu Rimanom.

- Dívajte sa hore.
- Dívajte sa vôkol seba.
- Dívajte sa poriadne.
- Dívajte sa pred seba.
- Hovorte pravdu.

Ponajprv sa potrebujeme *dívať hore*. Ak premýšľate nad tým, ako sa vôbec *dívať hore*, človeku sa len stačí pozrieť do knihy Zjavenia a hneď mu to pomôže získať nebeskú perspektívu. Prosím, nedívajte sa na túto knihu ako na nejaký hrôzostrašný manuál plný proroctiev o posledných časoch. Je to zbierka zjavení o Tom, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde. Boh nie je závislý na čase, On je mimo čas, a častokrát k nám z tejto pozície aj hovorí. Na vysokej škole som sa knihe Zjavenia venovala jeden celý semester, a stále mi nejde do hlavy, keď vidím, ako sa ho rôzni ľudia pokúšajú nasilu natlačiť do časových udalostí našich dejín. Pochybujem o tom, že dokonca

sám Ján rozumel všetkému, čo vo svojom Zjavení zapísal. Niekedy je úplne v poriadku, keď nevieme úplne všetko, ale jednoducho len veríme tomu, že za oponou sa toho deje omnoho viac, ako si my vôbec dokážeme predstaviť.

Je nesmierne potrebné, aby sme skutočne začali hľadiet smerom hore. Ešte stále kážeme Ježiša chodiaceho spolu so svojimi učeníkmi po brehoch Galilejského jazera, zbaveného svojej božskosti, žijúceho na zemi ako Syna človeka. Ale čo ten Ježiš, ktorý sa zjavil Jánovi? Ak to dokážete, pokúste sa predstaviť si teraz toto:

A uprostred svietnikov akoby Syna človeka, oblečeného do dlhého rúcha a cez prsia prepásaného zlatým pásom.

Hlavu a vlasy mal biele ako biela vlna, ako sneh, a oči ako plameň ohňa.

Nohy mal podobné bronzu rozžeravenému v peci, jeho hlas bol ako hučanie mnohých vôd.

V pravej ruke mal sedem hviezd, z jeho úst vychádzal ostrý dvojsečný meč a jeho tvár bola, ako keď slnko svieti v plnej sile. Keď som ho uvidel, padol som mu k nohám ako mŕtvy.

On položil na mňa pravicu a povedal:

„Neboj sa! Ja som Prvý a Posledný a Živý.

Bol som mŕtvy a hľa, žijem na veky vekov a mám kľúče smrti a podsvetia.

Napíš teda, čo si videl, čo je a čo sa stane potom. (Zjavenie Jána 1:13-19)

Pozrime sa na to popravde. Ján bol pravdepodobne jedným z najvyrovnanejších a najustálenejších spomedzi všetkých dvanástich učeníkov. Zdá sa, že bol aj jedným z Ježišových obľúbencov. Koniec koncov práve jemu sa Ježiš zveril pri poslednej večeri. Ján videl Ježiša zjaveného v nebi ako Božieho Syna a padol Mu k nohám ako mŕtvy! Toto zjavenie je niečo oveľa viac ako Ježiš, ktorý nosí na ramenách ovečku či pečie ryby. Toto je Syn Najvyššieho Boha, zjavený ako hviezdy držiaci, mečom vyzbrojený, majestátny hrdinský Kráľ. Čo keby sme začali kázať o tomto divokom zjavení Ježiša? Vážne, veď sa len pozrite na úvodné verše v knihe Zjavenia.

Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh,
 aby svojim sluhom ukázal, čo sa má čoskoro stať.
 On poslal svojho anjela a naznačil to svojmu sluhovi Jánovi.
 Ten dosvedčil Božie slovo a svedectvo Ježiša Krista, všetko, čo videl.
 Blahoslavený je, kto číta, aj tí, čo počúvajú slová proroctva
 a zachovávajú, čo je v ňom napísané. Lebo určený čas je blízko!
 (Zjavenie Jána 1:1-3)

Táto kniha je predovšetkým odhalením Ježiša. V jej úvodných veršoch je dokonca vyrieknuté blahoslavenstvo nad tými, ktorí toto proroctvo čítajú, počúvajú a zachovávajú všetko, čo je v ňom napísané, a teda sa môžeme domnievať, že je viac než vhodné venovať mu dostatok pozornosti. Prečo vlastne je pre nás toto zjavenie také nevyhnutné a potrebné? Či nemáme už dávno zaznamenané, ako Ježiš žil a chodil po tejto zemi?

Verím tomu, že nám to prináša záblesk toho, kým tento víťaziaci Ježiš, náš Mesiáš, v skutočnosti je. Vzdal sa všetkého a stal sa jedným z nás preto, aby sme sa rovnako ako On, aj my mohli vzdať všetkého a stať sa takými ako On. On je mocný, je svätý, je slávny,... tak sa *pozeraťme hore*.

Po ďalšie sa potrebujeme *dívať vôkol seba*. Keď vidíme veci z perspektívy neba, potom sa začneme aj na samých seba, naše okolie a ostatných obyvateľov zeme zrazu dívať inými alebo lepšie povedané osvietenými očami. Izaiáš zažil práve túto skúsenosť, keď sa mu zjavil Hospodin a on bol nájdený ako nehodný. Opisuje to 6. kapitola knihy Izaiáš. Prvá vec, ktorú si v tej chvíli uvedomil, bola, že je mužom nečistých slov. A keď sa zamyslel nad ľuďmi, s ktorými žil - boli rovnako nečistí. Potom čo Boh použil žeravý uhlík, aby bola odstránená jeho vina a jeho hriech, Izaiáš zrazu reaguje na Jeho výzvu so slovami: „Pošli mňa.“ Bol očistený, pozdvihnutý a bol pripravený ísť k ľudu, o ktorom mu Boh vopred povedal, že ho nebude počúvať.

Ten kontrastný, rozporuplný obraz medzi svätým, spravodlivým Bohom a tým, čo vidíme, keď sa pozrieme na seba a na svet okolo nás, by nám mal lámať naše srdcia. Len sa pozrite okolo seba. Zapnite si správy alebo hoci len nejakú komédiu. Čo tam vidíte? Ja vidím hriech a nespravodlivosť, ale vidím okrem toho aj deti svetla, ako postupne začínajú vychádzať zo svojich úkrytov, aby sa postavili tvárou tvár tej hroznej temnote, ktorá sa rozrástla, zatiaľ čo oni boli ukrytí vo svetle.

Ďalším bodom je, že sa potrebujeme *dívať správnym spôsobom*. Verím tomu, že to pre nás znamená, že sa potrebujeme naučiť hľadať rôzne spôsoby, ako robiť dobre a prinášať uzdravenie na miesta v tomto svete, ktoré sú nezdravé a choré. Znamená to prinášať svetlo, aby mohla byť odhalená tma, prinášať nádej beznádejným, odvrátiť sa od zlého a činiť dobro. Znova obnoviť zdravie a silu na miestach, ktoré sú nezdravé a oslabené. To všetko sa môže týkať širokej škály oblastí - od ekonomických a vzdelávacích otázok až po medziľudské vzťahy.

Všade okolo seba vidíme manželstvá a rodiny, ktoré potrebujú byť uzdravené. Okrem toho tu máme množstvo ľudí, ktorí zúfalo potrebujú lieky, čistú vodu alebo jedlo. Sú tu osamelí ľudia, ktorí potrebujú patriť do rodín, siroty, ktoré potrebujú byť adoptované a zajatci, ktorí potrebujú byť zachránení. Máme tu mnoho utláčaných a prehliadaných mužov a žien, ktorí potrebujú byť pozdvinutí. *Dívajme sa správnym spôsobom*.

A na záver, na to, aby sme sa mohli *dívať* vpred, si potrebujeme uvedomiť, že všetky naše súčasné rozhodnutia majú ďalekosiahly dopad, a preto si vyžadujú nielen to, aby sme sa dívali správnym spôsobom, ale najmä to, aby sme sa dokázali dívať dopredu. Musíme žiť svoj život odvážne hľadiac vpred a s úmyslom doviest' veci až do konca, zatiaľ čo na našich životných cestách prechádzame rôznymi križovatkami.

Mám doma motorku Kawasaki Ninja. Pravdepodobne to nie je ani moja najmädrejšia voľba a ani práve najbezpečnejšia vec, ktorú vlastním. A na to, aby mi môj manžel dovolil jazdiť na niečom tak nebezpečnom a bol s tým okej, sme obaja spolu najprv absolvovali motorkársky bezpečnostný kurz (Bola som jediná žena v našej skupine.). Na kurze sme sa učili, že najviac nehôd sa stáva na križovatkách, nie preto, že motorkári by sa správali nebezpečne, ale jednoducho preto, že ich vodiči áut poriadne nevidia. Aby sme sa vyhli nehodám, naučili nás na kurze jeden výraz, ktorý nám mal pripomínať, že my musíme byť proaktívni: SEE (v anglickom jazyku „vidieť“), čo bola skratka pre „nájdí, zhodnoť a urob“ (SEE - search, evaluate, execute).

Keď sa na svojej motorke blížim k nejakej križovatke, oveľa viac si uvedomujem prítomnosť všetkých áut okolo mňa, než si vodiči v nich uvedomujú tú moju. Kvôli stretu mojej zvýšenej pozornosti a ich relatívnej nepozornosti, prepínam ihneď do režimu hľadania. Pohľadom skenujem všetky okolité autá a dívam sa, ktorý vodič telefonuje, kto sa chystá odbočiť, kto z nich si ma všimol a zároveň, kto z nich si ma nevšimol, a okrem toho dávam pozor aj na stav cesty. Štrk a piesok nie sú práve mojimi priateľmi. Pri pohľade na každú križovatku hľadám potenciálne problémy a zároveň spôsoby, ako sa môžem bezpečne dostať na druhú stranu. Keď je moje hľadanie hotové, prechádzam na vyhodnocovanie všetkých podmienok, aby som sa mohla rozhodnúť, čo urobím ďalej. Niekedy, keď jazdíme spoločne s Johnom, zvykne ísť prvý, pretože jeho motorka je oveľa hlučnejšia a vodiči počujú, keď sa k nim blíži. Ale keď už sme mimo premávky, vtedy chce, aby som išla prvá ja, a on mi tak môže kryť chrbát.

A nakoniec, keď je už plán jasný, ideme. Nevysielame vodičom v autách zmätočné signály. Nedám smerovku vľavo a potom pôjdem rovno. Vždy sa uistíme, že náš zámer je jasný a že ho vieme aj dostatočne jasne komunikovať.

Keď sme na ceste, som si vedomá aj ďalšej lekcie, ktorú som sa na mojej motorke naučila: Ak sa budeš dívať na zem, riskuješ, že pôjdeš k zemi. Na motorke, rovnako ako v živote, sa potrebujete pozerat' pred seba a poza zákruty. Zákrutu správne prejdete tak, že budete mať oči upreté tam, kam smerujete (budete sa dívať vpred), namiesto toho, aby ste sa pozerali, kde práve ste či dokonca kadiaľ ste už prešli. Potrebujete sa pozerat' smerom k vášmu cieľu.

To, kde sa nachádzame práve v tejto chvíli, nie je našou cieľovou stanicou. Pred nami je ešte omnoho viac - viac radosti, viac nebezpečenstva, viac Boha, viac zla, viac spravodlivosti, viac slobody, viac moci, viac svetla, viac nádeje.

Naozaj sa nachádzame na križovatke - medzi tým, ako veci vyzerajú teraz a tým, ako budú alebo ako by vyzerat' mali. To znamená, že na našich životných cestách stretne mnoho vodičov, ktorí budú jazdiť nezodpovedne a nepozorne. Nie je ich zodpovednosťou dávať na nás pozor, budme my tí, ktorí budú dávať pozor a strážiť ich.

A napokon ako posledné, *hovorte pravdu*. Pavol píše, že Izaiáš sa díval dopredu a hovoril (prehlasoval) pravdu. No kým bol Izaiáš ešte nažive, jeho slová sa nie vždy stretli s pochopením a neboli ako pravdivé vôbec prijímané. Podľa niektorých historikov bol za to, že hovoril pravdu, rozpílený na dve polovice. Nebolo to vtedy ani populárne, ani dobre prijímané či pohodlné, ale on okrem toho, že pravdu nielen hovoril, on ju aj žil - pravdu, ktorá siahala do budúcnosti.

Ale ide hodina a je teraz, keď praví modlitebníci budú sa modliť Otcovi v duchu a v pravde, lebo aj Otec hľadá takých modlitebníkov, ktorí by sa mu tak modlili. (Ev. podľa Jána 4:23, ROH)

A nasledujúce verše sú Ježišovou modlitbou za nás.

Posväť ich v pravde - Tvoje slovo je pravda.

Ako si mňa poslal do sveta,

aj ja som ich poslal do sveta.

A ja sa pre nich posväčujem,

aby aj oni boli posvätení v pravde. (Ev. podľa Jána 17:17-19)

Ak nevieme, čo je pravda, máme tu Božie Slovo, ktoré nám osvetľuje cestu k Ježišovi, ktorý sám je tou Pravdou.

Sú ľudia, ktorí síce pozdvihli svoje oči a začali sa dívať hore, no nedívajú sa na to, čo sa deje okolo nich, a tak ostávajú skrytí. Potom sú aj takí, ktorí sa pozerajú okolo seba, no sú tak premožení všetkým tým, čo vidia, pretože sa predtým nepozerali hore, že nakoniec neurobia nič. Iní ľudia hľadajú vpred, ale nedokážu hovoriť pravdu, a tak prežijú celý svoj život v klamstve. A sú aj takí, ktorí síce hovoria pravdu, no nehľadajú na to, čo je okolo nich, a preto ich pravda nikomu neprináša uzdravenie.

Aby som mohla v nasledujúcej kapitole zdvihnúť tú pomyselnú latku ešte o čosi vyššie, rada by som sa najskôr pokúsila vo vás, v týchto nasledujúcich pár riadkoch, znova prebudiť ten neskonálny údiv, aby sme tak spoločne mohli zachytiť a uvedomiť si tie aspekty, kde strácame silu. Nie vyliatím, ale tak, že vám prinesiem víziu.

Prosím vás, ani na moment sa nepozerajte na všetko, čo s vami na týchto stránkach zdieľam, ako na niečo podivné alebo čudné. Ani zďaleka to tak nie je. Toto všetko mi Boh dal ako predivné zjavenie. A tu je len môj ľudský pokus podeliť sa s vami o zjavenie, ktoré je omnoho väčšie, ako je moja obmedzená slovná zásoba schopná vyjadriť.

Vo svete zatemnenom bláznovstvom je osvietené poznanie viac než kľúčové. Naozaj tu platí - na čo sa pozeráš, tým sa staneš. Potrebujeme dovoliť, aby náš vnútorný zrak a vízia svetla prevážili prostredie, v ktorom sa nachádzame. Je čas, aby sme sa začali

pozerat' oveľa ďalej, poza to očividné a zjavné a dívali sa na to, čo Boh robí uprostred tejto beznádeje.

Aj keď vidíme tmu, potrebujeme prehlasovať svetlo.

S očami, ktoré vidia a rozumejú, dokážeme znova získať a obnoviť v sebe údiv nad tým, aký nekonečný je náš Boh. Bože, daj nám oči, ktoré vidia.

Verím tomu, že tam, kde sa bude rozmáhať Božie svetlo, tam príde aj nebeské prorocké prebudenie. Boh nám dá oči, aby sme videli, čo robí, uši, aby sme počuli, čo hovorí a odvalu, aby sme prehlasovali Jeho Slovo s autoritou. Keď príde toto prebudenie, všetky prekážky v ľudských srdciach budú zborené.

Očakávaj a dovoľ Bohu, aby hovoril svoj zázrak do hĺbky tvojho srdca. Prorocká schopnosť zachytiť záblesk Božieho pohľadu alebo vízie spočíva v tom, že sme schopní pozorovať Jeho divy a zázraky, a získať náhľad a porozumenie toho, čo Boh koná. Bez takejto vízie je náš život prinajlepšom kráčaním v tme.

Kde niet zjavenia, ľud sa zvrhne,
blahoslavený však, kto zachováva ponaučenie. (Príslovia 29:18)

Ježiš nikdy nebol čudák, ale kamkoľvek prišiel, prinášal so sebou Boží údiv. Prečo? Robil len to, čo videl robiť svojho Otca. Videl nielen trpiace ľudstvo, ale zároveň videl aj Otcovu odpoveď na to. Hovoril slová svetla a pravdu, aby nimi rozptýlil tmu a klamstvá náboženstva, ktoré zatemnilo oči Božích detí a oddelilo ich od živého Boha.

Iný výraz pre *proroka* je *vidiaci*. Ježiš videl to, čo iným unikalo. Všímal si trpiacich a tých, ktorých odvrhli a dotýkal sa nečistých. Nevidel len zástupy, videl ľudí. Videl viac ako len mužov a ženy - videl jednotlivcov a ľudské srdcia. Ježiš videl svetlo uprostred

temnoty a odhalil každú tmu, ktorá sa vydávala za svetlo. On bol svetlom sveta, a teraz je rad na vás, aby ste boli nositeľmi Svetla.

Aby ste boli bez úhony a úprimní, bezvadné deti Božie
uprostred tohto prevráteného a skazeného pokolenia,
v ktorom sa javíte ako jasné hviezdy vo vesmíre. (List Filipanom 2:15)

Tu v týchto slovách, drahé moje, nachádzame presný opis nášho „lovu“ v tme. Žijeme tak, aby sme uprostred tmy boli Jeho svetlom. Dovoľujme tomuto stratenému a zranenému svetlu, aby nahliadol do našich zmenených životov. Neskrývajte sa pred temnotou, namiesto toho ju rozháňajte. Temnota uteká pred našou prítomnosťou. Až keď sa svetlo priblíži k miestam, kde predtým bola tma, až potom skutočne vidíme dôsledky, ktoré tam zanechala. Je mnoho tých, ktorí sa ešte stále skrývajú na tmavých miestach a čakajú na svetlo, ktoré by ich vyslobodilo.

Je čas, aby sme sa vydali pátrať a zachrániť všetkých, ktorí sú ešte stále držaní v zajatí a zúfalo túžia po posolstve nádeje.

Lovenie v tme

Nedávno som mala príležitosť vydať sa na takýto tzv. lov v tme, keď sme prechádzali tmavými slumi v Indii.

To, čo som tam v tme našla, ma prekvapilo. Pricestovala som do Bombaja ako hosť organizácie Life Outreach. Táto organizácia si vytvorila partnerstvá s rôznymi organizáciami, ktoré tam už pôsobili, a spoločne sa venovali záchrane žien a detí, ktoré boli uväznené v špine a nečistote miestnych nevestincov.

Indickí ľudia sú nádherní a ich kultúra dokáže byť mimoriadne vlúdna a láskavá, ale podmienky v slumoch sú žalostné. Na vlastné oči som videla také miesta, oproti ktorým pôsobilo prostredie z filmu Milionár z chatrče ako krásne a čisté miesto. Potkany veľké ako malé mačky sa prechádzali pomedzi ľudské a zvieracie výkaly, ktoré lemovali uličky a chodníky.

Keď som vystúpila z klimatizovaného auta, ktoré ma bezpečne previezlo šialenou bombajskou premávkou, bola som v momente prenesená do iného sveta. Iného nie preto, že som bola na exotickom mieste, ale preto, že tento svet bol veľmi osobitý a svojrázny ako taká malá mikrokultúra nehumánosti.

Boli sme tam práve v období monzúnov, a kombinácia vlhkosti a horúčavy zmenila ten stojatý vzduch na nesmierne dusný a ťažký. V momente ma prevalcovali všetky slumové pachy. Prenikavá kombinácia výkalov a moču sa vo vzduchu miešala s hniúcim jedlom, špinavými životnými podmienkami a špinavými ľuďmi. Už samotné prostredie na mňa pôsobilo ťaživo, ako keby bolo utláčané nejakým temným duchom.

Cítila som, že sú tam v hre dva elementy - nádherní indickí ľudia na jednej strane a na druhej strane nelútostný duch, ktorý ich držal v zajatí. Uprostred toho slumu bol jeho vplyv a vlastnosti nepopierateľné. Muži a ženy sa potácali pod jeho útlakom v podobe chudoby a na všetkých bol veľmi viditeľný dopad skazenosti a nemravnosti.

Aby sme nepútali žiadnu pozornosť, celý náš tím bol oblečený v národnom indickom oblečení. Ale všetky naše ilúzie, že by tento plán mohol fungovať, sa nám veľmi rýchlo rozplynuli, pretože si nás všimol každý okolo koho sme prechádzali.

Náš pastor a misijní sprievodcovia nás viedli do zdravotnej kliniky, kam sme mali namierené. Táto klinika si medzi miestnymi obyvateľmi vybudovala dôveru a získala v ich očiach povest' takej, ktorej na ľuďoch skutočne záleží a je tu preto, aby im slúžila. Vošla som do skromnej čakárne, kde pacienti v tichosti čakali, kým ich zavolá ich lekár. Tam nás už čakal tím služobníčok, ktorého väčšinu tvorili bývalé prevádzkovateľky nevestincov. Spolu sme vošli do malej vedľajšej miestnosti, kde mi bolo povedané, že sme sem prišli jednoducho preto, aby som „požehнала“ ženy v nevestincoch.

V tej chvíli mi okamžite bolo jasné, že kázeň, ktorú som mala pripravenú v ruksaku, tu bola úplne zbytočná. Bola som úplne bezradná a plne si vedomá toho, že Lisa, autorka a kazateľka, tu nikoho neohúri. Pretože sme tam prišli v utajení, nemohla som vytiahnuť ani svoju Bibliu. Môj tlmočník hovoril len lámavou angličtinou a ja som nevedela ani slovo po hindsky. Jediný spôsob, ako som sa mohla spojiť s týmito ľuďmi, bolo cez Božieho Ducha.

Aby sme mohli zaznamenať čo možno najviac z príbehov týchto ľudí, prilepili sme maličký mikrofón na vnútornú stranu mojej tuniky a obtočili kábel okolo pása, a malý magnetofón sme páskou prilepili o moje nohavice. Okrem toho sme mali ešte jednu kameru, ukrytú v záhyboch čiernej šatky, ktorú mala okolo krku ďalšia žena. Chytili sme sa za ruky, pomodlili sme sa a vykročili sme von do rušných ulíc.

V tej chvíli som cítila, že ma niekto sleduje. Ale ten pohľad bol skôr prenikavý, nie nepriateľský. Pozrela som sa hore a na druhej strane ulice som v okne na druhom poschodí uvidela tvár krásneho orientálneho dievčaťa. Hádala by som jej nie viac ako pätnásť rokov. Na jej mladej tvári sa odrážala zmes bolesti a beznádeje. Až potom som si uvedomila, že bola za mrežami, uväznená v nevestinci.

Ako sa dá zareagovať na takýto pohľad?

Úsmev nebol na mieste. A rovnako som ani nemohla pokrútiť hlavou a riskovať, že moju reakciu na seba pochopí ako odsúdenie alebo odpor. A tak som sa na ňu len dívala, až kým neodvrátila zrak. Keď som sa pozrela nižšie, uvidela som schody. Celkom dole na nich sedela skupinka nahnevaných mužov. Opätovali mi môj pohľad s opovrhnutím, ako keby sa mi pokúšali povedať: „Kto si myslíš, že si? Vypadni. Ty sem nepatríš!“

Bez pochyby som tam nepatrila. Žiadny človek, stvorený na Boží obraz, nepatril na takéto hrozné miesto. Toto nebolo miesto, kde ste mali patriť - ale miesto, z ktorého bolo potrebné ujsť.

Jedna zo žien si všimla moju úzkosť a chytila ma okolo pása. „Pod, pomôžem ti prejsť na druhú stranu!“ Vzala ma a previedla ma pomedzi ľudí, bicykle a autá, ktoré po tých prašných cestách jazdili bez akýchkoľvek pravidiel či predpisov.

Po celom dni strávenom v slume som sa naučila, že jediným pravidlom chodcov bolo v žiadnom prípade nezastavovať, keď sa už vybrali cez cestu. Musíte kráčať nebojácne, bez ohľadu na to, koľko bicyklov, motoriek a áut sa rúti vaším smerom. V jednej chvíli som zastavila uprostred ulice a hneď boli pri mne dve bývalé prostitútky a previedli ma na druhú stranu, krútiac na do mnou hlavami. „Žiadne zastavovanie! My na teba dáme pozor.“ A aj dali.

Prvý nevestinec, do ktorého sme prišli, mal veľkú spoločnú miestnosť, ktorá nemerala viac ako 1,5 metra krát 2,5 metra. V tejto miestnosti klienti čakali, kým ich ženy obslúžia. Bola to zároveň miestnosť, kde sa všetky ženy stretávali, aby tam varili, rozprávali sa a starali sa o svoje deti. A z tejto tmavej miestnosti mohli pozorovať biedu, ktorá bola vonku na uliciach pred ich dverami. Na tomto mieste sa teraz stretlo zopár zlomených žien, aby počuli o Božej láske.

Keď som vošla dovnútra, hneď moju pozornosť upútali ďalšie dvere, ktoré tam boli. Boli čiastočne zakryté závesom a viedli do úzkej chodby, ktorú po oboch stranách lemovali akési kabínky. Ako som sa neskôr dozvedela, boli to spálne, kde tieto dievčatá spali a zároveň obsluhovali svojich klientov. Keď som sa pozrela do tejto chodby, všimla som si, že niektoré z dverí boli zatvorené, čo znamenalo, že niektoré ženy buď odpočívali, alebo pracovali.

Obrátila som svoju pozornosť na ženy predomnou. Dlážka a provizórne lavičky po oboch stranách miestnosti boli poprikrývané látkami. Ženy sedeli schúlené pod svojimi závojmi a pochybovačne nás sledovali, ako sme postupne zaplňali miestnosť.

Tlmočník ich všetky privítal v ich rodnom jazyku. Sústredene ho počúvali a ako je u nich zvykom, úctivo mu prikyvovali, typicky zo strany na stranu.

Zakrátko som v zmesi hindských slov zachytila svoje meno. A všetky hlavy sa obrátili mojim smerom. Zmätené som sa pozrela smerom k pastorovi. Odpovedal mi gestom, aby som vstala a zopakoval svoju požiadavku z predchádzajúceho stretnutia: „Požehnaj ich... čakajú tu takto na teba už asi dve hodiny!“

Predstavila som sa im a povedala som odkiaľ pochádzam. Hovorila som im aj o tom, že mám štyroch synov a jedného vnuka na ceste. Ale moje slová vyznievali prázdno a bezvýznamne dokonca aj mne samej. Čo mohli znamenať pre tieto ženy? Všetko, čo tieto ženy poznali, sa úplne priečilo môjmu americkému „normálu“. Ale boli úctivé a jemne prikyvovali.

Povedala som im, že som cestovala z veľkej diaľky, aby som ich povzbudila, že v tom nie sú samé. Že po celom svete sú ženy, ktoré ich nesú vo svojich srdciach a plačú nad ich neútešnou situáciou.

Čo to vôbec znamenalo? Že v tom neboli samé? Že správy o ich beznádeji unikli zo slumov aj ďalej do sveta? Že aj iní plakali nad ich trápením? Rozprávala som im o tom, koľko žien prednáša tieto neviditeľné indické dcéry v modlitbách pred Boží trón. Ich tváre sa začali postupne lesknúť od tichých sĺz.

Niekdy si kladiem otázku, či si skutočne uvedomujeme moc, ktorá je ukrytá vo vzájomnom prepojení. Nie sme sami vo svojich trápeniach. Nie sme sami ani vo svojich snoch a nádeji. Ježiš nám sľúbil, že s nami bude navždy.

Vyznala som pred nimi moju osobnú ľútosť. Nad tým, ako som v mladosti sama dobrovoľne zahodila tú istú sexuálnu čistotu a dôstojnosť, ktorá bola im násilne ukradnutá. Sama som si vybrala

sexuálnu promiskuitu, no neskôr som otvorila dvere Bohu a Jeho láska zaplavila celý môj život a zachránila ma od záhuby. Počúvali ma so záujmom.

Vnímala som Ducha Svätého, ako poukazuje na každú jednu ženu. Tieto ženy neboli skupinou žien, každá jedna z nich bola dcérou. Išla som ku každej jednej z nich a dotkla som sa každej tváre a dôverovala Bohu, že On sám vystrie svoju ruku a obživí im moje slová svojím Svätým Duchom. Ako som sa ich dotýkala, potichu som nad nimi prehlasovala: „Boh má plán pre tvoj život.“

Po ich zdvihnutých tvárach sa im začali kotúľať slzy, pri zmienke o Bohu, ktorý by ich naozaj hľadal a bol ochotný ich navštíviť v ich temnom zajatí. Tieto ženy veľmi dôverne poznali, čo to znamená žiť v útlaku a v zajatí niekoho iného. Každá z nich žila uprostred nočnej mory, ktorú pre ich život pripravil niekto iný. Každá zo žien, s ktorými som sa rozprávala, bola buď unesená, alebo nalákaná do života v sexuálnom otroctve. Boli chytené do zajatia práve príslubom tej istej veci, ktorú som im teraz aj ja ponúkala - nádeje.

Každá z nich si trúfala dúfať a snívať o niečom viac. O lepšej práci, o vzdelaní alebo jednoducho o tom, že bude milovaná. Niektoré dúfali, že tak budú môcť uniknúť pred krutosťou chudoby, ktorá sužovala ich dediny. Tieto ženy boli oklamané mužmi a ženami, ktorým kedysi dôverovali. Rozprávali mi príbehy o strýkoch, manželoch, bratoch, bratrancoch, tetách a dokonca o priateľkách, ktoré ich predali. Ich sny o lepšom živote boli zneužitá na to, aby ich zradili. Vyzvala som ich, aby znova začali dúfať, aby dôverovali Ježišovi, Božiemu Synovi, ktorý ich nikdy neoklame.

Rozprávala som im ešte aj množstvo iných vecí. Veci, na ktoré som už zabudla. Frázy a slová, ktoré ak by som zopakovala na stránkach tejto knihy, by mohli v našej západnej spoločnosti vyznieť detinsky či mudrlantsky. Ale vtedy, v tej chvíli boli inšpirované nebom.

Bez akýchkoľvek okázalostí či fanfár atmosféra neba zaplavila tú preplnenú miestnosť. Podarilo sa nám tam vytvoriť prepojenie, keď ženy reagovali na živého Boha, ktorý ponúkal nádej každej jednej z nich.

Keď som začala vnímať tento obrat v atmosfére, vedomá si svojej neschopnosti komunikovať s nimi, obrátila som sa na pastora. Modlil sa spolu s týmito ženami a za ne. Zatiaľ čo on volal k Bohu, ženy z našej skupiny sa prechádzali pomedzi tieto vzácne dcéry a objímali každú z nich, obklúčiac ich rovnako, ako to robili v modlitbe. V tom momente som mala pocit, ako keby sa tie steny rozšírili.

Všimla som si jedného zákazníka, ktorý bol na odchode a ešte si zapínal zips na nohaviciach, ako sa na nás znechutene pozrel cez rameno, keď odchádzal.

Sústredená a nebezpečná

Zamyslime sa nad týmito veršami:

Ty vidíš, veď Ty hľadiš na trápenie i žiaľ, aby si to vzal do ruky;
Tebe to porúča nešťastník, sirota:
Ty si bol ich pomocníkom.
Polám rameno bezbožníka, zlosyna, potrestaj jeho bezbožnosť,

až ju viac nenájdeš. Hospodin je kráľom na večné veky;
pohania zmizli z Jeho krajiny.
Počul si túžbu pokorných, ó Hospodine;
utvrduješ im srdce, ucho nakláňaš,
aby si prislúžil právo sirote a ubitému,
aby pozemský človek už viac nenaháňal strach. (Žalm 10:14-18)

Naozaj to vidíte? V týchto veršoch je ukrytý každý element, ktorý potrebujeme na to, aby sme sa mohli vydať na lov v temnote: vieru,

spravodlivosť, víťazstvo, uzdravenie, nádej, osvojenie a prijatie, obnovenie, počesnosť, koniec a nový začiatok! Teraz je čas modliť sa tieto slová. A ak my budeme vyznávať Božie Slovo, On nad ním bude bdieť.

Toto je veľmi odvážna modlitba, v istom zmysle by sa dalo povedať, že až mafiánska. Ja osobne som už unavená a vyčerpaná z bezpečných, pekných a uhladených modlitieb. „Polám mu rameno, Bože a potrestaj ho,...“ je nebezpečná modlitba. Je to nesmierne ostrá žiadosť. A nedokážem si predstaviť modliť sa takéto slová potichu či nečinne. Žalm 10 je Božím zaslúbením, ktoré som si so sebou vzala ako meč, keď som nedávno cestovala po juhovýchodnej Ázii. Zakaždým, keď som niekde videla nepravosť, oháňala som sa ním.

V modlitbe buďte sústredené a neľútostné. Zatvorte oči pred tým, čo je zjavné a dívajte sa pohľadom obnovy a spravodlivosti. To je to, čo chce Boh priniesť na zem. Na svete sú ľudia, ktorí potrebujú, aby ste zatvorili svoje oči a videli ich pred očami, keď sa modlíte. Myslím to tak, aby ste sa modlili urputné a neústupčivé modlitby, ktoré budú dosahovať až do neba a ktoré možno budú desiť aj vás samé, keď ich budete vyslovovať.

Pasívna cirkev neobstojí. Najlepšou nádejou pre cirkev je pátrať a loviť v tme až dovtedy, kým nepríde Princ Pokoja a neukončí túto vládu teroru. Na to, aby sa to mohlo stať, potrebujeme každá individuálne a zároveň všetky spoločne hľadať, pátrať a získať späť to, čo je teraz ukryté v temnote.

Verte mi, vôbec nemusíte cestovať až do Indie na to, aby ste našli zúfalých ľudí uväznených v temnote. Všade okolo nás sú muži, ženy aj deti, ktorí žijú v zajatí. Očakávajú od nás, že vykročíme a povstaneme. Že otvoríme dvere, ktoré vedú do slobody a odvrátíme sa preč od každej oblasti, kde sme my sami ešte držaní tmou, aby sme mohli vyvádzať von na svetlo aj ostatných.

Keď budeme naplnení Božím svetlom, vtedy budeme schopní vyvádzať z temnoty stratených. Teraz nie je vhodný čas, aby sme sa hašterili na doktrínach, či medzi sebou súťažili o čo najväčšiu službu alebo postavenie v cirkvi. Mali by sme slúžiť a nie neustále bojovať o pozície či sa medzi sebou porovnávať.

Zobudte sa! Siroty čakajú na adopciu a starostlivosť na každej úrovni. Tisíce osamelých jednotlivcov sa modlia a dúfajú, že napriek tomu, ako vyzerajú ich okolnosti, že v skutočnosti v tom nie sú sami.

Na týchto stránkach som sa vám pomocou týchto príbehov o bolesti a sexuálnom otroctve v Indii pokúsila načrtnúť koncept „pátrania a lovu v tme“ vo veľkom, medzinárodnom merítku, ale nech nám to slúži len ako príklad. Na základe toho ani zďaleka nepovažujte vašu bolesť či trápenie ľudí okolo vás za bezvýznamné. Boh je blízky všetkým. Tá nesmierna bolesť zo zajatia, osamelosti, zrady, ublíženia, zneužívania a beznádeje je prítomná vo všetkých národoch. Ľudia majú všade tie isté potreby, no nie všetci ľudia majú k dispozícii tie isté zdroje.

Buďme vernými sluhami a správnym spôsobom rozmnožujeme svoj blahobyť. Nespočetne mnoho miest potrebuje práve to požehnanie, ktoré tam môžete priniesť presne vy. Aby ste mohli dávať, nemusíte ísť vôbec ďaleko. Beznádej môžete nájsť aj u seba v práci či na mieste, kam chodievate nakupovať. Týranie sa môže diať v manželstve vašej kamarátky. Osamelosť zúri možno aj uprostred ľudí, s ktorými chválite v zbore. Vaše deti sa môžu cítiť zradené niekým v škole.

Častokrát sa stáva, že práve skutok, ktorý priniesie nádej do života niekoho iného, sa stane zároveň aj našim uzdravením. Ľudia všade naprieč zemeguľou potrebujú zakúsiť lásku a hodnotu, ktorú Ježiš Kristus prináša ľudskej duši. Či už sú to ľudia učupení v kúte rozmáhajúcej sa chudoby, sediaci v slonovinových vežiach

alebo ľudia túžiaci po pokoji, ktorý sa im rúca ako domček z karát, hranice boli stanovené, pravidlá sú jasne dané. Je život a je smrť. Existuje nádej a existuje zúfalstvo. Existuje svetlo a existuje tma. Tieto dva svety nikdy neboli viditeľnejšie a stávky nikdy neboli vyššie ako teraz.

Levice žijú vo svetle a lovia v tme. Nuž, odvážne ženy, nedokážem si predstaviť žiaden lepší príklad, ktorým by sme sa mali riadiť. Verím tomu, že túto knihu držíš vo svojich rukách práve preto, pretože si dcérou zaslúbenia. Otvorila si svoje dvere dokorán. Teraz je čas, aby si sa naučila žiť a odpočívať v Jeho slávnom svetle. Podme žiť svoje životy na svetle spoločne, nedovoľme starostiam alebo trápeniam, aby nás od seba oddelili alebo prevalcovali.

Otvorme svoje oči doširoka a naučme sa vidieť v tme - dívať sa ďalej, ako za to, čo je zjavné, aby sme boli schopné vidieť srdcia a veci, ktoré sú skryté. Vykročme spoločne do tmy a vyvádzajme ľudí do Božieho svetla. Rovnako ako levice vydajme sa na lov - v rovnováhe medzi uvoľnenosťou a otvorenosťou a zároveň so silou a divokosťou. Naučme sa odpočívať v Ňom, oddychujme a buďme uvoľnené v prítomnosti iných a zároveň sa spoločne s dravosťou a divokosťou stavajme tvárou v tvár temnote.

CHODENIE S LEVOM

Vtedy mi povedal jeden zo starších:
Neplač, ajhľa, zvíťazil lev z Júdovho
kmeňa, koreň Dávidov, aby otvoril knihu
a jej sedem pečatí!

ZJAVENIE 5:5

Je úplne bežné, že sa niekedy cítime, ako keby sme cez ťažké situácie v našom živote prechádzali celkom sami. Ale v skutočnosti pred nami kráča niekto, kto je skrytý, no zároveň veľmi mocný a kto nás neustále vedie vpred. Keď budete čítať túto knihu ďalej, možno si uvedomíte, že po celý čas ste vlastne aj vy kráčali spolu s našim Levom, Ježišom Kristom, vôbec to netušiac.

Niekedy môže byť nasledovanie niekoho iného desivé. Naša najväčšia výzva nespočíva nevyhnutne v porozumení toho, čo nám Boh hovorí, aby sme urobili - spočíva skôr v tom, ako to máme urobiť. Väčšina ľudí zúfalo túži nasledovať Boha, ale nemajú vôbec potuchy, ako to majú robiť.

Ježiš nám dal príkaz, ktorý sa na prvý pohľad zdá byť veľmi jednoduchý. Pozrite sa na tieto dve verzie úseku z Evanjelia podľa Matúša 16:24.

Vtedy riekol Ježiš učeníkom: Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma! (Evanjelický preklad)

A pre lepšie pochopenie...

Každý, kto má v úmysle ísť spolu so mnou, ma musí nechať viesť. Vy nesedíte na mieste šóféra, Ja áno. Neutekajte pred utrpením, príjmite ho. Nasledujte ma a Ja vám ukážem, ako to robiť. (doslovne preložené z anglického prekladu The Message)

Pokyny sú jasné - zaprite sami seba, vezmite svoj kríž a nasledujte ma. Ale opäť je tu to „ako“, ktoré je pre nás výzvou.

Ako zaprieť samu seba?

Čo to vlastne znamená vziať svoj kríž?

Ako môžem nasledovať niekoho, koho ani nevidím?

Odpoveď je jednoduchá: Ježiš vedie... my nasledujeme.

Chodenie vierou

Pomerne často mám príležitosť hovoriť na zhromaždeniach mladých dievčat a v závere odpovedať aj na ich rôzne otázky. A vždy som veľmi prekvapená, koľkokrát po zodpovedaní nejakej otázky počujem okamžite: „Ale ako?“

Ako vieš, kedy hovorí Boh?

Ako môžem odpustiť môjmu otcovi?

Ako si sa oslobodila od porúch príjmu potravy?

Ako vieš, že je chlapec ten pravý?

Ako si dokázala zvíťaziť nad svojim strachom, hanbou a vinou?

Keď som ja sama vo svojom živote bojovala so všetkými tými vecami, na ktoré sa ma dievčatá zvyknú pýtať, jednoducho som pevne verila tomu, že Božie Slovo je pravda a nasledovala som ho, kamkoľvek ma smerovalo. Ježiš je Slovo, ktoré sa stalo telom. Keď si čítame Božie Slovo, vidíme v ňom, ako Ježiš chodil a žil, a kam nás chce viesť. Väčšina z tých ľudí, ktorí boli vyvolení, aby dokončili náročné úlohy, sa na začiatku svojho povolania nevidela ako schopní. Ale pozbierali v sebe všetku odvahu, ktorú mali a vo viere kráčali za Ježišom.

Ktorí si vierou podmaňovali kráľovstvá, konali spravodlivosť,
dosahovali zaslúbenie, zapchávali tlamu levom, (List Hebrejom 11:33)

Pretože ľudia konali vo viere, nespravodlivé kráľovstvá boli podmanené, konanie zlých skutkov narazilo na spravodlivosť a Božie zaslúbenia sa stali skutočnými. Do Božieho plánu a zaslúbení vstupujeme vo viere, a preto aby sme vierou kráčali ďalej. Nasledovať a ísť tam, kam nás náš Lev povedie, si nepochybné vyžaduje vieru.

Viera premáha pochybnosti. Niekedy sa Boha pýtame: „Si tu? Vôbec ťa necítim.“ Ale vierou môžeme počuť, ako nám Lev odpovedá: „Neopustím ťa, ani nezanechám;“ (List Hebrejom 13:5).

Viera v nás vzbudzuje očakávanie, keď sa modlíme. „A modlitba z viery zachráni chorého a Pán ho pozdvihne. A ak sa dopustil hriechov, odpustí sa mu“ (Jakubov list 5:15).

Čo to znamená skutok viery?

Pre Abraháma, nášho otca viery, to znamenalo nasledovať Boha a putovať po púšti napriek tomu, že vôbec nevedel, kde nakoniec skončí. Keď som si čítala príbeh Abraháma a Sárovy, všimla som si, že im Boh dal krajinu, cez ktorú prešli, ale aj tú, ktorú pred sebou videli.

Vierou poslušol Abrahám, keď ho (Boh) povolal, aby sa vystáhal na miesto, ktoré mal prijať ako dedičstvo. Vystáhal sa, a nevedel, kam ide.
(List Hebrejom 11:8)

Ak by Sára a Abrahám zostali v Úre - kde bolo pre nich všetko pohodlné a známe - neobdržali by dedične Božie zaslúbenie.

Ach, aké ťažké je pre nás chodiť vierou. My by sme chceli mapu, no Boh nás namiesto toho prevádza tajomnom.

Spolupútnictvo na ceste viery v nás rozvíja niečo odvážne. Pred každým z nás leží cesta plná prekážok, plná veľkého dobrodružstva a uistenia o tom, že náš Lev nás nepovedie cestou, ktorú by On sám neprešiel. Zakaždým, keď nás Boh povolá do niečoho, čo sme predtým nevideli alebo nerobili, vzbudzuje to v nás obavy. Občas nás Boh zavedie kráčať smerom či zdolať taký vrch, o ktorom predtým nikto ani nesníval, že by sa na neho vydal. Všetko, čo máme v rukách, je výzva a Jeho pozvanie: „Dcéra, budeš ma nasledovať... aj keď máš strach?“

Pred nejakým časom mi zavolala jedna moja priateľka, aby sa mi zverila s niečím, čo bola pozvaná urobiť, ale čo pre ňu na prvý pohľad vyzeralo desivo a veľmi dôležito. Bola pozvaná, aby sa zúčastnila diskusie, kde ostatnými spíkrami boli samí muži a ktorá mala byť adresovaná zhromaždeniu vysoko postavených a vplyvných vodcov. Dokonca aj jej manžel spochybňoval jej účasť a čudoval sa, prečo ju tam pozvali.

Zavolala mi, pretože jej práve prišla brožúra z konferencie, a keď sa videla medzi pozvanými rečníkmi ako jediná žena, zaplavil ju strach, že to jednoducho nezvládne.

Skôr ako som si uvedomila, čo vlastne hovorím, som vyhľadla: „Na tento moment si sa pripravovala celý svoj život. Si úplne schopná to urobiť a máš na to urobiť to dobre. Pôjdeš tam a odprezentuješ to pútavým, zbožným a neodolateľne múdрым spôsobom.“

Počula som ju, ako pomaly vydýchla a cítila som, že prikyvuje. Vedela som, že tejto výzve nebude čeliť sama. Po jej boku bude stáť mocný Lev. A ona Ho bude nasledovať a držať sa za Ním, možno so strachom, ale s vedomím toho, že tam nie je sama.

Tí, ktorí nasledujú Ježiša sa držia tesne v blízkosti Leva. Ježiš je naším Baránkom, ktorý bol zabitý a znova vstal ako Lev z Júdy.

Vtedy mi povedal jeden zo starších: Neplač, ajhľa, zvíťazil lev z Júdovho kmeňa, koreň Dávidov, aby otvoril knihu a jej sedem pečatí! (Zjavenie Jána 5:5)

Neváhaj

Aby som do vašich kresťanských stíšení opäť priniesla späť trochu bázne a trasenia, chcem, aby ste si predstavili samé seba, ako kráčate po boku leva. A kto vie? Možno aj vás Boh chce a môže požiadať, aby ste urobili niečo na prvý pohľad desivé.

Viete, predstava Ježiša, ako sa prechádza pri brehu Galilejského jazera a vyučuje na vrchu, nie je dostatočne obsiahla, aby zachytila, aký je teraz. Syn Boží prišiel na túto zem ako človek, zbavený všetkých božských privilégií. Ale On už viac nechodí po tejto zemi oblečený do podoby človeka, jedine ak prostredníctvom svojich synov a dcér. Teraz je posadený v nebesiach ako neoddeliteľná súčasť nespútanej, nesmiernej, nebeskej slávy - absolútny obraz sily a nádhery.

Pozdvihnite svoje oči a vidzte Ho teraz ako Leva z Júdy, veľkolepého v majestáte a sile. On túži, aby ste žili práve na takomto mieste úžasu a údivu, a nie pod panstvom pravidiel a povinností. Dovoľte, aby Jeho hlas vo vás prebudil niečo skutočne neskrotné a nesmierne divoké! Božie zaslúbenia, ktoré dal mladému Jeremiášovi, sú určené aj pre teba, Jeho nebojácnu, prorockú dcéru:

Skôr, ako som ťa utvoril v živote matky, poznal som ťa,
skôr, ako si vyšiel z lona matky, posvätil som ťa;
určil som ťa národom za proroka.

Ja som však povedal:

Ach, Pane, Hospodine,
veď neviem hovoriť, lebo som primladý.

Nato mi riekol Hospodin: Nehovor: Som primladý.

Ale choď, ku komukoľvek ťa pošlem,
a hlásaj všetko, čo ti rozkážem!

Neboj sa ich, lebo ja som s tebou,
aby som ťa vyslobodil - znie výrok Hospodinov.

Vtedy Hospodin vystrel ruku a dotkol sa mi úst.

Potom mi Hospodin riekol:

Ajhľa, dal som ti do úst svoje slová. (Jeremiáš 1:5-9)

Podobne ako Jeremiáš, na to, aby ste boli efektívne, potrebujete byť neochvejne uistené o skutočnosti, že Boh je s vami. To vás stavia do pozície, kde sa nebudete báť bez ohľadu na to, čo budú iní hovoriť alebo robiť.

Vaša cesta životom je sprevádzaná mnohými hlasmi a vplyvmi. Niektoré vás na nej posilňujú a pobádajú vás kráčať ďalej; iné sa vás pokúšajú zlákať a spôsobiť, aby ste z nej odbočili. Niektoré hlasy vás povzbudzujú vpred, na miesta doteraz neznáme, iné sa vám v tom pokúšajú zabrániť. Sú hlasy, ktoré prichádzajú z vašej minulosti - hlasy rodiny, hlas sklamaní a hlas strachu - ktoré neprestajne kričia a šepkajú „Odboč! Vráť sa. Čo ak zlyháš? Čo ak sa zraníš?“ Tieto hlasy vás navádzajú, aby ste sa od všetkého chránili.

Ale uprostred všetkých týchto negatívnych život-uberajúcich hlasov znie aj volanie iných, mocných a život-prinášajúcich hlasov. Sú tam vždy, no ak sa rozhodnete ignorovať ich, môžu vám uniknúť. Hlasy nebeského zástupu, tých, ktorí boli pred nami, k nám volajú naprieč celým Písmom a povzbudzujú nás ísť vpred a až do cieľa. „Nepočúvajte vlastný strach či obavy ľudí okolo vás.

Nepočúvajte klamstvá nepriateľa, ktorý je odsúdený a trápený. Nenechajte sa rozptýliť. My vás potrebujeme! Držte sa na ceste a bežte ako o závod!”

Pamätajte si, že v prítomnosti leva sa všetky slabšie tvory trasú. Aj keď sa o satanovi píše, že je *ako* revúci lev, ktorý chodí a hľadá, koho by zožral (pozri 1. Petrov list 5:8), on v skutočnosti *nie je* lev. On ho len napodobňuje. Satan nie je žiadnym súperom pre nášho skutočného Leva. Pán tmy a jeho prívrženci sa len maskujú a prezliekajú ako tí, ktorí nebesky revú, no v skutočnosti sú jeho zástancovia len tiene a odrazy, ktoré si musia prepožičiavať Jeho svetlo a Boh je stvoriteľský génus.

Dôveruj svojim stretnutiam s levom

Keď som bola mladé dievča, dostala som raz na Vianoce celú sériu kníh Kroniky Narnie. Každá z tých kníh bola ako objavovanie skrytého pokladu. Keď som celú sériu dočítala, plakala som. Nielen preto, že sa skončil príbeh, ale preto, že som stratila spojenie s úchvatným miestom z iného sveta. Rozumela som tomu, že Aslan v knihách reprezentoval Ježiša, ale nedokázala som si spojiť toho Ježiša, ktorého som poznala ja, s týmto divokým, nespútaným, ale napriek tomu dostupným levom, ktorého som si pri čítaní kníh zamilovala.

On chodil medzi svojimi deťmi. Nechcela som sa vrátiť späť k tým tichým ikonám so svätožiarami na hlavách a k chladnej svätenej vode. Chcela som späť toho živého, skutočného leva. Túžila som po stretnutí s Bohom, ktoré by bolo také skutočné, vrúcne a živé, že Jeho hmatateľná existencia bude nepopierateľná. Túžila som po láske takej mocnej, že by mi to až naháňalo strach. Túžila som po spravodlivosti, ktorá bude taká čistá, že mi bude vyrážať dych.

Chcela som byť Lucy vo svete, kde zvieratá a stromy rozprávajú. Kde sú cnosť a pravda odmeňované. Kde chyby sú odpustené bez trestu.

Boh nás pozýva, aby sme pred Neho prichádzali s detskou naivnou nevinnosťou a nechali sa uchvátiť zázrakom Jeho lásky a vykúpenia. Ale náboženské pravidlá a čas, ktorý uplynul, spôsobili, že mnohí z nás zišli z cesty. A stratili sme z dohľadu Leva našej mladosti.

S týmto konceptom na pamäti podme teraz spoločne navštíviť Lucy na stránkach knihy *Princ Kaspian*, štvrtej knihy zo série *Kroniky Narnie*. Ako vstupujeme, nachádzame deti vyčerpané, stratené a chystajúce sa zase nesprávne odbočiť, keď v tom Lucy zbadá Aslana, svojho leva.

„Pozrite sa! Pozrite! Pozrite!“ kričí Lucy.

„Kam? Čo?“ pýtajú sa ostatní.

„Lev,“ odpovedá Lucy. „Sám Aslan. Nevideli ste ho?“

Jej tvár sa úplne zmenila a jej oči žiarili.

„Myslíš naozaj-?“ začal Peter.

„Kde si myslíš, že si ho videla?“ spýtala sa Susan.

„Nehovor so mnou ako dospelá,“ povedala Lucy a dupla nohou.

„Nemyslím si, že som ho videla. Ja viem, že som ho videla.“

„Kde, Lu?“ opýtal sa Peter.

„Presne tam, medzi tými kopami popola. Nie, na tejto strane rokliny. A tam hore, nie dole. Presne opačným smerom, ako sa chystáš ísť. A chcel, aby sme išli za ním - tam hore.“

„Ako vieš, že to je to, čo chcel?“ opýtal sa Edmund.

„On, ja- ja -ja- to jednoducho viem,“ odpovedala Lucy, „podľa jeho tváre.“

Ostatní sa na seba ticho zmätene pozerali.

Vo chvíli, keď sa objaví Lev, je to poznať na výraze vašej tváre. S videním prichádza poznanie.

Pamätám si, že som toto „poznanie“ videla na Addisonovej tvári, keď mi povedal, že je presvedčený o tom, že Julianna je jeho budúcou ženou. Práve som sa vrátila domov zo ženskej konferencie v Kyjeve, a za tých krátkych šesť dní, kedy som bola preč, môj syn stretol lásku svojho života. Chcel, aby som s nimi išla hneď v ten deň na obed. Sedeli sme spolu na terase a ja som ho počúvala, ako mi rozprával, že vie, že ona je „tá pravá“. Keď som sa ho spýtala, ako to vie, zadíval sa mi do očí a vysvetlil mi: „Ja to jednoducho viem.“ A v tom momente som to vedela tiež. Pochopila som, že môj syn v tejto mladej žene videl niečo viac, niečo nevysvetliteľné, čo mu dalo silu vydať sa s ňou na spoločnú cestu. Ako jeho matka som ho podporovala v jeho rozhodnutí. Ešte predtým, ako som Juliannu stretla a strávila s ňou nejaký čas, verila som tomu, že ona je pre môjho syna tou pravou, aj keď som tomu nerozumela.

Keď v živote zažívame takéto stretnutia s Levom, mali by sme dôverovať tomuto poznaniu, aj keď ostatným uniká to, čo je pre nás zjavné. Napriek nedôvere ostatných detí Lucy plne dôverovala tomu, čo videla a poznala.

Po tom, ako Lucy povedala deťom, ktorým smerom Aslan chce, aby sa vydali, ostatní to spochybňovali. Nielenže pochybovali o tom, či videla alebo nevidela Aslana, čudovali sa, prečo by sa ukázal práve jej. Nakoniec sa dohodli, že budú hlasovať, či pôjdu cestou, ktorú im ukázala Lucy a jej lev, alebo či sa vydajú cestou, ktorá sa im zdá kratšia. Lucy bola prehlasovaná, a deti sa otočili a vybrali sa inou cestou. Lucy s plačom nasledovala skupinu, ktorá sa vydala úplne opačným smerom, ako mala.

Myslím, že si všetky vieme dobre predstaviť, ako sa vtedy cítila.

Keď vidíte leva alebo jednoducho znamenie od Boha, ktoré iní nevidia, vždy prídu otázky. Budú chcieť vedieť, prečo vám bolo zjavené niečo, čo oni prehliadli. Naučila som sa, že na túto otázku môže dať odpoveď len Boh sám. On môže konať akokoľvek sa Mu páči. Boh sa rôznym ľuďom zjavuje rôznymi spôsobmi. A táto dynamika by mala vytvoriť naprieč celým Kristovým telom vzájomnú závislosť namiesto vzbudzovania otázok. Ak každý z nás má určitý diel, potom by sa vodcovia mali navzájom posilňovať a jedni druhých burcovať vpred. Je hrozné, keď je človek nepochopený a potom vedený nesprávnym smerom. Ten pocit, keď si ľudia okolo vás vôbec nevážia váš Bohom-vnuknutý názor, je príšerný. No nezabúdajte, že aj vtedy Boh stále pracuje na tom, aby naplnil svoj veľký zámer. Nedovoľte odmietnutiu a nepochopeniu, aby do vašej duše vniesli odsudzovanie a horkosť. Popasujte sa s tým.

Aby sme sa vrátili späť k *Princovi Kaspiánovi* - po celom dni plnom mnohých zlých odbočiek a po jednom takmer fatálnom stretnutí sa deti opäť ocitli späť na mieste, z ktorého vyrazili. Dorážaní a vyčerpaní upadli do hlbokého spánku. Aslan vie, že Lucy sa veľmi trápi a aby ju ochránil pred ďalším zranením znova ju navštívi.

Z prítmnia neďaleko tábora Aslan zavolá na Lucy, ktorá je na počudovanie ešte stále hore po veľmi namáhavom dni. Nadšená, že počuje jeho hlas a celá naradostená sa k nemu rozbehne. Ako mu opisuje, čo všetko sa počas toho dňa stalo, Lucy sa stážuje na svojich bratov a sestru, že jej nedôverovali a nenasledovali ju. Lev zo seba vydá slabé zavrčanie. Zmätená Lucy sa ho pýta, či urobila niečo zlé.

„Ale nebola to moja vina, však?“

Lev sa jej zadíval priamo do očí.

„Och, Aslan,“ povzdychla Lucy... „Nemohla som predsa nechať ostatných a vydať sa za tebou sama, ako by som to?...“

Aslan nepovedal ani slovo.

Lev sa jej zadíval priamo do očí. Aká úžasná moc sa skrýva v Božej prítomnosti, ktorá dokáže priniesť takú jasnosť nášmu skreslenému ľudskému pohľadu? Častokrát som utekala do Božej prítomnosti, keď som si pripadala ako obeť, ktorá bola nepochopená a osočovaná, aby som si tam mohla uvedomiť, že niektoré z tých rozhodnutí boli moje vlastné. Napriek tomu v prítomnosti nášho Leva som nikdy necítila žiadnu hanbu. Ale zakaždým sa cítim zmocnená, na správnom mieste a pripravená vydať sa vpred.

V tom alebo v onakom čase sa všetky môžeme nachádzať na mieste, kde je to veľmi ťažké. Niekedy sa stáva, že vnímame nutkanie od Boha, aby sme išli jedným smerom, no tlak od priateľov či rodiny, aby sme sa vydali iným. Možno ste sa ocitli niekedy v pokušení zradiť vašu vieru alebo vaše zásady tým, že jednoducho pôjdete s davom a budete ticho nasledovať iných. Bez ohľadu na tlak ste si iste všimli, že keď prichádzame k nášmu Levovi, výhovorky neobstoja. Stretnú sa s tichom. Často som sa zvykla stretávať s radou, že ak je Boh ticho a nehovorí, znova sa vráťte k tomu, čo vám povedal naposledy. Prijali ste to, urobili, povedali alebo vari dali? Ak nie, On ešte stále čaká na vašu odpoveď.

Ty si levica...

Boh nemení svoje nariadenia len preto, že ľudia si dovoľia o nich hlasovať či s nimi nesúhlasiť. A takisto s nami nehrá ani hru na vinníka. On vyčkáva a počúva, až pokiaľ sa neposunieme od obviňovania k úprimnosti. Tento postoj pokory nás zmocňuje povstať a vykročiť s Ním v ústrety divočine.

C. S. Lewis túto hlbokú pravdu vynikajúco zachytil v nasledujúcom rozhovore medzi Lucy a Aslanom. Lucy si uvedomila, že

mala nasledovať Aslana aj napriek tomu, že ostatní sa nepridali na jej stranu. S týmto zjavením prichádza zároveň aj nová zodpovednosť. Aslan jej dáva novú šancu a posielal ju zobudiť svojich bratov a sestru, aby im povedala, že ho znova videla a že je čas ísť za ním.

„Ale oni mi nebudú veriť!“ namietala Lucy.

„Na tom nezáleží,“ povedal Aslan.

„Pre pána kráľa...“ zarazila sa Lucy. „A ja som bola taká šťastná, že som ťa opäť našla... A myslela som si, že prídeš s obrovským revom a zaženieš preč všetkých nepriateľov - presne ako naposledy. A teraz bude všetko hrozné.“

„Je to pre teba ťažké, maličká,“ povedal Aslan. „Ale veci sa nikdy nedejú rovnako aj po druhýkrát.“

Zastavme sa tu na chvíľku. Veľmi sa mi páči, ako je tu vykreslená ľudská reakcia na Boží príkaz. On nás pripravuje na dobrodružstvo a nám sa zdá, že to bude „hrozné“ zlyhanie. Lucy už odrazu nie je plná nádeje, ale najradšej by sa skryla.

Pokračujme ďalej:

Lucy zaborila tvár hlboko do jeho hrivy, aby sa na neho nemusela dívať. Ale v jeho hrive sa musela skrývať nejaká tajomná sila. Zrazu cítila, ako sa do jej vnútra vlieva levia odvaha. V momente sa posadila.

„Je mi to veľmi ľúto, Aslan,“ povedala. „Teraz som už pripravená.“

„Teraz je z teba levica,“ povedal jej Aslan. „A teraz bude celá Narnia obnovená.“³

Keď som čítala toto prehlásenie, bola som ohromená. „Teraz je z teba levica...“ Verím tomu, že Boh chce vysloviť toto prehlásenie nad každou jednou svojou dcérou, zatiaľ čo sa vzpriamene posadíme, prestaneme plakať a pripravíme sa. Potom bude môcť Boh prehlásiť „Teraz si odvážna. Teraz máš moju perspektívu. Konečne si uvedomuješ svoju silu. Si pripravená na boj.“ Pamätajte, že ste súčasťou armády, ktorá bojuje s maximálnym nasadením.

Odvaha meniť veci

Ale aký je to vlastne boj? Niekedy sa nám môže zdať, ako keby sa tma rozmáhala, zatiaľ čo naše svetlá slabnú.

Je čas vyhlásiť, že v našom strede stojí lev. Možno nám to unikalo, zatiaľ čo sme sa medzi sebou hádali o nepodstatných veciach. Naše vojsko sa rozdelilo a naša pozornosť bola rozptýlená, kým temnota spôsobovala čoraz väčší zmätok na zemi, ktorá bola zverená nám. Okolo nás zúri boj, no my sme zaneprázdnení bojmi uprostred nášho vlastného tábora.

Jemu, Kráľovi vekov, nesmrteľnému, neviditeľnému, jedinému múdremu Bohu česť a sláva naveky vekov. Amen.

Toto ti prikazujem, syn môj Timoteos, na základe predošlých prorociev o tebe, aby si podľa nich bojoval výborný boj, majúc vieru a dobré svedomie, ktoré niektorí zavrhlí a stroskotali vo viere. (1. list Timotejovi 1:17-19)

Naša budúcnosť je plná zaslúbení. Bojujeme zbraňami svetla a nádeje. On už druhýkrát neporáža tmu znova. Ten boj už vybojoval. Ale nastal čas, aby sme začali chodiť v tomto Jeho víťazstve a vyzývali ostatných, aby Ho nasledovali tiež.

Dokonca aj dnes je náš národ na pokraji morálneho, ekonomického a duchovného úpadku. Sme sužovaní nepriateľmi a teroristami po celom svete a aj vo vnútri našich hraníc. Strach a zradcovstvo zasievajú rozdelenie na všetkých frontoch, a medzi nami sú takí, ktorí si myslia, že nie sme schopní rozmýšľať sami za seba.

Podľa môjho názoru naša súčasná klíma je podobná tej, ktorá panovala v Anglicku pred pár sto rokmi. Z roztrhanej a zdevastovanej krajiny sa zrodilo impérium, ľud Veľkej Británie zažil obnovenie, keď v sebe jedna mladá žena prebudila levicu.

Vo veku dvadsaťpäť rokov prevzala kráľovná Alžbeta I. trón a krajinu, ktorá bola vo finančnom a morálnom úpadku. Anglicko bolo z každej strany ohrozované silnejšími národmi, ktoré spájali katolicizmus. Naopak, Anglicko bolo rozdelené náboženskými bojmi, ktoré zúrili vo vnútri ich hraníc. Veľká Británia sa potácala následkom búrlivej vlády kráľa Henryho VIII. a kráľovnej Márie.

No započúvajte sa do korunovačnej reči kráľovnej Alžbety: „Ohromuje ma bremeno, ktoré na mňa padlo.“ Po stáročiach, ktoré odvtedy uplynuli, považujem jej slová za nadčasové a provokatívne. Aká je to žena, ktorá si vyberie cítiť sa ohromená pri pohľade na bremeno, ktoré je obrovské?

Som veľmi rada, že táto kráľovná nesiahla po výhovorkách ako to, že je príliš mladá, príliš krehká alebo že je nesprávneho pohlavia, na to, aby sa vyvliekla z tejto zodpovednosti. Jej právo na trón bolo opakovane skúšané. Neochabovala ani vo chvíli, keď bola nazývaná nemanželským dieťaťom kráľa Henryho VIII. Namiesto toho sa rozhodla, že bude ohromená. Údiv, pre ktorý sa rozhodla, ju preniesol do sféry bázne, úžasu a závislosti na Bohu.

Už pomerne skoro sa Alžbeta naučila veľmi opatrne vyberať slová. Ak by to nerobila, nedožila by sa ani veku dvadsiatich piatich rokov. Od svojho narodenia až po hrob bola obklopená ľuďmi, ktorí mali v úmysle jej ubližovať. Na jej dvore a v jej krajine žili zradcovia a uzurpátori, ktorí ju túžili nachytať pri každom jej slove. Jej nevlastná sestra Mária, ktorá panovala pred ňou, si vyslúžila titul „Krvavá Mária“, kvôli množstvu popráv, ktoré počas svojej vlády vykonala. Mária hľadala možnosti, kedy by mohla Alžbetu zabiť, a zašla pri tom až tak ďaleko, že ju uväznila v Tower of London,

kde bola uväznená aj Alžbetina matka, Anna Boleynová, predtým, ako bola štátá. Útoky a spiknutia kráľovnej Márie proti Alžbete sa skončili až jej smrťou.

Krátko po tom, ako sa Alžbeta stala kráľovnou, sa do Veľkej Británie vrátila aj jej sesternica Mária, kráľovná Škótska, ktorá mala podporu celej katolíckej cirkvi, a opakovane sa jej pokúšala ukradnúť anglický trón. Napokon ju Alžbeta nechala popraviť po tom, čo vyšiel najavo zjavný pokus o jej úkladnú vraždu. Alžbeta bola zradená, odmietnutá a podozrievavá, ale dovolila ťažkostiam, aby z nej urobili najlepšiu vládkyňu, akú kedy Anglicko malo.

Namiesto toho, aby sa vydala a porodila nasledovníkov, kráľovná Alžbeta I. sa zviazala k tomu, že bude nevestou a matkou svojej ríše. Táto nesmierna miera oddanosti ju uvoľnila, aby sa mohla naplno sústrediť na stratégie, ktoré jej pomohli upevniť silu kráľovstva. Okrem neustáleho vzdelávania sa a zlepšovania, obklopovala sa tiež múdrymi radcami a dbala o životy a blaho svojich občanov.

Počas vlády kráľovnej Alžbety:

- boli všetky náboženské frakcie zjednotené pod spoločnou anglickou cirkvou;
- anglická ekonomika prešla zo solitárnej a závislej na diverzifikačnú a nezávislú;
- veda a umenie prekvitali;
- Anglicko sa stalo námornou veľmocou;
- osídľovanie a skúmanie Ameriky úspešne napredovalo.

Kráľovná Alžbeta priviedla svoju krajinu do Zlatého veku a zmenila malé kráľovstvo na ohromné impérium.

Niet divu, že bola nazývaná levicou. Dokonca aj so všetkými týmito úspechmi, ktoré sa jej podarilo dosiahnuť, svoju rolu kráľovnej nikdy neprestala niest ako bremeno. Jej výrok znel:

Byť panovníkom a nosiť korunu je slávnejšie pre tých, ktorí sa na ňu dívajú, ako pre tých, ktorí ju nosia.

Ako nám opisujú historické knihy, robila toho omnoho viac, ako len nosila korunu; bola priekopníčkou v novátorstve, obchode a bádateľstve. Rozumela sile, ktorá pramenila z absolútnej oddanosti a pestovala evolúciu národa, dokonca aj vtedy, keď krajiny, ako napríklad Francúzsko boli rozdelené revolúciou.

Alžbeta bola nebojácna na bojisku. Tu je úryvok z jej prejavu, keď sa spolu so svojimi jednotkami pripravovala vyraziť do boja.

Nech sa tyrani boja, ja som sa vždy správala tak, že s poddajnosťou voči Bohu som vložila moju silu a bezpečnosť do verných sŕdc a dobrých úmyslov mojich poddaných. A preto teraz idem spolu s vami, ako vidíte, v tomto pohnutom čase, nie kvôli uvoľneniu alebo zábave, ale odhodlaná uprostred ohňa tohto boja žiť alebo umrieť po boku vás všetkých. Padnúť za Boha a za moje kráľovstvo a za môj ľud, moju hrdosť a moju krv, hoci v prachu...

Viem, že mám telo slabej a chabej ženy, ale mám srdce a odvahu Kráľa a rovnako aj Kráľa Anglicka, a považujem za odporného a opovrhnutia hodného každého parmského či španielskeho, alebo akéhokoľvek iného európskeho princa, ktorý by sa opovážil napadnúť hranice môjho kráľovstva a radšej, ako by som mala dopustiť akékoľvek jeho hanobenie, ja sama vezmem do rúk zbraň. Už zakrátko dosiahneme slávne víťazstvo nad tými nepriateľmi Boha, môjho kráľovstva a môjho ľudu.

A dosiahli.

Vidíte, čo sa stalo, keď sa jedna žena rozhodla, že namiesto toho, aby bola vydesená, zvolila si údiv? Alžbeta nebojácne nasledovala Boha a pozorne bdela nad svojím osudom. V honbe za Božím vedením nebola ľahostajná a zapisovala si modlitebné denníky dokonca v troch rôznych jazykoch. A výsledky sú bezpochyby obdivuhodné. Možno máte pocit, že vás Boh volá do niečoho neobyčajného alebo desivého. Ak áno, dovoľte týmto príkladom Lucy a kráľovnej Alžbety I., aby vás povzbudili urobiť krok vpred.

Nezáleží na tom, čo vidia ostatní. Ak vám to Boh povedal, dôverujte Mu. Chodte tam, kam vás posiela; počúvajte, čo vám hovorí. Nasledujte Leva kamkoľvek vás povedie a verte „poznaniu“ aj vtedy, keď to možno iní nechápu.

Ste pripravené vyvolať si údiv?

OD ŠEPOTU K REVANIU

Nebol som tým levom, no na mňa
pripadla úloha vydávať jeho rev.

WINSTON CHURCHILL

Levy majú vo zvyku revať.
Nepochybne ste to vedeli. Ale vedeli ste aj to, že rovnako
aj levice zvyknú revať? Na to, aby mohli levy či levice čo
najlepšie zarevať, potrebujú najprv zmeniť svoju pozíciu.

Vypudenie takéhoto surového prejavu moci si najprv vyžaduje
úklon. Ich mocné hlavy sa sklonia a ich hrud' sa roztiahne s cieľom
čo najviac naplniť ich pľúca vzduchom. Niekedy si hovorím, či sa
necítia, že každú chvíľu by mohli prasknúť, ako zo seba vydávajú
tento prejav, o ktorom vieme, že ho počuť až do vzdialenosti osem
kilometrov uprostred nehybného nočného vzduchu, a otriasa
srdcami ľudí a tvorov vo svojom ohromnom dosahu. Revanie leva
vás so svojou hrôzou dokáže zovrieť a úplne vás zastaviť na vašich
cestách.

Podobne, ak my, Božie levice, chceme niekedy vyprodukovať
zvuk takéhoto rozsahu, bude to aj od nás vyžadovať zmenu v
našom momentálnom postoji. Aby sme získali túto schopnosť
revať, potrebujeme spustiť naše vysoko držané hlavy a skloniť sa.

Táto poloha pokory a modlitby nás pripraví na to, aby sme mohli prijať čerstvé vnútorné naplnenie dychom Božieho Ducha. Verím tomu, že tento rev príde zároveň s tým, keď náš prísun Božieho Ducha zväčší zároveň aj našu kapacitu, aby sme boli schopní prijať Jeho plnosť života. Keď v sebe už viac nebudeme schopní udržať Jeho pravdu, lásku a dobrotu, dokážeme zo seba vydať to burácajúce prehlásenie o všetkom, čím Boh je.

Ale na rozdiel od revu levice náš rev bude omnoho viac ako len zvukom. Naše prehlásenie bude nebeským spojením uchvacujúcich slov, činov a skutkov viery. Keď sa všetko to nechopiteľné z viery, nádeje a lásky zrazu zhmotní v jednotlivcoch a bude vyjadrené ako naša jednohlasná reakcia na potreby tohto sveta a na Božiu lásku, náš rev bude počuť všade na každom mieste. Ak budeme stelesňovať príklad nášho Leva, svet bude počuť Jeho revanie. Vtedy utíchnu všetci slabší páni a všetky zvuky a povstane mocné volanie, „Chváľte jediného Boha!“

Náš svet je plný revu. Keď som sa zaoberala konceptom revania, objavila som tak mnoho vecí, ktoré sú schopné revať. Oceány revú (slovné spojenie zaužívané v anglickom jazyku). Divoký a nespútaný vietor reve. Vodopády revú, keď padajú s ohromným hukotom dole z veľkej výšky. Nadšení fanúšikovia zhromaždení v športových halách revú.

Štyri živé bytosti pred Božím trónom revali: „Svätý, Svätý, Svätý,“ a pre zvuk tohoto revu zachveli sa základy verají v prahoch pre hlas volajúceho a dom sa naplnil dymom (pozri Izaiáš 6:4). Tu na zemi opakujeme ich mocné slová v piesňach, ale toto prehlásenie o Božej svätosti bolo pôvodne revaním (zvolaním).

Náš najvyšší Boh, Pán všetkého... reve.

Hospodin zahromží z výsosti, zahrmí zo svojho svätého príbytku.
Mohutne zareve nad svojou nivou, rozkričí sa ako lisovači hrozna na všetkých
obyvateľov zeme. (Jeremiáš 25:30)

A znova,

Nenaplním svoj pálcivý hnev, nezničím opäť Efrajim.
Však som ja Boh, a nie človek, Svätý uprostred teba,
a neprídem so zlosťou.
Pôjdu za Hospodinom.
On bude revať ako lev.
Keď bude revať, pribehnú s chvením synovia od západu. (Ozeáš 11:9-10)

Čo povyšuje vyslovené slová tak, že sa z nich stáva viac než len šepot, zavrčanie, volanie alebo výkrik? Je to hlasitosť, ktorá ich mení na poriadny rev, ktorý prináša údiv a moc?

Začína to šepotom

Skôr ako túto otázku zodpovieme, pozrime sa bližšie na dynamiku samotného šepotu. Žalmista píše:

Počujem reč, ktorú som nepoznal. (Žalm 81:6; v anglickom preklade The Message doslovne: Počujem nežný šepot od Toho, o ktorom som si nemyslel, že ku mne prehovorí.)

Žalmista nám tu opisuje svoj údiv nad tým, že zažil, ako mu Boh šepká. Či azda nepísal a nespieval o svojej oddanosti Bohu už toľkokrát predtým? Možno sa v tomto žalme vracia späť k tomu momentu, kedy jeho blízke spoločenstvo s Bohom začalo. Nedokážeme rozpoznať, čo sme nikdy predtým nepočuli. Dávid prvýkrát počul Boží šepot, keď bol ešte mladým pastierom a odvtedy počul Boží hlas všade. Boží hlas je tu opísaný ako „najnežnejší šepot“. Vznesený Boh hovorí k ľuďom jemným tlmeným polohlasom, ktorý len podtrháva drsnú realitu našich ľudských životov.

A tak nás pozýva do ticha: „Utíchnite a poznajte, že ja som Boh“ (Žalm 46:11).

Som si istá, že Najvyšší Boh a Stvoriteľ všetkého dobre vedel, že Jeho deti budú zastavené a utíšené Jeho samotným šepotom.

Predstava Boha, ktorý nám šepká, je pre mňa, pravdupovediac, omnoho zarážajúcejšia, ako predstava Boha, ktorý kričí. Od Boha, ktorý je tak nekonečný, možno očakávať mocný hromový hlas, no šepot je nečakaný. Pomocou nežnej ozveny je Boh schopný upútať našu pozornosť. Rovnako ako sa hlbina ozýva hlbine, Boží šepot je ozvenou Stvoriteľa ozývajúcemu sa hlboko vo vnútri detí, ktoré stvoril.

Eliáš hľadal Boha vo vetre, v zemetrasení a v ohni, ale nakoniec ho počul ako tichý jemný hlas (pozri 1. kniha kráľov 19:12). Keď Eliáš počul ten jemný tichý hlas, vyšiel pred vchod do jaskyne a počúval, čo mu Boh chcel povedať.

Tlmené tóny v sebe nesú hlboké a intímne prehlásenia pre tých, ktorí sa stíšia dostatočne na to, aby ho boli schopní počuť. V takomto utíšení náš duch počuje šepot svojho Otca. Každý z nás túži počuť Božie šepkanie. Boli ste stvorené, aby ste počuli svojho Stvoriteľa. Dovoľte Mu, aby mohol hovoriť hlboko do vnútra vašej duše a naplniť túto túžbu vášho srdca.

Verím tomu, že keď k nám Boh hovorí, vždy to začína šepotom. Všetko hlasné začína najprv šepotom. Keď som bola tehotná a cítila som, že v mojom vnútri začína život, bol to šepot dieťaťa, ktoré ešte len malo prísť. Volanie a plač začína ako šepot kdesi v hĺbke vnútra. Možnože aj ty si prvýkrát počula Boha šepkať práve ako odpoveď na plač či volanie tvojho vnútra. „Bože, som hladná, vystrašená a opustená.“

On nežne odpovedal: „Neboj sa. Ja som s tebou, dieťa.“

Niekedy si dokonca aj samotné ženy predstavujem ako jemný šepot. Matka, ktorá kolíše svoje vystrašené dieťa nekričí, prihovára sa mu šepotom. Už roky počúvam Božie dcéry, ako sa medzi sebou potichu rozprávajú o tom, čo Boh prebúdza v ich vnútri. Už takmer tri roky šepkám svojmu manželovi do ucha predtým, ako ideme spať. Hovoriť nahlas sa mi zdá pod rúškom noci a v teple našej postele zrazu nevhodné. Je to miesto šepkania, odpočinku a intimity.

Boli chvíle, kedy som počas chvál, keď sme sedeli vedľa seba ako rodina, zvykla potichu šepkať. Keď som počula niečo nevhodné alebo nepravdivé, tlmeným hlasom som Johnovi pošepkala do ucha: „To nie je v poriadku.“ A vtedy John a moji synovia potichu prikývli hlavami či ma niekedy potľapkali po ruke, akoby mi tým chceli povedať, „Rozumieme prečo si ustarostená. Nemusíš to opakovať hlasnejšie. Počujeme ťa.“

Šepkám, pretože si neviem pomôcť. Nezdá sa mi správne ostať ticho a neozvať sa proti tomu, čo je možno príliš malé, príliš výhradné, pokrútené alebo jednoducho zlé. Možno je to aj úlohou, ktorú mám, ale mám potrebu šepkať pravdu v každej situácii, aby som vytrhla tieto semienka skôr, než sa stihnú zakoreniť. Môj šepot vyvracia to, čo je povedané nahlas.

Šepkám vtedy, keď to, čo počujem prehlásené nahlas, nesúhlasí s tým, čo Boh potichu šepká alebo zdôrazňuje v mojom živote. Nepochybne boli aj vo vašom živote situácie, keď ste sa cítili rovnako. Keď ste počuli Boží tichý hlas, potom viete, aký je posvätný a že si zaslúži našu pozornosť. Častokrát, keď vyučujeme alebo kážeme, jednoducho opakujeme to, čo nás naučili iní. Ale keď hovorí Boh, to je celkom niečo iné. Boží tichý, jemný hlas nesmieme brať na ľahkú váhu a mali by sme k nemu pristupovať s patričnou úctou.

Boh šepká svojim synom a dcéram. Vnímate to aj vy, že teraz prichádza čas a obdobie jemného šepotu a načúvania Božiemu šepotu? Možno to vo vnútri počujete aj teraz v tejto chvíli. Šepot je nárečím tajomstiev a prorocietv.

Tisíce rokov ľudia hľadali Boží tichý hlas a ich odpoveďou na ich hľadanie bolo až príliš často ohlušujúce ticho.

Lebo hovorím vám:

Mnohí proroci a králi chceli vidieť, čo vy vidíte, ale nevideli,
a počuť, čo vy počujete, ale nepočuli. (Ev. podľa Lukáša 10:24)

Dávni proroci a králi sa hnali za tým, aby počuli Boha, no Boh k nim neprehovoril ani slovom. Žmúrili oči a usilovali sa zahliadnuť čo i len náznak budúcnosti, no nedokázali vidieť vôbec nič. Nepočuli žiaden zvuk, nevideli žiaden obraz ani vyhliadku, nič, čo by im umožnilo spýtať sa svojich spoločníkov: „Počuli ste to?“

Potom napokon prišiel čas, že obdržali posolstvo, nie ako tichý hlas, ale ako osobu. Slovo, ktoré povstalo zo šepotu, sa stalo telom a kázalo nahlas, chodiac pomedzi ľudí, dotýkajúc sa ich, učiac, uzdravujúc a kriesiac z mŕtvych. No, žiaľ, práve tí, ktorí sa tak veľmi usilovali počuť Boží hlas, ho ušami nepočuli. Uniklo im to, pretože Boh vyzeral a znel inak, ako Ho oni čakali. Ježiš šepkal a hovoril tichým hlasom s vyberačmi daní a rybármi, a kričal na farizejov.

Ježiš si namiesto toho, aby svojimi slovami vysvetľoval, kto bol a odkiaľ pochádzal, zvolil zjavovať sám seba svojim životom. Svojimi skutkami kázal oveľa hlasnejšie, ako by kedy dokázali akékoľvek slová.

Od šepotu ku kriku

Ako aj mnohí z nás, moja priateľka Bobbie Houston, načúva hlasu neba a sleduje, ako Duch Najvyššieho utvára a pripravuje mandát pre svoje dcéry. V týchto nasledujúcich poetických slovách sa jej podarilo zachytiť to, čo mnohé z nás tiež vidia:

Boží šepot sa zmenil na volanie.

Mnohé ženy na celom svete sa stotožňujú s týmito slovami.

Čoraz viac a viac Božích dcér začína počuť a vnímať Jeho tichý hlas. Čo tento Boží šepot znamená? A prečo je Jeho volanie čím ďalej, tým hlasnejšie? Je tu spoločný výkrik, ktorý vznikol ako prehlásenie našej spoločnej nádeje. Keď Mária, Ježišova matka, prijala Božie zaslúbenie vyslobodenia pre Jeho ľud, ukrývala tieto slová vo svojom vnútri a strážila ich vo svojom srdci. Dnes povstáva čoraz viac Božích dcér, ktoré prehlasujú život a slobodu, ktorú Boh zasadil do ich srdc. Následkom toho sa to, čo začalo ako tichý hlas v srdciach jednotlivcov, zmenilo na spoločné volanie a krik. Hlasné posolstvo sa začína ozývať dlho trvajúcim tichom.

Čo vám hovorím potme, hovorte na svetle,
a čo pošecky, rozhlasujte zo striech. (Ev. podľa Matúša 10:27)

Ježiš učeníkom hovoril najprv pošecky a potom im povedal, aby to rozhlasovali s krikom. V intimite im vštepoval porozumenie a múdrosť, potom svojich učeníkov nabádal, aby verejne rozhlasovali všetko, čo predtým bolo tajomstvom.

Verím tomu, že v týchto časoch žijeme v období, kedy veci, ktoré nám Boh šepkal včera, sa premenia na volanie a rozhlasovanie zajtrajška. Nie som si vôbec istá tým, či vôbec rozumieme rozsahu a dopadu, ktoré to môže priniesť, ale vnímam, že mnohé z vás aj práve v tejto chvíli s napätím počúvajú tieto slová. Zatiaľ čo sa so záujmom nakláňate a prichádzate bližšie, počujete ten slabý šum - burcovanie vo vašom vnútri.

Boží tichý šepot je taký vábivý, že vás to môže dokonca vylakať.

Taký provokatívny, že vás jeho dopad dokáže celkom oddeliť od všetkého okolo vás.

Taký mocný, že keď sa raz dá do pohybu, stane sa nezastaviteľným.

Stĺpy nebies sa otriasajú a žasnú nad Jeho karhaním.

Svojou mocou utišil more a svojím dôvtipom roztrieškal Rahabu.

Jeho dychom sa rozjasnilo nebo, Jeho ruka prebodla prchajúceho hada.

Toto sú, hľa, len okraje Jeho ciest, a len tichučké slovo (šepot) sme z toho počuli.

Kto však pochopí hrmenie Jeho sily? (Job 26:11-14)

Presne tak... čo by sme robili? My by sme sa istotne chveli, no tí, ktorí spoznali a dôverovali Jeho tichému hlasu, by sa nebránili ani Jeho prichádzajúcemu hromovému volaniu. Niečo hlboko vo vnútri každého z nás by s úžasom počúvalo, zatiaľ čo by sme očakávali na Jeho burácajúci hlas. Všetka tá skutočná moc a Božia vláda len sotva pôsobí na úrovni šepotu. Veď Jeho dychom sa rozjasňuje nebo!

Keď Boh začal prvýkrát tichým hlasom hovoriť život, slobodu, nádej, silu, divokosť, hodnotu a dokonca krásu doprostred môjho sveta, celkom ho to rozšírilo. Ponúkol mi expanziu, keď sa mi zdalo, že sa viac nemám kam vystierať a rásť.

Svoje obavy viem najlepšie opísať takto: Povedzme, že znenazdajky počujete, ako vám niekto potichu hovorí, že váš život je oveľa viac ako len to, čo poznáte, že to, o čom ste boli presvedčení, že je plnosťou vášho života, ani zďaleka nie je pravdou. Ten tichý hlas sa prieči všetkému, čo ste do tohto momentu počúvali vyslovované nahlas.

No napriek tomu vás tento tichý hlas volá na tajomné, hlboké miesto a prebúdzva vo vašom vnútri túžbu, ktorá doteraz nebola nikdy vyslovená. Znie to pravdivejšie ako všetko, čo ste kedy počuli v televízii či čítali v knihách a časopisoch. Po tomto pošepky vyslovenom zjavení už viac nebudete takou ako predtým. Zrazu sa už necítite pohodlne na miestach, vo vzťahoch a pri rozhovoroch, ktoré vám boli príjemné pred mesiacom, týždňom či dokonca pred jedným dňom.

Keď som po prvýkrát počula Boha, ako sa ku mne týmto tichým hlasom prihovára, stalo sa toto. Do určitej miery som si uvedomovala, že som v zlej spoločnosti, no uvedomovala som si aj pravdivosť viery, ktorú som poznala. Cítila som sa, ako keby som sa osamotená unášala na otvorenom mori, no nemala som ani potuchy, prečo som sa tam ocitla alebo ako vôbec nájdem svoj ďalší prístav. Všetko, v čom som mala dovtedy ukotvenú svoju istotu, bolo teraz neisté, nestále a nepohodlné. Jediná istá vec v mojom živote bola tá, že sa niečo zmenilo a ja už som viac nebola rovnaká.

Áno, jediný šepot má moc takto nečakane nás oddeliť od všetkého, čo sme doteraz poznali - presne takto znenazdajky. Niektorí to môžu nazývať zjavením, iní tvrdia, že je to zmena vzorca myslenia.

Zakaždým, keď sa pýtam po Bohu, odpovedá mi šepotom.

Venuj mi pozornosť a vyslyš ma,
zmietať sa vo svojich myšlienkach a vzdychám. (Žalm 55:3)

Jeho odpovede nás môžu v istom zmysle priviesť do osamelosti a na určitý čas sú pre nás nepohodlné. Práve preto, keď počujeme Boží tichý hlas, je viac než kľúčové, aby sme sa utíšili, počúvali a zachytili v ňom tento šepot.

Ludwig van Beethoven napísal, „Tóny znejú a hrmia ako búrka vôkol mňa, až kým ich nezachytím do nôt.“ Čo ak by sa mu nepodarilo zachytiť a zapísať tóny, ktoré vo svojom vnútri počul? Prišli by sme nielen o jeho hudbu, ale zároveň by sme stratili aj všetky myšlienky, lásku, sny a inšpirácie, ktoré boli prebudené jeho symfóniou tónov.

Keď vo mne Boží šepot prebúdzá búrku alebo hrmenie myšlienok v mojom vnútri, nemám pokoj, až kým to nenahrám

alebo nenapíšem. Je množstvo spôsobov, akými môžeme zachytiť ten nebeský tichý šepot. Niektorí z nás ten zvuk zapíšu, iní ho zakomponujú do hudby. Iní mu dajú hlas pomocou správy, divadla alebo príbehov, prostredníctvom ktorých sa jeho obsah ozýva nahlas a rozlieha sa. Iní ho zase môžu zachytiť umením na plátne či dokonca v architektúre, ktorá tomu šepotu prepožičiava konkrétnu formu a účel.

Metóda vôbec nie je dôležitá, no jeho zachytenie je.

Žite naplno to, čo je vo vás

Každý z nás už počul výrok, „Žite naplno,“ ale ja by som k nemu rada pridala ešte niečo navyše. Žite naplno to, čo je vo vás.

Ralph Waldo Emerson povedal, „Nikto z nás nikdy nedosiahne niečo výnimočné či mimoriadne bez toho, aby pozorne načúval tomu tichému hlasu, ktorý počuje len on sám.“

Naučte sa načúvať svojmu vnútornému hlasu a svojimi vlastnými ušami. Nechcete od iných, aby vám povedali to, čo môžete počuť vy sami. Ak im to dovoľíte, dáte im moc nad Božím tichým hlasom vo vašom srdci. Majte úctu pred tým, čo vám Boh hovorí a dajte si záležať, aby ste si našli čas pozorne načúvať tomu, čo vám chce vo svojej dokonalosti odovzdať.

Častokrát vo chvíli, keď počujeme ten šepot, sme osamote. Ale na druhej strane nie sme ani zďaleka jediní, ktoré ho počujú - Boh je ochotný hovoriť ku každému, kto sa dokáže stíšiť dostatočne, aby Ho počul. Je to len otázka zastavenia sa na dostatočne dlhý čas, aby sme dokázali jasne počuť Ducha Svätého a potom zachytiť Jeho slová so silou. Keď sa nám podarí zachytiť kúsok Jeho prejavu, potom sme pripravené rozpoznávať ten šepot aj v iných. Obdobie tichého načúvania môže byť nepohodlné, ale je to proces, ktorým musíme prejsť, ak chceme opäť nájsť samy seba a nechať sa viesť do bezpečného prístavu.

Moje obdobie samoty, kedy som sa učila načúvať Božiemu hlasu, sa blížilo ku koncu v roku 2006, keď som sa ocitla na Filipínach v spoločnosti silných a láskavých žien - Helen, Bobbie, Lisy a Deborah. Všetky sme pricestovali z rôznych krajín, aby sme sa zúčastnili slávnostného spustenia štúdiijného programu, ktorý mal pomôcť priniesť hodnotu a silu ženám po celom svete.

Vôbec som vtedy ani len netušila, že na tejto konferencii zažijem radikálnu zmenu v spôsobe, akým vystupujem. Toto stretnutie takmer vôbec nezmenilo to, čo som kázala, no zásadne to zmenilo spôsob, akým som kázala. Rada si nahováram, že na konci roku 2006 bolo v mojich slovách počuť o niečo menej pochybností a ospravedlňovania sa.

Po tejto konferencii som bola omnoho bližšie pri Bohu a vernejšia Jeho hlasu ako predtým. Dovtedy som sa cítila rozporuplná, oddelená a veľmi osamelá.

Podľa rozpisu som kázala ako prvá. Keď som skončila, sadla som si na miesto a nechala sa občerstvovať posolstvami, ktoré priniesli ostatné ženy. Seminár za seminárom som cítila, ako život prúdi do mojej unavenej, nepokojnej duše. Bolo to, akoby každá z tých žien nahlas vyslovovala tajomstvá, ktoré šepkalo moje vnútro a ony ich prehlasovali jasne, so silou, pomazaním a láskavosťou. Nedokázala som zadržať slzy, ktoré sa mi kotúľali po tvári a zavlážovali každé suché miesto v mojej duši. Moje túžby a moje otázky boli zodpovedané.

Po poslednom stretnutí sme sa spoločne s niektorými ženami vracali späť do hotela. Úplne som sa zamotávala, keď som sa snažila slovami vyjadriť, čo sa so mnou udialo.

„Ale veď toto sú presne tie veci, o ktorých píšeš a kážeš,“ poznamenala Bobbie.

A mala pravdu, no až doteraz som ich nepočula vyslovené takto nahlas. Po celé tie roky som sa cítila osamotená, ako keby som tie slová hovorila len z nejakého uzavretého miesta. Z ktorého som síce videla von, no nedokázala som odtiaľ vyjsť, až kým neprišiel niekto, kto tie zamrežované dvere otvoril a pozval ma von na nekonečné otvorené miesta plné svetla a smiechu.

Bobbie sa ku mne natiahla a potľapkala ma po nohe. „Už viac nie si sama.“ Prikývla som a rozplakala sa, cítila som sa ako malé dieťa, no vôbec mi na tom nezáležalo. Ten večer bol pre mňa významným momentom a prelomom. Nie som si istá, či som si vôbec uvedomovala, že som sa cítila osamelá, až do toho momentu, kedy som začala k týmto ženám patriť. Bola som teraz jednou zo sestier, ktoré sa pridajú k svojim bratom a budú pracovať spolu na tom, aby zmenili svet. Byť v spojení s ostatnými, ktorí počuli ten istý tichý hlas, bolo pre mňa posilňujúce, úžasné a oslobodzujúce.

Možno ste to už tiež niekedy zažili. Pripadali ste si už niekedy, akoby ste stáli vonku a len sa dívali dovnútra, a znenazdajky ste si uvedomili, že tam tiež patríte? Dcéra, sestra, mama a priateľka, vedz, že niekam patríš. Nie si sama. Nikdy si nebola. Si chránená a prijímaná všetkými, ktorí v sebe rovnako nesú Boží tichý hlas.

Toto prijatie sa nestalo preto, že si niekto všimol, že si medzi nich nebola pozvaná a cítil sa povinný ťa pozvať zo slušnosti. Nie, to vôbec nie. Patríš tam, pretože si súčasťou skupiny žien a mužov, ktorí povstávajú po celej tvári zeme.

A vy máte pomazanie od Svätého a viete všetko.

Nepísal som vám preto, že neznáte pravdy,

ale že ju znáte, a že niktorá lož nie je z pravdy. (1. Jánov list 2:20-21)

Zistenie, že niekam patríam pre mňa znamenalo celý svet. Aj keď som neustále cestovala a hovorila k stovkám žien každý týždeň, stále som sa cítila len ako návštevník. Ak ste niekde len

na návšteve a nikdy tam úplne nepatríte, môžete sa občas cítiť veľmi osamelo. Takže si to teraz podme ujasniť, moja milá, ty nie si len návštevníčkou - patríš do rodiny. Keď sa mnohí stanú jedným, slová sa ozývajú, vzťahy sa budujú a hluk naberá na sile. Tento druh šepotu nás vedie k spojeniu.

Takže čo s týmto volaním?

Potom Józua prikázal ľudu: Nevydávajte bojové pokriky, nech nepočuť váš hlas; z vašich úst nech nevyjde ani slovo až do dňa, kým vám nepoviem: Spustite bojový pokrik! Potom kričte! (Jozua 6:10)

Načasovanie je dôležitou súčasťou procesu, kedy sa tichý jemný hlas premieňa na bojový pokrik. Viete, žijeme na tejto zemi vo veľmi strategickom a nebezpečnom období. Rovnako ako to Boh urobil s Jerichom, aj v týchto časoch nepozorovane obklúči isté veci a potom, keď nastane ten správny čas, zborí ich za zvuku nášho spoločného pokriku.

Lebo keď (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristovi. (1. list Tesaloničanom 4:16)

So zvukom Jeho hlasu padne vláda smrti a záhuby.

Izraelský národ obišiel Jericho sedemkrát predtým, ako tam bola zjavená moc pokriku. Podobne ani múdre levice nerevú dovtedy, kým si nie sú celkom isté svojím útokom. Nie je to o tom byť hlučný a revať, ale o tom, byť strategický. Nikto z nás by nemal prehlasovať nič, čo nie sme pripravení v sile aj vykonať.

Nie každý šepot by sme mali zmeniť na pokrik.

Ako tehotná žena, keď sa blíži k pôrodu, zvíja sa a kričí vo svojich bolestiach, takí sme boli aj my pred Tebou, ó Hospodine. (Izaiáš 26:17)

Po celé roky sme, či už ako jednotlivci, alebo všetci spoločne, kričali vo svojich bolestiach, no krik v bolesti nie je riešením. Ale prinášať z bolesti nový život áno. Podme teda využiť tú námahu, predsudky a dokonca aj bolesť na to, aby sa z nich zrodila generácia silných dcér plných života.

Keď sa pokrik zmení na rev

Každý dokáže kričať. No nie každý vie revať, aspoň nie skôr, ako príde jeho čas.

Čo presne je teda rev? Rev nie je super silný výkrik. Je to ponajprv a predovšetkým nebojácne prehlásenie. Rev je uvoľnenie niečoho primitívneho, nezadržateľného a čiastočne nezrozumiteľného. Každý z nás v sebe máme potenciál pre schopnosť revať, no nie ako jednotlivci. Verím tomu, že pre ľudí je revanie kolektívnym vyjadrením niečoho viac ako len množstva hlasov. Verím tomu, že revanie predstavuje hlas ľudí, ktorí naplno žijú svoju vieru a prinášajú do sveta nádej a Božiu lásku.

Možno si niektoré z vás pamätáte pieseň od Helen Reddy z obdobia rokov 1970, ktorej slová boli: „Som žena, počujte môj rev!“ Prosím, rozumejte, vôbec nenaznačujem, že by mali revať len ženy. Ani nenabádam ženy, aby revali na mužov, či mužov, aby revali na ženy. Verím tomu, že je čas, aby sme všetci pozdvihli svoje hlasy a revali spoločne!

Dokonca aj v tejto chvíli počujem vo svojom duchu: „Pripravte sa, dcéry, pretože váš spoločný pokrik má ohromný potenciál, aby sa stal revom, ktorý povstane po celej zemi a uvoľní na ňu zaopatrenie z neba.“ Ako povedal Winston Churchill: „Ja som nebol levom, ale na mňa pripadla úloha vydávať jeho rev.“

Podobne aj my nie sme tým levom, no je našou zodpovednosťou dať hlas revaniu nášho Leva. Ježiš jediný je Kristus a Lev z Júdy. My

sme Jeho nasledovníkmi, ktorí odrážajú Jeho revanie. Čo by mohlo spôsobiť, aby náš Pán Lev začal revať? Verím tomu, že odpovede nájdeme, keď sa pozrieme na to, čo spôsobuje revanie levov a levíc v divočine.

Aj keď obe tieto veľké šelmy revú, revanie každej z nich má iný dôvod. Najhlavnejší dôvod revania leva je proklamácia a ochrana vlastného teritória. So západom slnka a nástupom tmy sa vodca svorky (alebo skupina vodcov) postaví na svoje nohy, skloní hlavu, roztiahne hrud' a nadýchne sa sviežeho nočného vzduchu. Potom zo seba vydá rev. Ten zvuk sa rozlieha naprieč celým jeho kráľovstvom ako prehlásenie: „Som bdely, mocný a prítomný. Som pripravený brániť svoje teritórium aj svoju svorku pred všetkými, ktorí by sa ma odvážili vyzvať na súboj. Nezostanem ticho, ak sa mi niekto pokúsi siahnuť na moje levice alebo moje mláďatá. Ani si nenechám ukradnúť naše jedlo prišielcami, ktorí nepatria do našej rodiny.“

Revanie leva zastrašuje hyeny. Jeho moc je viditeľná všade navôkol a je výstrahou pre všetkých, ktorí sa zakrádajú v tme, že žiadne obťažovanie nebude tolerované. Revanie desí votrelcov a stanovuje jasné hranice.

Levy využívajú rev aj na zisťovanie polohy členov vlastnej svorky. Rev hovorí: „Ja som tu. A kde si ty?“ A príbuzné levy a levice na neho odpovedajú každý svojím vlastným revom.

Sila a hlasitosť revu odhaľuje aj mnohé z vlastností daného leva. Rev o levovi prezrádza veľkosť, vek a fyzickú kondíciu. V podstate rev leva vyjadruje: „Viem, že ma nevidíš, ale počuješ a vnímaš toto? Nezahrávaj sa so mnou!“ No a na záver ešte spomeniem rovnako dôležitý fakt - levy revú, keď sú vyprovokované a vytočené.

Pri písaní týchto slov si neviem pomôcť, no pred očami mám obraz nášho Ježiša, ako bol premožený horlivosťou za Boží dom.

Sme aj my podobne dostatočne zapálené na to, aby sme sklonili svoje hlavy, naplnili naše životy a prehlásili, kým sme vo vzťahu k Nemu?

Nuž, a čo vedie levice k tomu, aby revali?

Rovnako ako lev levice reve, aby prehlásila a chránila svoje teritórium a dala najavo svoj vzťah k ostatným členom svorky. Reve, keď potrebuje zavolať na pomoc a obranu ostatné levice, aby odohnala nepriateľov. Reve, aby zavolala späť stratené alebo túlajúce sa mláďatá. Ale ten hlavný dôvod, pre ktorý levice reve, je, aby ochránila svoje mláďatá.

Aby som vám to lepšie znázornila, požičiam si na to závery z jednej dvojročnej štúdie, ktorá sa zaoberala skúmaním revu levov.

Zdá sa, že združovanie sa v skupinách je pre samice výhodou nielen pri obrane svojich mláďat v prípade, že sa stretnú s potenciálne nebezpečnými samcami (ktorí vraždia cudzie mláďatá), ale navyše spoločným mohutným revom znižujú šance, že by k takýmto stretnutiam vôbec došlo.

Primárnym dôvodom, prečo levice revú spoločne, je najmä to, že revanie osamelej levice by mohlo byť pochopené aj ako pozvánka pre samca mimo svorky, aby sa prišiel páriť. A poslednou vecou, ktorú by levice chcela, je nalákať ku svorke samca, ktorý zabije ich mláďatá a prevezme v nej vládu. Samotárske samec častokrát zabije mláďatá aj preto, aby sa s ním samica chcela skôr páriť (levice sa nepária, kým ešte vychovávajú neodrasené mláďatá). To takémuto samcovi umožňuje založiť si rýchlejšie svoju vlastnú líniu potomkov.

Historicky sa behavioristi domnievali, že hlavným dôvodom, prečo si samice vytvárajú spoločenstvá, bola ich zvýšená schopnosť loviť. Teraz ale začínajú spochybňovať svoje predošlé závery a sú

presvedčení, že tým dôvodom číslo jeden, prečo levice zostávajú žiť v príbuzenských skupinách, je ochrana svojich mláďat, a ten ďalší dôvod je koordinácia ich loveckých schopností.

Keď som si prečítala, že dôvodom skupinového revania bolo zabrániť smrti a záhube mláďat, takmer som sa rozplakala. V tejto štúdií zistili, že skupinka už len troch levíc, ktoré revali spoločne, stačila na to, aby odvrátila zabitie svojich mláďat.

Čo nám to hovorí?

A keby sa niekto chcel zmocniť toho jedného,
oni dvaja sa postavia proti nemu,
a motúz, spletený vo troje, nepretrhne sa tak rýchle. (Kazateľ 4:12)

Ak dokonca levice vedia, že ich mláďatá nie sú v bezpečí, keď sú oddelené od ostatných levíc, prečo sa potom my pokúšame byť také nezávislé? Spoločne môžeme ochrániť naše mláďatá pred smrťou a záhubou. Samostatne nemáme žiadnu šancu.

Ak je to tak, prečo sa tak veľmi bojíme priznať, že sa navzájom potrebujeme? Nepotrebujeme mať okolo seba zástupy; potrebujeme len zopár starostlivých, súcitných ľudí, aby sme dokázali zmeniť svet pre masu/mnohých.

NIKDY NEVERTE, ŽE NIEKOLKO
STAROSTLIVÝCH ĽUDÍ NEMÔŽE ZMENIŤ
SVET. V SKUTOČNOSTI SÚ ONI JEDINÍ,
KTORÍ TO KEDY DOKÁZALI.

- MARGARET MEAD

Burácanie modlitby

Len príbuzné levice sa odvážia revať bez strachu a nebojácne. Dobre vedia, že potrebujú nielen hlas, ale aj ochranu svojich sestier.

Takže prečo vlastne máme, my levice a Božie dcéry, revať?

Pozdvihujeme svoj hlas ako prehlásenie Jeho mocnej nadvlády a vyjadrenie našej oddanosti. Reveme, aby sme zavolali späť stratených. Náš hlas privádza bezpečne domov všetkých mladých a blúdiacich. Naše revanie rozochvieva vzduch, aby nám prezradilo, či sa v okolí nepohybujú nejakí narušitelia, nepriatelia a zlodeji. Spoločne dvíhame svoje hlasy v jednotnom pokriku, aby sme ochránili naše mladé od smrti a záhuby. Nebudeme uprostred temnoty len ticho stáť.

Neviem si predstaviť žiaden lepší dôvod, ako tie, ktoré som práve vymenovala. Dokonca aj teraz som nahnevaná, že sme boli ticho po celé tie roky. Nemali sme žiadne právo mlčať, keď bolo našou úlohou hovoriť nahlas v mene tých, ktorí nemali tú možnosť. Čas už pokročil. Temnota sa bezuzdne rozmohla, zatiaľ čo my sme pokojne spali. Teraz, keď sme sa prebudili, musíme sa modliť, aby Boh rozmnožil naše úsilie, zatiaľ čo my budeme šíriť Jeho svetlo. Modlitba je naším najmocnejším dôvodom na zhromažďovanie sa. Aby sme boli schopní viesť túto vojnu, budeme potrebovať nebeskú ochranu, múdrosť a stratégiu.

Ježiš povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou myslou. (Ev. podľa Matúša 22:37)

Tu sú tri nápomocné nástroje, ktorými môžeme zvýšiť hlasitosť nášho revania na čo najvyššiu úroveň, a to svojou vášňou, modlitbami a inteligenciou. Keď budeme tieto tri oblasti v našich životoch posväcovať, nakoniec splynú dohromady, až pokiaľ nebudeme Boha milovať s vášnivými, inteligentnými modlitbami.

Začíname v malom, no snívame vo veľkom. Boh nám zaslúbil, že bude prítomný tam, kde sa zídu dvaja alebo viacerí v Jeho mene. Modlitba dláždí cestu pre zabezpečenie, zámer a stratégiu. Moja sestra levica, som si istá, že dokážeš nájsť dve ženy, aby sa spolu s tebou modlili... hoci len cez telefón.

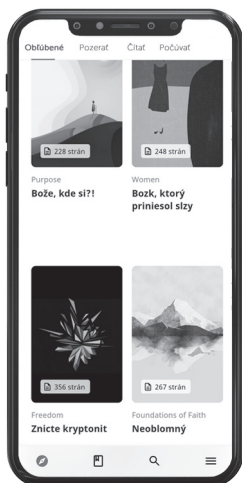
Keď budeme povstávať, zhromažďovať sa a pozdvihovať svoje hlasy, modlím sa, aby Boh spôsobil, že sa skupinky troch budú rýchlo rozrastať na skupinky tridsiatich. Potom nech tých tridsať sestier narastie desaťnásobne a stane sa z nich tristo. Tristo sa rozmnoží na tritisíc, potom tridsaťtisíc a tak ďalej, až kým z nás nebude armáda, ktorej modlitby stúpajú zo zeme do neba ako jeden mocný rev a hrmot. Je najvyšší čas, aby sme boli ozvenou revania nášho Leva.

Povstaňte ako levy zo spánku
v nezdolnom počte,
svoje okovy straste na zem ako rosu,
ktorá na vás padla v spánku -
vás je mnoho, ich len pár.
- PERCY BYSSHE SHELLEY⁵

Levice, pozdvihnite svoj hlas.

X MessengerX

Cesta učeníctva pre každého, kdekoľvek

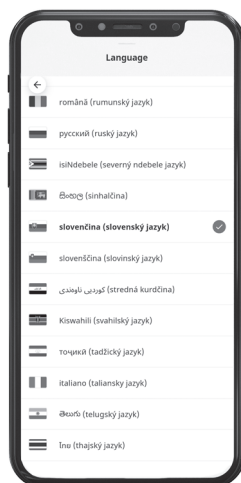

- Zdarma vo viac ako **110 rôznych jazykoch**
- Dostupná ako aplikácia, aj online
- Zdroje vytvorené pre váš rast
- Sledujte svoje pokroky a svoju cestu učeníctva

Získajte kompletnú Messenger knižnicu obsahujúcu všetky materiály o učeníctve, vrátane elektronických kníh, audiokníh, krátkych filmov, video vyučovaní, Biblií a oveľa viac, ktoré budete môcť pozerieť, čítať či ich počúvať na všetkých vašich zariadeniach.

MessengerX.com

Dostupné celosvetovo prostredníctvom App Store a Google Play

DIEVČATÁ S MEČMI

Ženy po celom svete sú objektmi predsudkov, obchodu so sexom, zneužívania a gendercídy. Duchovný nepriateľ sa ženy snaží odzbrojiť na každej úrovni. Lisa Bevere vysvetľuje, ako je Božie Slovo mečom, ktorý by sme mali jednak študovať, no s ktorým by sme mali vedieť aj narábať. Ak niekedy bol čas, aby ženy boli ozbrojené, je to teraz.

V *Dievčatách s mečmi* sa stretnete s tvorivým stvárnením obrazov mečov, Božieho Slova a kríža a prostredníctvom nich sa naučíte:

- Ako na zemi hovoriť jazykom neba
- Čo znamená, prihovárať sa za iných
- Čo znamená, nieť svoj kríž
- Čo znamená, keď človek dokáže rozlišovať
- Ako odzbrojiť nepriateľa
- Prečo sú ženy terčom nepriateľa – a prečo Boh potrebuje, aby sa z nich stali hrdinky

Dostupné na: MessengerX.com

BEZKONKURENČNÁ

*Objav svoju identitu v dobe,
v ktorej vládne zmätok a boj o uznanie*

To, že vnímame druhých ako konkurenčných rivalov a vyčerpávame sa bojom o prestíž, má dôvod. Naša myseľ, vôľa a emócie sú pod neustálymi útokmi nepriateľa, ktorý dúfa, že sa mu podarí obrátiť nás samých proti sebe a jedného proti druhému. Táto vojna ničí vzťahovú intimitu, zahmlieva ľudskú identitu a obmedzuje životné možnosti.

V knihe *Bezkonkurenčná*, nám obľúbená spisovateľka Lisa Bevere ukazuje silu Božej lásky, ktorá dokáže zneškodniť zbrane nepriateľa. Naučí nás, ako skoncovať s rivalitou a vybudovať si vytúžený hlboký vzťah s Otcom – vzťah stratenej blízkosti so Stvoriteľom a obnovenej identity. Lisa nás s humorom a vášňou vyučuje o biblických pravdách a vyzýva k osobnostnej premene. Čitateľom ponúka prorocké rady do bežného života. Nastal čas vykročiť a žiť bezkonkurenčný život.

Dostupné na: MessengerX.com

NEOBLOMNÝ

Hľadanie pravdy vo svete plnom možnosti

Ak by niekedy nastal čas byť neoblomný v láske a pravde, tak je to dnes. Boh je láska. Boh je pravda. Láska aj pravda sú nadčasové, presahujúce naše súčasné trendy a možnosti. Niekedy tá najlákavejšia vec, akú môžeme urobiť je hovoriť pravdu. Avšak, ak chceme pravdu hovoriť, musíme ju najprv začať žiť.

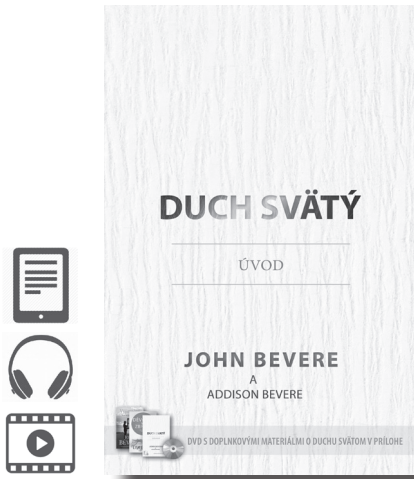
Bestsellerová autorka Lisa Bevere nás prostredníctvom Biblie a príbehov zoberie na cestu k jedinému miestu, kde nielen, že môžeme zostať v neochvejnej Božej pravde a láske, ale kde sa z nás môžu stať neoblomní ľudia, ktorí sú nepohnutelní, rozhodní a neochvejní.

Boh nám zjaví svoj plán, ak budeme zotrvať v Ňom. Práve na tomto mieste nás tvaruje a formuje. Ak zostávame v Kristovi, našom pevnom základe, formuje nás k neoblomnosti.

Dostupné na: MessengerX.com

DUCH SVÄTÝ

Viete o Ňom - No poznáte Ho?

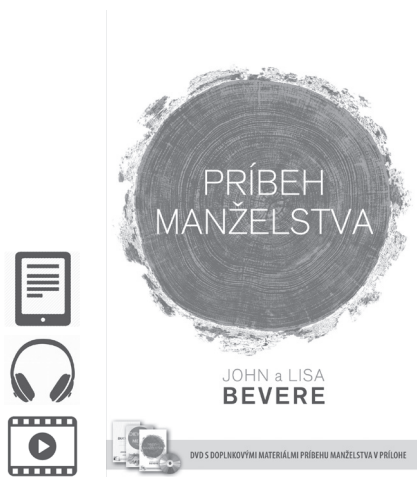
Učeníci boli s Ježišom tri roky – chodili s Ním a počúvali všetko, čo hovoril. Napriek tomu Ježiš svojim najbližším priateľom povedal, že musí od nich odísť, aby mohol prísť Duch Svätý – a že to pre nich bude dobré, keď sa to tak stane (Ján 16,7; 13-14). Ak to platilo pre učeníkov, ktorí boli s Ježišom každý deň, o čo viac potrebujeme dnes my, aby v našich životoch zohrával Duch Svätý aktívnu rolu?

Je smutné, že Duch je častokrát nepochopený a kvôli tomu mnohí nemajú ani poňatia, kým je a ako sa vo vzťahu k nám prejavuje. Duch Svätý je často vykresľovaný ako niečo „čudné“. Avšak Biblia jasne hovorí, že Duch nie je niečo. Je to niekto – osoba, ktorá slúbila, že vždy bude po vašom boku. John Bevere vás v tejto interaktívnej knihe pozýva k osobnému objavovaniu najprehľadanejšej a najnepochopenejšej osoby v Cirkvi: Ducha Svätého.

Nenechajte si ujsť tento úžasný úvod.

Dostupné na: MessengerX.com

PRÍBEH MANŽELSTVA

Kedysi dávno... bolo manželstvo navždy. Bola to zmluva, ktorá spájala jedného muža s jednou ženou. Tento ich zväzok robil oboch silnejšími, cnostnejšími a obaja boli vďaka nemu lepšími modelmi toho, kým boli stvorení. Spolu sa mali lepšie, ako keby každý z nich žil osamote. Svadobný obrad bol iba začiatkom. Bol vstupnou bránou k budovaniu stavu – „a žili šťastne, až kým nepomreli.“

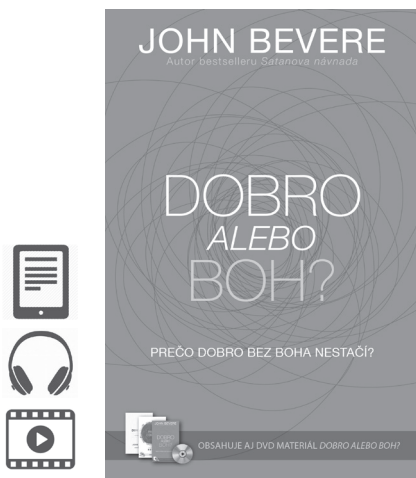
Každé rozhodnutie a čin mal nejakým spôsobom prispievať k budovaniu ich vzájomného zjednoteného života. Manžel a manželka vstupovali do veľkého, neznámeho priestoru – no so spojenými srdcami, rukami a hlasmi, ktoré boli vyjadrením lásky k ich Stvoriteľovi.

Ako sme mohli stratiť spojenie s týmto úžasným ľúbostným príbehom? John a Lisa Bevere vás v knihe *Príbeh manželstva* pozývajú k znovuobjaveniu Božieho pôvodného plánu. Už či ste ženatý/vydatá, slobodný/á alebo zasnúbený/á, váš príbeh je súčasťou Jeho príbehu.

Dostupné na: MessengerX.com

DOBRO ALEBO BOH?

Prečo byť dobrým bez Boha nestačí?

Ak je niečo dobré, musí to byť od Boha, či nie?

Zdá sa, že v týchto dňoch sú slová dobro a Boh používané ako synonymá. Myslíme si, že to, čo je vo všeobecnosti prijímané ako dobré, musí byť v súlade s Božou vôľou. Štedrosť, pokora, spravodlivosť – dobro. Sebecko, arogancia, krutosť – zlo. Rozdiel medzi týmito kategóriami je pomerne jasný.

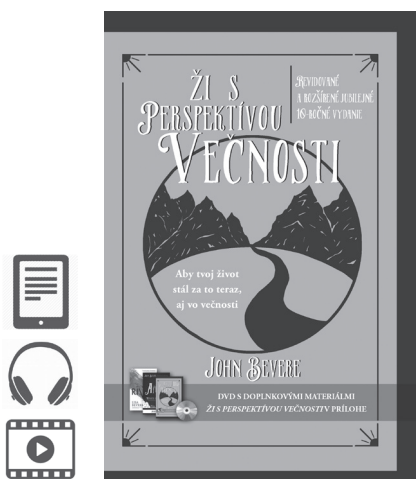
Naozaj však za tým nie je niečo viac? Ak je dobro také zrejmé, prečo potom Biblia hovorí, že potrebujeme mať schopnosť rozlišovať, aby sme ho rozoznali?

Dobro alebo Boh? nie je iba nejakým svoj-pomocným posolstvom. Táto kniha vás bude volať k niečomu viac, než len k zmene vášho správania. Zmocní vás k tomu, aby ste zakúšali Boha na takej úrovni, ktorá zmení každý aspekt vášho života.

Dostupné na: MessengerX.com

ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

Aby tvoj život stál za to teraz, aj vo večnosti

Tento pozemský život je ako para, no mnohí z nás ho žijú tak, ako keby nás už na druhej strane nič nečakalo. Avšak spôsob, akým žijeme tento život, rozhodne o tom, ako strávime večnosť. Písmo nám hovorí, že veriacich čakajú rôzne úrovne odmien – od sledovania, ako všetko na čom človek pracoval pohltí oheň súdu, až po spolu-vládnutie so samotným Kristom.

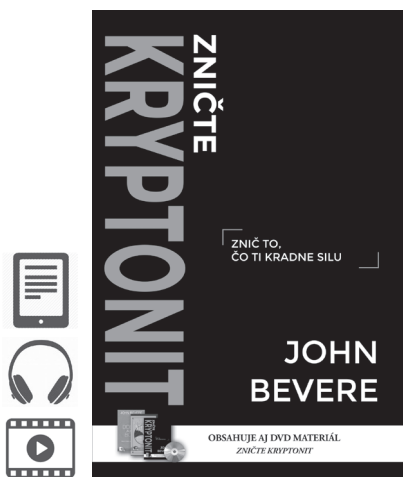
Vychádzajúc z princípov v 2. Korinťanom 5,9-11 nám John Bevere pripomína, že všetci veriaci sa postavia pred Krista, aby prijali odmenu za to, ako prežili svoj život. Mnohí z nás budú šokovaní, keď sa dozvedia, že väčšinu nášho času sme strávili vecami, ktoré nemajú žiadny vplyv na večnú odmenu.

Ako teda môžeme robiť v živote to, čo je podstatné? V knihe *Ži s perspektívou večnosti* sa naučíte objavovať svoje povolanie a rozmnožovať to, čo vám Boh zveril. Keď získate perspektívu večnosti, budete zároveň zmocnení k tomu, aby ste pracovali na tom, čo pretrvá.

Dostupné na: MessengerX.com

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte sa toho, čo vás okráda o silu

Podobne ako Superman, ktorý dokáže preskočiť akúkoľvek prekážku a poraziť všetkých nepriateľov, aj Kristovi nasledovníci majú nadprirodzenú schopnosť víťaziť nad výzvami, ktorým čelia. Avšak problémom tak pre Supermana, ako aj pre nás je kryptonit, ktorý nás okráda o našu silu.

Samozrejme, že Superman aj kryptonit sú fiktívni. Duchovný kryptonit ale nie je.

Táto kniha ponúka odpovede na otázku, prečo mnohí z nás nie sú schopní zakúšať nadprirodzenú silu, ktorá bola zrejماً u kresťanov prvého storočia.

John Bevere v knihe Zničte kryptonit odhaľuje, čo to ten kryptonit je, prečo kompromituje naše spoločenstvá a ako sa dá vyslobodiť z jeho pút.

Zničte kryptonit nie je nič pre zbabelcov, no zároveň to nie je ani návod na rýchly úspech. Je to skutočná pravda pre každého nasledovníka Krista, ktorý sa túži vydať na náročnú, ale osožnú cestu premeny.

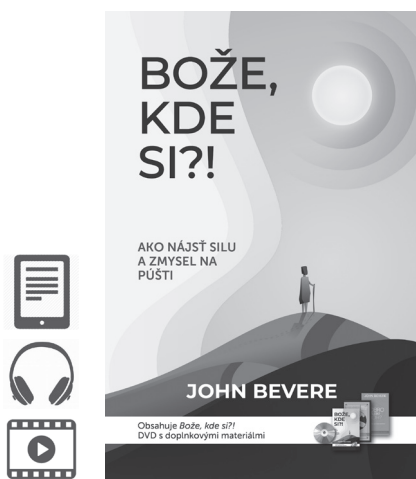
Dostupné na:

MessengerX.com

BOŽE, KDE SI?

Ako nájsť silu a zmysel na púšti

Možno ste kedysi počuli Boha hovoriť, no teraz sa vám zdá, že je ticho. Možno ste napredovali vo viere, no teraz ako keby nikde neviete nájsť Jeho prítomnosť. Vitajte na púšti – na mieste, ktoré sa nachádza medzi tým, ako prijímame Božie zaslúbenie a tým, ako ho vidíme sa realizovať.

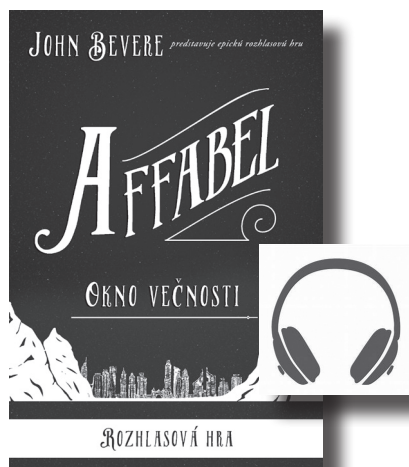
Mám pre vás ale dobrú správu – nehovoríme tu o nehostinnej pustatine. Boh používa púšť na to, aby nás pripravil a vystrojil pre naše životné poslanie – samozrejme len vtedy, ak cez ňu prejdeme správne. Na rozdiel od toho, čo si možno mnohí myslia, prechádzať týmto obdobím neznamená, že iba očakávame na Boha. Pri prechádzaní púšťou zohráva každý z nás svoju rolu. Veľkú rolu. A ak nechcete mrhať časom a zacykliť sa tam, je dôležité vedieť, o čom tá púšť je.

Najlepšie predávaný autor John Bevere v tejto poučnej knihe prináša kľúčové biblické pohľady a hlboké príbehy, ktoré vám pomôžu v zorientovaní sa pri prechádzaní týmto suchým alebo náročným obdobím – aby ste mohli vstúpiť do všetkého, čo má Boh pre vás pripravené.

Dostupné na: MessengerX.com

AFFABEL

Audio divadelná hra o okne do večnosti

Zamysleli ste sa už dostatočne nad večnosťou? Možno síce viete, kde ju strávite, no viete aj to, ako ju strávite?

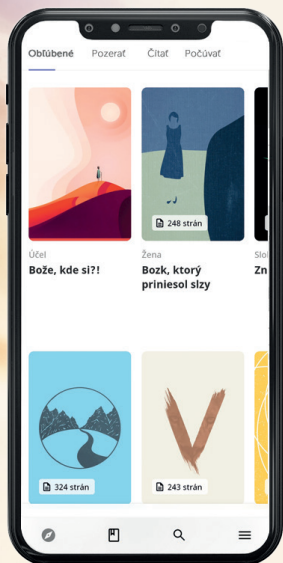
Pre veriacich je veľmi podstatné, aby žili s perspektívou večnosti, aj keď večnosť je možno ťažko uchopiteľná. Táto epická audio dráma, vychádzajúca z knihy Johna Beveré Ži s perspektívou večnosti, ponúka pohľad na to, čo leží za hranicami našej pozemskej reality.

Pridajte sa k majestátnemu Kráľovi Jalynovi, temnému pánovi Dagonovi, k Láskavej, k Nezávislému a k ostatným, a spolu s nimi preskúmajte zázračnú krajinu *Affabel* a jej hrozný protiklad Ríše Osamelosti. Váš život bude premenený počas toho, ako budú jednotlivé postavy tejto drámy odhaľovať, čo je vo vašom srdci.

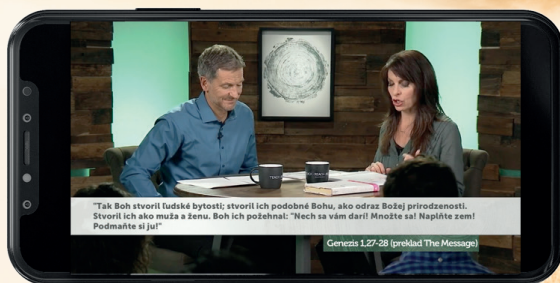
Dostupné na: MessengerX.com

X MessengerX

Cesta učeníctva pre každého, kdekoľvek

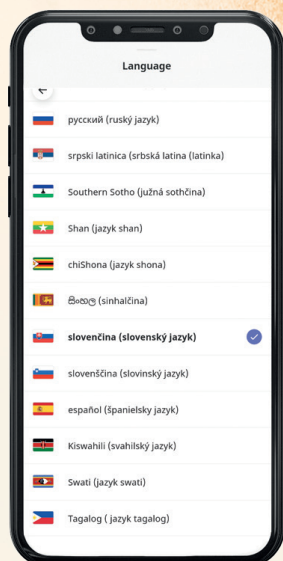

- Zdarma vo viac ako **110 rôznych jazykoch**
- Dostupná ako aplikácia, aj online
- Zdroje vytvorené pre váš rast
- Sledujte svoje pokroky a svoju cestu učeníctva

Získajte kompletnú Messenger knižnicu obsahujúcu všetky materiály o učeníctve, vrátane elektronických kníh, audiokníh, krátkych filmov, video vyučovanií, Biblií a oveľa viac, ktoré budete môcť pozerať, čítať či ich počúvať na všetkých vašich zariadeniach.

MessengerX.com

Dostupné celosvetovo prostredníctvom App Store a Google Play

Prebud' sa!

Levica povstáva zo svojho spánku, majestátny obraz sily, vášne a nádhery. Už len jej samotná prítomnosť velí krajine, chráni jej mladé a dodáva silu levovi. V skupinách sa z levíc stáva nezvyčajná a strategická jednotka, ktorou treba počítať a ktorá je schopná priniesť zmenu do sveta okolo seba.

Aj ty si levica.

V knihe *Povstáva levica* autorka a spíkerka Lisa Bevere predstavuje život a obraz levice ako neľútostný a zároveň nežný vzor pre ženy. Odhaľujúc mnohé prekvapujúce vlastnosti tohto obdivuhodného stvorenia Lisa vyzýva ženy, aby v sebe objavili čerstvú vášň, majstrovstvo a zámer.

Naučte sa, čo to znamená:

- byť úchvatným znázornením sily
- neľútostne brániť mláďatá
- požičať svoj hlas umlčaným
- žiť vo svetle a loviť v tme
- spoločne pozdvihnúť svoje hlasy k revu, ktorý zmení všetko

Plná pozoruhodných náhľadov z prírody a nesmierne bohatá na hlboké biblické odkazy zmieňujúce levicu je *Povstáva levica* volaním pre ženy, aby povstali v sile a počte a zmenili svet.

My povstávame ako Jeho levice.

Vášnivá. Ostrá. Otvorená. Mocná. Vtipná.

Tieto slová vystihujú Lisu Bevere - medzinárodnú spíkerku, úspešnú autorku a spolu-moderátorku televízneho programu „The Messenger“, ktorý sa vysielal vo viac ako 216 krajinách. Svojím otvoreným a priamym štýlom sa Lisa zdieľa s Božím Slovom popretkávaným jej osobnými skúsenosťami, aby prinášala zmocnenie, slobodu a premenu do životov ľudí. Na svojom srdci nesie bremeno za sociálnu nespravodlivosť a ako advokátka za zmenu zhromažďuje aj ostatných, aby sa stali odpoveďou na zúfalé problémy ľudí blízkych i vzdialených.

Pre bezplatné sťahovanie a pozieranie videí navštívte MessengerX.com.

MessengerX

MESSENGER
INTERNATIONAL

MessengerInternational.org

CHCETE VIAC?
NASKENUJTE TU!

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU